SAS

PICĂTURA UCIGAȘĂ

Tinerama

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS

Picătura ucigaşă
(Operaţiunea „Apocalips”)

V.1.0

V.1.0

ISBN:
973-597-157-7

Ediţia a II-a 2003
Ediţia I apărută în 1992 cu titlul „Operaţiunea APOCALIPS”
Malko Productions – Paris,
Opération Apocalypse
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească.
©TINERAMA 2003

Gérard de Villiers

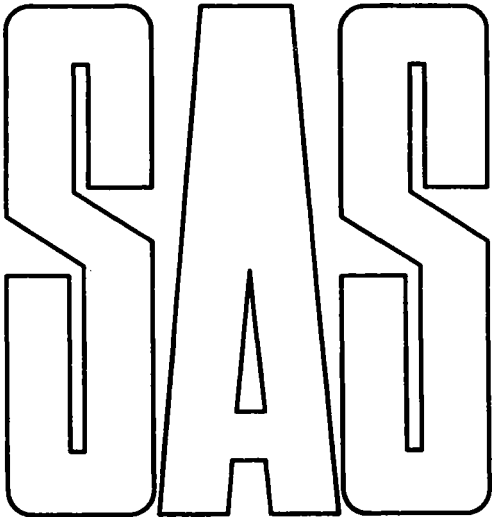

Picătura ucigaşă

În româneşte de
Ana-Maria Stoica

Tineretului

2003
4

Capitolul I

Stanley Lovell, operatorul radio de permanenţă de la turnul de control din Tampa, Florida, picotea, sorbind cu un pai din paharul de Seven-Up pe care şi-l luase de la automatul de băuturi. Era ora 3 şi soarele se reflecta orbitor în geamuri. Un DC 9 aparţinând Liniilor Aeriene Delta, tocmai decolase şi în spaţiul de parcare nu se mai afla nici un aparat. Tampa – situată la mijlocul distanţei dintre Washington şi Miami – nu este o escală prea importantă. Singura distracţie, la turnul de control, era să dai bună ziua prin radio avioanelor ce treceau prin zonă fără să oprească.

Fixând cu o privire inexpresivă cerul albastru, operatorul se gândi că, în vreo zece minute, va putea pleca spre bungalowul său cu aer condiţionat, situat la ieşirea estică a oraşului. Maggie, prietena lui, nu muncea. Pesemne că-l aştepta deja, întinsă pe pat, îmbrăcată numai într-un combinezon, aşa cum îi plăcea lui.

Stanley Lovell scoase un mic suspin de satisfacţie: era grozav de bine să ai la dispoziţie o asemenea păpuşă după şase ore de muncă idioată! Se întinse spre geam să vadă dacă nu-i vine schimbul. Pe o vreme ca asta, nu era momentul să facă ore suplimentare. Tocmai deschidea gura să caşte, când megafonul din faţa lui începu să pârâie:

— Aici N-CATR. Zborul 765 North-Eastern, punct de plecare Washington, destinaţie Kingston. Jamaica, următoarea escală Miami. Doi oameni înarmaţi ne ordonă să schimbăm ruta…

Stanley Lovell se uită interzis la megafon. De necrezut! …

Vocea reluă:

— Aici N-CATR, sunt pe verticala aeroportului Tampa. Florida. Schimb direcţia sub ameninţarea…

Vocea se opri brusc. Lovell privi o clipă megafonul mut,

apoi se repezi la cartea de coduri radio, ca să găsească canalul lui North-Eastern. Apucă microfonul:

— Aici turnul de control al aeroportului Tampa. N-CATR, ce se întâmplă? Comunicaţi de urgenţă capul compas şi altitudinea.

Nici un răspuns... Lovell lăsă microfonul şi se aplecă spre geam, uitându-se la cer. Văzu imediat avionul DC 9. Era un punct mic, la vreo 15 000 de picioare, ce se îndepărta spre sud-est. Lovell rămase pe gânduri câteva secunde, gândindu-se că acolo sus, în fuselajul strălucitor de metal uşor, se juca o adevărată dramă. Şi el era poate singurul om care ştia acest lucru. Acest gând îl dezmetici. În cazuri de genul acesta, avea un consemn precis: să alerteze Garda Naţională a Statului, care avea în permanenţă avioane pregătite de decolare. Fără îndoială însă că nici ei n-o să poată face mare lucru, din cauza pasagerilor.

Tremurând de enervare, Lovell ridică receptorul.

O voce seacă răspunse imediat:

— La telefon locotenentul Philipps, de la Garda Naţională Aeriană a Floridei. Cu cine vreţi să vorbiţi?

— Cu un tip care să se mişte repede, pentru numele lui Dumnezeu, i-o trânti Lovell. Tocmai s-a furat un avion, chiar sub nasul meu.

Povesti repede întâmplarea şi dădu toate coordonatele aparatului deturnat. Îl auzea pe locotenent, care, febril, dădea instrucţiuni la un alt telefon. Apoi închise.

Cinci minute mai târziu, trei F 84 în culorile Floridei trecură în trombă pe deasupra aeroportului. Garda Naţională pornise. Cu atât mai rău pentru Maggie! Lovell se hotărî să rămână să afle sfârşitul acestei poveşti. Pesemne că era iarăşi vreun nebun de cubanez care fura un avion pentru Castro. Lovell era de dreapta şi regreta enorm faptul că în 1964 nu fusese ales Goldwater: i-ar fi măturat el pe nenorociţii ăştia de castrişti!

Trecu pe canalul rezervat controlului naţional al oraşului Miami. Nimeri la fix:

— ...Cerem tuturor aparatelor ce se găsesc în triunghiul Miami, Kingston, Tampa, să semnaleze imediat prezenţa avionului N-CATR. DC 9, aparţinând liniilor North-Eastern, ce

se îndreaptă spre Kingston. Se presupune că acest aparat a fost deviat de la traseu, sub amenințare, de către niște elemente necunoscute. Echipajul nu mai răspunde semnalelor radio. Ultimul mesaj a fost recepționat de turnul de control din Tampa.

Ce întâmplare! Lovell se simți deodată plin de importanță, învârti butonul stației radio, căutând alte posturi. Prinse imediat o conversație:

— Blue-leader, treci imediat pe cap 118. Radarul din Key Largo ne-a reperat taxiul.

— De acord, Beacon I. Trec pe cap 118, altitudine 25 000 de picioare. Raportăm de îndată ce intrăm în contact vizual.

Era o conversație între piloții avioanelor de vânătoare și un port-avion din Marea Caraibilor. Vânătoarea începuse. Avionul DC 9 avea un avans considerabil și zbura cu viteză mare. Lovell învârti din nou butonul și prinse niște frânturi de conversație. Armata. Toate aparatele din zonă erau în stare de alertă și se aflau acum în urmărirea avionului DC 9, deoarece Cuba nu era departe – 150 de mile – și era mai mult ca sigur că acolo aveau de gând pirații să aterizeze cu avionul furat. Pesemne că baza forțelor aeriene de la Fort Lauderdale lansase deja Vindicatoarele. Care zburau cu 2400 la oră.

În spatele lui Lovell se deschise ușa: îi venise schimbul.

— Ei. Ce faci? Ai adormit? glumi acesta.

Lovell deveni serios.

— Nu. Încerc să prind niște secături de piraţi cubanezi care au furat un avion.

Îi povesti întâmplarea. Fără să-și dea seama, continua să privească cerul, întrebându-se ce se întâmpla acolo sus, în avionul căzut în mâinile piraților…

Zborul numărul 765 al liniilor aeriene North-Eastern decolase de la Washington la ora stabilită. Aparatul era trei sferturi plin. O mulțime de turiști cu destinația Jamaica, oameni de afaceri americani și mulți oameni cu pielea tuciurie, îndreptându-se către una din sutele de insule din Marea Caraibilor. O stewardesă posacă împărțise bomboane și anunțase că zborul până la Miami va dura două ore și că

urma să se servească masa în avion. Vremea era minunată şi. la decolare, toţi pasagerii îşi lipiseră feţele de hublouri, ca să admire Capitoliul şi meandrele argintii ale Potomacului.

Apoi, zgomotul celor trei motoare turboreactoare înecase conversaţia. Un steward trecu printre scaune, oferind pasagerilor cocktailuri şi aperitive.

La clasa întâi, în partea din faţă a avionului, nu erau decât patru pasageri: o pereche de tineri – care nici măcar nu se uitaseră în direcţia Potomacului, fiind mult prea ocupaţi să se sărute –, un pastor bătrân şi un bărbat la vreo treizeci de ani, îmbrăcat într-un costum subţire de culoare maro, cu părul tuns scurt, având pe scaunul gol de lângă el o servietă mare şi grea. Citea „Reader's Digest", în timp ce-şi sorbea tacticos whiskyul. De data asta i se încredinţase o misiune uşoară. Aproape c-ar fi putut să se considere în vacanţă. Să meargă la Kingston, în Jamaica, să se întâlnească cu un grup de colegi englezi – nişte oameni care ştiau să bea – şi să se întoarcă la Washington cu o notă de cheltuieli piperată bine. După o chestie ca asta, să-ţi tot vină să te reînrolezi în armată!

Cu un suspin de relaxare, tânărul maior Lance apăsă butonul ce comanda înclinarea scaunului. Nici măcar nu-i băgă în seamă pe cei doi bărbaţi care trecură prin faţa lui şi deschiseră uşa de acces în cabina echipajului.

Prima împuşcătură îl surprinse până-ntr-atât încât nu recunoscu zgomotul. Dar, la a doua, subconştientul său reacţionă. Sări în picioare, răsturnându-şi paharul de whisky şi-şi băgă mâna sub haină, încercând să-şi scoată pistolul.

— Nu mişcă nimeni!

Era o voce colţuroasă, cu un accent spaniol absolut îngrozitor. Dar intonaţia era clară. Lance se prăbuşi la loc şi se întoarse pe jumătate în scaun. Ţeava unei mitraliere Thomson îl fixa de la mai puţin de un metru distanţă. Arma se afla în mâinile unui individ înalt, prost bărbierit, îmbrăcat într-o cămaşă de o culoare nedefinită şi nişte pantaloni albaştri. Ceilalţi trei pasageri, morţi de frică, se ghemuiseră în fotoliile lor. Omul cu mitraliera repetă:

— Nu mişcă nimeni! Nu vă speriaţi. Pasagerilor nu li se va

face nici un rău. Vom ajunge în câteva minute în Cuba. După care veţi fi eliberaţi. Rămâneţi la locurile voastre.

Descrise o mişcare circulară cu ţeava armei, pentru a-şi întări spusele, apoi se dădu înapoi încet şi întredeschise uşa ce ducea la clasa turist. Lance zări o altă siluetă, ce stătea în picioare pe culoar. Un cubanez, care ţinea la respect pasagerii. Aceştia aveau însă grijă să nu facă nici cea mai mică mişcare. Nu prea găseşti eroi în excursiile organizate.

Uşa cabinei echipajului se deschise cu violenţă. Pilotul secund fu împins în faţă. O pată mare de sânge i se întindea văzând cu ochii pe cămaşă. Se clătina, palid la faţă. Un bărbat îl ţinea strâns de braţ. Mic şi musculos, cu faţa ciupită de vărsat de vânt şi cu un revolver enorm în mână. Bărbatul se adresă cu răutate asistenţei:

— Iată ce se întâmplă când ni se opune rezistenţă.

Ăsta vorbea bine engleza.

Pilotul secund se prăbuşi pe scaunul de lângă Lance. Murmura cuvinte fără noimă:

— Sunt nebuni… E un asasinat… Piraterie. … Comandantul, comandantul… Mi-e rău… Atenţie…

Lance îi sprijini capul de braţul scaunului şi îi băgă batista între cămaşă şi piele, încercând să oprească sângele. Ar fi trebuit să existe o trusă de prim ajutor la bord. Îl privi pe cubanezul cel scund drept în ochi şi zise:

— Bărbatul acesta este rănit. Trebuie îngrijit sau îşi va pierde tot sângele.

— Nu vă mişcaţi, îi răspunse celălalt. Nu trebuia să facă pe deşteptul. Acum n-are decât să crape!

Îl privi cu răutate pe Lance şi adăugă:

— De altfel, aţi face bine să nu vă evidenţiaţi prea mult. Nu cumva sunteţi maiorul Lance?

Lance nu răspunse. Cum de-i ştia individul acesta numele? Deodată, se gândi la conţinutul servietei sale. Nu din întâmplare fusese atacat acest avion: nu era un simplu hold-up aerian. Pe el îl vroiau!

Nu-i rămânea prea mult timp să acţioneze. O transpiraţie rece îi udă cămaşa în momentul în care se gândi ce s-ar putea întâmpla dacă conţinutul servietei ar ajunge în mâinile adepţilor lui Castro. Ce idioţi şi generalii ăştia, să-l

trimită cu un avion civil, în loc să utilizeze un aparat al M.A.T.[1]–ului. O eroare pe care risca s-o plătească acum cu viaţa.

Individul cu mitraliera dispăruse la clasa turistică. Omuleţul, în picioare în spatele lui Lance, supraveghea pasagerii de la clasa întâi, sprijinit de uşa de comunicaţie. Pesemne că mai era unul în cabina echipajului, care-l ţinea la respect pe pilot. Avionul continua să zboare normal. Maiorul Lance îşi lipi faţa de hublou, sperând să zărească avioanele americane – trei sau patru avioane de vânătoare bune, care ar fi putut forţa jet-ul să aterizeze.

Dar cerul era pustiu. Jos, în depărtare, se zărea Marea Caraibilor, calmă şi nemişcată.

În acel moment, Lance înţelese că nu putea conta decât pe el însuşi. Ceea ce avea în servietă nu trebuia sub nici o formă să cadă în mâinile cubanezilor.

Din locul unde se afla, gardianul său nu putea să-i observe mişcările mâinilor. Încet, îşi scoase revolverul din toc şi-l puse pe genunchi. Apoi, cu multă precauţie, îl armă.

Planul lui era simplu: să-l împuşte prin surprindere pe individul care-l păzea şi să se repeadă până la cabină. Profitând de efectul surprizei, ar fi putut poate să-l dezarmeze pe cel care supraveghea echipajul. S-ar fi încuiat apoi în cabină, iar cei din spate nu l-ar fi putut împiedica pe pilot să facă cale întoarsă.

Se răsuci pe jumătate în scaun şi ridică braţul. Cu privirea în gol, gardianul nu bănuia nimic. Maiorul Lance apăsă pe trăgaciul revolverului său de 45 şi sări.

Glonţul îl lovi pe individ drept în piept şi şocul loviturii îl proiectă în perete. Cu un rictus de uimire pe buze, scăpă pistolul, care căzu pe jos şi alunecă la rândul său la pământ.

Maiorul Lance pusese deja mâna pe clanţă. Apăsă, dar nu se deschise: era încuiată din interior! Ezită o clipă înainte să tragă în broască. Îi era frică să nu-l rănească pe pilot. În timp ce stătea aşa, nehotărât, avionul se aplecă brusc spre stânga. Imaginea cerului basculă în hublouri, iar Lance,

[1] Military Air Transport (n.a.)

dezechilibrat, căzu şi scăpă arma. Probabil că pilotul auzise detunătura şi încerca, în felul său, să-i vină în ajutor.

Avionul mai avu o mişcare bizară: se redresă brusc şi se înclină spre dreapta. Se auzeau ţipete îngrozite din compartimentul clasei turist: pasagerii se speriaseră de-a binelea. În patru labe. Lance îşi căuta pistolul. În clipa aceea, intră în cabină bărbatul cu mitraliera. Zări imediat corpul neînsufleţit al complicelui său şi înţelese pe loc situaţia. În momentul în care Lance punea mâna pe mânerul pistolului, individul trase o rafală care-l izbi pe ofiţer drept în piept.

Maiorul Lance simţi o arsură îngrozitoare, totul în jurul său deveni negru şi se prăbuşi în faţă, blocând uşa cu corpul.

În cabină, pilotul auzi detunăturile şi strânse furios din pumni.

— Ticăloşilor, scrâşni el. Dar n-o să vă folosească la nimic toate manevrele astea murdare! Pentru această lovitură o să ajungeţi cu toţii în camera de gazare şi o să vin să vă văd cum crăpaţi!

Bărbatul din spatele lui, un tip înalt, cu tenul închis la culoare, îmbrăcat într-un costum alburiu, pătat de transpiraţie, îl lovi în cap cu ţeava pistolului.

— Gura! Altfel, tu te vei duce acolo – şi încă foarte repede, împreună cu toţi cei din spate.

— Şi voi împreună cu noi, îi replică pilotul.

— Nouă nu ne pasă. Mai devreme sau mai târziu, asta este, şi, de vreme ce nu plecăm singuri…

Pilotul simţi că celălalt era în stare de orice. Când auzise detunătura, basculase avionul, sperând să-şi dezechilibreze adversarul. Dar acesta se aşteptase la aşa ceva. Agăţat de spătarul scaunului, nu scăpase pistolul.

— Nu face pe nebunul, şuieră el, sau eşti mort. O să mergem cu toţii jos.

Din intonaţia vocii sale, pilotul îşi dădu seama că este gata să tragă. Redresă încet avionul. În căşti, auzea cum se transmite fără încetare. Toate staţiile radio de pe o rază de cinci sute de mile încercau să-l contacteze. Cel puţin avusese timp să dea alarma. Lucru care îl va costa poate

chiar viaţa pe prietenul său, pilotul secund.

— Ce trebuie să fac? îl întrebă el pe pirat, cu vocea înecată de furie.

— Să închizi dracu' gura şi să zbori mai departe spre Cuba. Dacă încerci să aterizezi în altă parte, eşti mort – şi toţi ceilalţi împreună cu tine.

Resemnat, comandantul nu răspunse. Numai un miracol mai putea să-i împiedice pe piraţi să-şi ducă planul la bun sfârşit. În zece minute, se vor afla deasupra Havanei.

Stanley Lovell nu se dusese să mănânce. Aplecat deasupra staţiei radio, încerca să capteze toate mesajele privitoare la DE 9-le atacat. Lovell era un maniac al radioului, îşi meşterise aparatul în aşa fel încât putea să intercepteze tot felul de frecvenţe militare, pe care, în mod normal nu le-ar fi putut prinde. Câteodată era distractiv să asculţi. Eterul era împânzit de comunicaţii Tocmai prinsese una nouă, foarte clară, un dialog ciudat, pe care, la început nu-l înţelesese!

— Domnule general, spuse o voce, suntem în contact cu Tangle-Able I. Puteţi vorbi cu ei pe canalul 7.

— Aici Tangle-Able I, se auzi o voce tânără şi puternică peste bruiajul de paraziţi. Vă aud perfect.

— Tangle-Able I, vă vorbeşte generalul Sidney, de la Statul Major din Washington. Toate mijloacele de a ajunge avionul DC-9, pe care au pus mâna acele persoane necunoscute şi care zboară în momentul de faţă spre Cuba, au eşuat. Treceţi pe post-combustie, prindeţi-l şi atacaţi-l.

Se făcu linişte timp de câteva secunde, după care, vocea cea tânără – tot aşa de clară – reluă:

— Am înţeles. Treceţi pe post-combustie. Prindeţi şi atacaţi DC 9-le.

În receptor nu se mai auziră decât nişte pârâituri. Stanley Lovell privea difuzorul de parcă ar fi fost vrăjit. Dădea din cap, fără să poată articula un cuvânt.

— Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule, Doamne Dumnezeule! Reuşi el să spună în cele din urmă.

Îl apucase o greaţă îngrozitoare. Nu era posibil: tocmai auzise un ofiţer american ordonând unor piloţi americani,

de pe avioane de vânătoare americane, să doboare un aparat civil american, plin ochi cu pasageri!

Nu era pentru prima oară că nenorociţii de cubanezi încercau să pună mâna pe un avion. În cel mai rău caz, l-ar fi recuperat ulterior din Cuba, iar pasagerii s-ar fi ales cu o sperietură zdravănă şi cu o întoarcere agitată.

Ofiţerul care dăduse acest ordin pesemne că era complet nebun. Trebuia făcut ceva. Lovell ridică receptorul telefonului şi spuse cu o voce fermă:

— Daţi-mi Washingtonul – Cartierul General al Forţelor Aeriene. Urgent.

Primul avion din formaţia celor şase «A 11» efectuă un viraj lung. Zburau la aproape 90 000 de picioare deasupra Mării Caraibilor. Erau foarte puţini oameni în lume care ştiau că aceste avioane de vânătoare capabile să zboare cu 2 700 la oră intraseră deja în exploatare. În ziua aceea, în timp ce îndeplineau o misiune de supraveghere, recepţionaseră mesajul generalului Sidney. Reperaseră imediat DC 9-le pe ecranele radarelor, dar nu interveniseră.

Se auzi vocea căpitanului ce comanda escadrila în receptoarele TBS ale celorlalte «A 11», pe o frecvenţă specială, pe care numai cele şase aparate din formaţie o puteau recepţiona.

— Nu ştiu ce dracu’ învârt javrele alea împuţite din Washington, dar presupun că aţi auzit cu toţii ordinul, spuse căpitanul. Trebuie să prindem şi să doborâm acest DC 9.

— Ce-i cu povestea asta? întrebă pilotul unuia dintre avioanele de vânătoare. Este un avion civil, plin cu pasageri – de-ai noştri! Vom comite o crimă. Chiar dacă DC 9-le este sub controlul cubanezilor…

— Ştiţi cine este generalul Sidney, reluă căpitanul cu o voce suavă: şeful secţiei de spionaj a Forţelor Aeriene. Adică primeşte ordinele direct de la Preşedinte. Chiar dacă ni se pare cumplit, nu avem dreptul să discutăm ordinul. Trebuie să fie vreo raţiune secretă şi imperioasă.

— Şi dacă Preşedintele a înnebunit? sugeră unul dintre piloţi.

— Gata, terminaţi cu pălăvrăgeala! le-o tăie scurt şeful

escadrilei. Motoarele în plin şi treceţi pe post-combustie.

Căpitanul începu numărătoarea inversă de la cinci la unu, după care anunţă calm: „Top”. Şase degete acţionară şase manete. Printr-o sută de canale, carburantul fu împins în reactoare. Avioanele tremurară sub accelerarea brutală: începea vânătoarea.

Dintr-un buncăr înfundat sub pământ în vecinătatea Washingtonului, generalul Sidney urmărea vânătoarea pe un ecran radar mare, unde aparatele apăreau ca nişte pete mici şi verzi în mişcare. DC 9-le era departe, în faţă, aproape de linia roşie ce materializa spaţiul aerian cubanez. Cele şase puncte verzi înaintau mult mai repede ca el. Dar erau încă foarte departe.

Generalul oftă. Nici el nu ştia de ce trebuia doborât cu orice preţ acest DC 9 nevinovat, plin de civili. În cursul carierei sale, avusese deja multe misiuni bizare de îndeplinit, avioane neidentificate de doborât, dar niciodată o chestie ca asta.

Micile puncte verzi se apropiau de DC 9. Deodată, din avioanele de vânătoare se desprinseră nişte puncte minuscule: dăduseră drumul proiectilelor teleghidate aer-aer asupra avionului – probabil că nu mai aveau carburant.

Sidney urmărea cu anxietate traiectoriile. Echipajul lui DC 9 nici măcar nu-şi închipuia că moartea era pe drum.

Dar soarta decise altfel: una câte una, traiectoriile proiectilelor se înclinară cu graţie spre mare şi dispărură de pe ecranul radar. DC 9-le nu mai putea fi atins. Deja cele şase «A11» făceau cale întoarsă. Misiunea lor eşuase, iar DC 9-le trecu linia roşie ce materializa spaţiul aerian cubanez. Deşi nu voia să recunoască, generalul Sidney se simţi uşurat. Pasagerii nevinovaţi ai avionului urmărit erau salvaţi. Poate că nu era un lucru bun că aparatul nu fusese doborât, dar el era fericit. Ridică imediat receptorul telefonului:

— Daţi-mi Casa Albă, spuse el.

Vocea secretarului Preşedintelui răsună la celălalt capăt al firului:

— Aţi doborât DC 9-le ăla?

— Nu, domnule. Avioanele de vânătoare au intervenit

prea târziu, cu toate că au fost lansate toate proiectilele.

— E cam supărător. Chiar foarte supărător, răspunse secretarul. Preşedintele dăduse ordin absolut ca aparatul să fie anihilat. Dacă aterizează în Cuba, ne aflăm într-o situaţie tragică. Nu se mai poate face nimic?

— Nu, domnule secretar.

— Bine. Îi voi raporta Preşedintelui. Păstraţi secret absolut asupra acestei poveşti. Voi preveni F.B.I.-ul, ca să pareze eventualele scăpări. O staţie radio a captat S.O.S.-ul avionului. Trebuie neapărat să aflu ce-au zis.

Tăcu o clipă, apoi concluzionă:

— Suntem în rahat până la gât.

A doua zi, la zece minute după ce Stanley Lovell intrase din nou de serviciu, un bărbat intră în turnul de control. Avea aerul unui reprezentant comercial – mapă groasă de documente, costum gri, pălărie asortată. Dar nu avea ochii unui comis-voiajor.

— Sunt Jim Conan, de la F.B.I., îi spuse el lui Lovell băgându-i rapid sub nas o legitimaţie. Aş vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, domnule.

Lovell încercă să nu arate cât era de intimidat. Era pentru prima oară că avea de-a face cu F.B.I.-ul.

— Povestiţi-mi tot ce ştiţi în legătură cu avionul deturnat, îi ordonă poliţistul.

În timp ce Lovell vorbea, celălalt nu luă decât câteva notiţe, mulţumindu-se să asculte cu multă atenţie. Nu avu nici cea mai mică tresărire când operatorul radio îi vorbi despre mesajele ce ordonaseră doborârea avionului. În ajun. la telefon, o persoană din Cartierul General al Forţelor Aeriene îi promisese că-i va trimite pe cineva. Când Lovell îşi termină povestirea, Jim Conan îl întrebă:

— Nu aveţi nici o idee din ce cauză s-a încercat să se fure acest avion?

Lovell făcu ochii mari:

— Nu, bine-nţeles că nu. Puteţi cumva să-mi spuneţi dumneavoastră?

— Nu sunt autorizat să vă răspund.

Tonul nu admitea nici o replică. Poliţistul continuă:

— Domnule Lovell, trebuie să vă amintesc că nu aveţi voie să spuneţi nimic în legătură cu această poveste. Nu vă este permis să vorbiţi cu nimeni, nici chiar cu soţia sau cu prietena dumneavoastră. Orice indiscreţie vă poate cauza necazuri foarte mari. Aţi putea fi judecat de Marele Juriu, sub acuzaţia de spionaj.

— Dar…

— Nu vă pot spune mai multe. Informaţiile pe care le deţineţi privesc direct securitatea Statelor Unite ale Americii. În alte ţări, v-ar trimite pur şi simplu într-un lagăr – pentru a fi siguri. Aveţi noroc că trăiţi aici…

Poliţistul se ridică şi-şi luă servieta. Strângându-i mâna lui Lovell, adăugă:

— Dacă aveţi vreo informaţie nouă în legătură cu această afacere, contactaţi imediat cel mai apropiat birou al F.B.I.-ului şi nu vorbiţi cu nimeni altcineva. Neapărat. La revedere.

Lovell râmase tăcut mult timp după ce poliţistul plecase. Ar fi dat orice să poată afla de ce persoane atât de importante se interesau de o întâmplare în aparenţă atât de banală.

Capitolul II

Şobolanul ieşi din crăpătura unui zid şi ţâşni chiar printre picioarele lui Serge Lentz. Acesta făcu un salt înapoi şi vru să-l omoare cu o lovitură de băţ. În clipa aceea observă spuma ce se prelingea din botul rozătorului.

Animalul se mai târî câţiva metri prin praf. După care se prăbuşi pe-o parte. Labele i se mişcau încet, spasmodic, iar burta îi era umflată, gata parcă să pleznească. Avu o scurtă convulsie, după care rămase nemişcat. Înfrângându-şi dezgustul, Serge Lentz se apropie şi se aplecă asupra micuţului cadavru. Începuse deja să miroasă.

Era acelaşi miros care plutea peste tot satul. Nu era

mirosul obişnuit de tortillas arse şi de porumb copt în jar, ci un miros acru şi în acelaşi timp dulceag, înecăcios. Mirosul morţii.

Serge Lentz înaintă printre case. Nu văzuse încă nici o fiinţă vie. Doar la intrarea în cătun, corpul umflat şi diform al unui bătrân întins de-a latul unui şanţ, înconjurat de muşte şi acoperit de un fel de mucegai roşiatic, pe care Lentz îl remarcase deja pe cactuşii uriaşi care creşteau printre casele din sat.

Strigă:

— Ola!

Nu-i răspunse nimeni. Totuşi, era imposibil să nu fie măcar femei şi copii – chiar dacă bărbaţii erau la câmp. Doar dacă…

Îşi şterse sudoarea de pe frunte. După căldura uscată din Mexico-City, umezeala sufocantă a climatului tropical îl apăsa ca o mantie de plumb. Se afla la mai mult de o mie de kilometri de capitală şi s-ar fi putut crede pe altă planetă.

Ca să ajungă în acest sat pierdut undeva la capătul lumii, condusese zi şi noapte timp de douăzeci şi patru de ore. Mai întâi pe autostrada Mexico-Guadalajara, apoi pe un drumeag de pământ, desfundat şi plin de gropi, până la răscrucea din care se desprindea cărarea ce ducea spre cătunul Las Piedras. Aceasta era aproape impracticabilă şase luni pe an, în timpul sezonului ploios. La intrare, un panou spălăcit anunţa: *„Atenţie! Acest drum nu este patrulat în mod regulat”.*

Cu alte cuvinte, dacă rămâneţi cumva în pană, nu contaţi decât pe voi înşivă.

Las Piedras se afla la capătul cărării, la aproape o sută douăzeci de kilometri. Lui Lentz îi trebuiseră aproximativ cinci ore ca să-i parcurgă. Probabil că era prima oară când un automobil o apuca pe acest drum. O dată pe an, funcţionarul însărcinat cu strângerea impozitelor se hazarda s-o ia pe-acolo. Căţărat pe spatele unui catâr. Pesemne că nici măcar el nu reuşea să scoată prea mulţi pesos de la acest cătun ce număra o sută de suflete, pierdut în plină junglă, la câţiva kilometri de Pacific.

Locuitorii trăiau într-o economie închisă, cu porumbul, maniocul şi păsările lor. O dată la două-trei luni, unii dintre ei se duceau la Los Mochis – aflat la două sute de kilometri – să schimbe ouă şi porci pe sare, medicamente, îmbrăcăminte şi chibrituri. Călătoria dura cincisprezece zile. Ziare nu aduceau, deoarece nimeni în Las Piedras nu ştia să citească. Poşta şi telefonul le erau, bine-nţeles, necunoscute. Cine ar fi putut să le scrie? Cu câţiva ani în urmă, doi tineri plecaseră de acolo la Guadalajara, dar de atunci nimeni nu mai auzise nimic despre ei.

Singurul contact cu exteriorul era aparatul de radio al şefului satului, cumpărat într-o zi de nebunie şi de care se folosea foarte rar.

Era cu adevărat capătul lumii...

Lentz înjură în sinea lui. Şi când se gândea că ajunsese acolo din cauza unei conversaţii avute la beţie! Prietenul său. Chamalo, îi vorbise într-un mod atât de ciudat despre Las Piedras – după ce golise trei sticle de tequilla – încât Lentz se hotărâse să vină să vadă cu ochii lui, ca să fie măcar cu inima împăcată. Într-o meserie ca a lui nu trebuia să ai încredere în coincidenţe.

În mod normal, cătunul acesta pierdut n-ar fi trebuit să ascundă nici un mister. Casele, construite din piatră de râu străbătută de vinişoare albe, erau la fel ca în mii de alte sate mexicane. Jungla era tot atât de verde şi de luxuriantă ca şi în alte părţi. Mai puţin, totuşi, pe o fâşie îngustă de vegetaţie, chiar la intrarea în cătun. Acolo, frunzele erau acoperite de un mucegai ciudat, de un roşu aprins.

Iar acum. Strada aceea pustie şi casele acelea tăcute...

Serge Lentz împinse poarta unei ferme şi intră. Mirosul era de-a dreptul îngrozitor. În jurul mlaştinii secate erau împrăştiate cadavre de găini, de raţe, chiar şi un porc.

Mai încolo, în faţa casei, zăcea un corp negru, în jurul căruia bâzâiau muştele. Era o pisică, care venise să moară acolo. Toate cadavrele erau acoperite de acelaşi strat ciudat de un roşu aprins.

De data asta. Lentz nu mai strigă. Sări peste hoitul pisicii, împinse uşa şi intră.

Orbit încă de lumina puternică a soarelui, la început nu

văzu nimic. Dar mirosul îngrozitor îi produse pe loc greaţă. Se duse la fereastră şi împinse storurile de lemn, lăsând să intre un val de lumină. Priveliştea ce i se oferea privirii îl făcu să se retragă îngrozit: pe jos se aflau trei cadavre. Două femei şi un bărbat, îmbrăcaţi în alb, ca toţi ţăranii mexicani. Feţele şi mâinile lor nu mai erau decât o masa roşiatică, oribilă.

Serge Lentz ieşi clătinându-se. Îi trebuiră vreo zece minute ca să-şi revină, sprijinit de un zid de piatră de râu. Se întoarse în maşină, luă din valiză o butelcă de whisky şi înghiţi dintr-o sorbitură jumătate din conţinut. Alcoolul îi arse gâtlejul. Îi dădură şi lacrimile, dar se simţi mai bine. Dacă ar fi fost după ei, ar fi sărit la volan şi-ar fi plecat în cea mai mare viteză. Dar avea o misiune de îndeplinit.

Îşi continuă drumul şi intră în altă casă. Vizită astfel vreo douăsprezece, în aproape tot satul, spectacolul era acelaşi: cadavre umflate. De asemenea, toate animalele erau moarte. Satul devenise o grămadă imensă de cadavre.

Toată scena aceasta părea ireală. Nu se auzea nici un zgomot şi soarele dogorea îngrozitor.

Datorită izolării în care se găsea Las Piedras, autorităţile nu vor descoperi această adevărată groapă comună decât după câteva luni. Mexicul este atât de mare! Chiar şi în plin secol XX, civilizaţia nu pătrunsese peste tot. La Los Mochis, cel mai apropiat oraş. Majoritatea locuitorilor habar n-aveau că Las Piedras exista.

Ce se întâmplase? Serge Lentz nu era nici medic, nici biolog, dar această epidemie brutală i se părea extrem de ciudată. Este adevărat că în ţara aceasta, cu căldura asta infernală, totul merge extraordinar de repede. Dar chiar aşa? Şi ce era această boală necunoscută care părea că atacă atât plantele cât şi fiinţele omeneşti?

În orice caz, lovitura trebuie să fi fost fulgerătoare, pentru că nimeni nu avusese timp să dea alarma… Şi, bine-nţeles, cel mai apropiat medic era la zece ore de mers cu catârul. Dar ar fi putut oricum să se ducă să-l caute.

Serge Lentz reveni la maşina acoperită de praf. Nici o epidemie naturală nu putea lovi atât de brutal şi nu s-ar fi limitat la împrejurimile unui cătun. Deodată se gândi la o

explicaţie. Poate că satul se alimenta cu apă de la o baltă care fusese otrăvită.

Lată de unde putea veni nenorocirea. Mai mult ca sigur că avea legătură cu apa, indispensabilă oricărei forme de viaţă.

Se întoarse în centrul cătunului. De acolo, zări o mică adâncitură. Pesemne că acolo se găsea apa.

Într-adevăr, găsi imediat un firicel de apă limpede, ce şerpuia printre ierburi şi pietre, la vreo sută de metri de mijlocul satului. Pe mal, într-o parte, se întindea un teren plat, care servise pesemne pentru spălat.

Totul era pustiu.

Deodată, ceva sări în faţa lui Serge Lentz. Acesta se trase brusc înapoi, cuprins de o silă inexprimabilă.

Nu era decât o pasăre. Dar ce pasăre! După ciocul enorm şi curbat, Lentz recunoscu un tucan – un fel de papagal, care, în mod normal, este împodobit cu toate culorile curcubeului. Dar ăsta era roşu tot şi nu mai avea decât nişte cioturi de aripi. Incapabil să mai zboare, se târa pe picioarele lui lungi, fixându-l pe Lentz cu o privire lipsită de expresie. Arăta de parcă fusese înmuiat într-o baie de acid. Mai făcu vreo doi-trei paşi şi căzu pe-o parte. Ciocul i se deschidea şi i se închidea convulsiv. Apoi muri sub ochii lui Serge Lentz, scuipând o spumă roşiatică.

Acesta nu îndrăzni să-l ridice. Îşi trecu limba peste buzele uscate. Murea de sete, dar acum apa acestui pârâu îl îngrozea de-a dreptul.

Dintr-un motiv pe care nimeni nu-l cunoştea, pârâul acesta limpede purta cu sine moartea. Şi cum se vărsa în Pacific douăzeci de kilometri mai încolo, nu putuse contamina nici un alt sat. În amonte, trecuse prin vreo douăsprezece sate, unde nu se întâmplase nimic.

Dar de ce oare moartea lovise tocmai acest cătun izolat din vestul Mexicului, în care o sută de ţărani săraci trăiau ca acum două sute de ani?

Serge Lentz se întoarse în piaţa din mijlocul satului. Va lua cât mai multe eşantioane posibil şi va preveni autorităţile sanitare ale statului. Aceşti nenorociţi trebuiau neapărat îngropaţi. Dacă nu ar fi fost atât de cald, ar fi

început şi singur! Apoi îşi va preveni şefii. De data asta, era sigur că pusese mâna pe marea afacere a vieţii sale.

Reveni la maşină, se întinse pe iarbă la umbră, îşi aprinse o ţigară şi trase cu voluptate în piept primul fum. Mirosul acesta îi era cunoscut şi îl liniştea.

Cu ochii la cerul albastru, se gândi preţ de câteva minute. Ştia foarte bine că dacă el, Serge Lentz. Era acolo, era pentru că se petrecea ceva dubios. Primise un telefon de la Washington:

„Anchetează orice epidemie animală sau umană survenită recent în orice punct al Mexicului.”

Nu i se spusese de ce. De altfel, niciodată nu i se spunea de ce era pus să facă lucruri ciudate. Acum însă, se grăbea să părăsească acest sat blestemat. Dădu să se ridice, dar chiar în acel moment auzi o voce omenească.

Tăcerea era atât de adâncă, încât orice sunet părea că vine de foarte aproape. În realitate, vocea venea din mijlocul satului. Deschise gura să strige, când deodată un alt zgomot îl făcu să se oprească: cineva râdea în hohote. Era un râs gros, de bărbat voinic, în plină putere.

Râsul acesta îi îngheţă sângele-n vine. Cine ar fi putut să râdă în faţa acestor mormane de cadavre şi a acestei dezolări?

O voce strigă ceva în spaniolă. Cu precauţie. Lentz înconjură maşina şi se refugie la marginea pădurii ce se înălţa de-o parte şi de alta a drumului. Oamenii aceştia ce râdeau îi inspirau instinctiv teamă.

Înaintând puţin, reuşi să-i vadă printre frunze. Erau cinci bărbaţi, îmbrăcaţi în alb şi purtând pălării de pai. Patru erau înarmaţi cu puşti şi purtau cartuşierele în stil mexican, în diagonală pe piept. De centuri erau atârnate nişte cuţite lungi.

Omul care râdea era al cincilea şi de departe părea enorm. Avea vreo doi metri, era îmbrăcat la fel ca ceilalţi, dar nu avea puşcă, ci numai un pistol băgat într-un toc.

Încă mai râdea, arătând ceva. Băgă mână în buzunar, căutându-şi batista, după care îşi scoase pălăria. Avea capul complet ras.

Lentz se blestemă în sinea lui că nu se gândise să-şi ia o

armă. Forţa lui fizică era limitată. Era doar un orăşean. Şi la un metru şaptezeci şi cinci ai lui, avea doar şaizeci şi cinci de kilograme. N-arăta deloc a atlet! Aşa că era mai bine ca oamenii aceştia să nu-l vadă. Dacă ar fi putut să pună maşina în mişcare şi să fugă, înainte ca necunoscuţii să-l poată zări. Şi-ar fi încercat norocul, dar, din păcate, ei aveau puşti şi drumul era neted ca-n palmă, neoferind nici un ascunziş.

Şi apoi. Ce făceau ăştia acolo? Veniseră pe jos prin junglă, de vreme ce nu aveau maşină. Deci nu puteau veni de departe. Şi nu păreau câtuşi de puţin surprinşi de exterminarea satului…

Pe Lentz îl trecură fiori reci. Deci „ei” ştiau de ce Las Piedras nu mai exista!

Indivizii nu-i reperaseră încă maşina, ascunsă în umbra unui arbore enorm de papaia. Dar. Dacă urmau să vină în direcţia aceea, era imposibil să n-o zărească.

Urmând liziera pădurii, Lentz se apropie de mijlocul satului, în felul acesta, se îndepărta de maşină şi se apropia de necunoscuţi. Spera ca astfel să afle câte ceva.

Când ajunse în piaţă, cei cinci bărbaţi erau tot acolo. Patru dintre ei vizitau casele, adunând tot felul de obiecte; cel solid se aşezase pe o piatră, la umbră. Era cu spatele la Lentz. Lângă el era un sac de iută, plin. Lentz văzu cum unul din oameni aruncă în sac un obiect auriu: furau.

Exclamaţiile lor amuzate sau cinice răsunau în piaţa pustie, îşi băteau joc de cadavre, vorbind într-o spaniolă proastă. Unul din ei găsise un radio cu tranzistori şi îi striga pe ceilalţi, ca să le arate descoperirea. La un moment dat. cel solid se supără:

— Gata, gata, v-aţi jucat destul! ţipă el. Nu mai avem nimic de făcut aici. N-are rost să riscăm în mod inutil. Tipii de la Poliţia Federală o să ajungă mai devreme sau mai târziu şi în satul ăsta.

Se ridică şi se îndreptă cu paşi grei spre intrarea în sat. În partea în care se afla maşina lui Lentz. Ceilalţi patru îl ajunseră din urmă alergând. Lentz îi privi cum înaintau spre maşină. Dacă vor trece prin faţa ei fără s-o vadă, va încerca să-i urmărească. Dacă nu…

Individul cel solid văzu parbrizul ce strălucea în soare şi se opri ca trăsnit. Fără să scoată un cuvânt, ceilalţi patru îşi scoaseră puştile de pe umăr. Lentz observă că erau carabine automate moderne, de fabricaţie americană.

Desfăşuraţi în evantai, cei cinci bărbaţi înaintau spre maşină. Nu mai cântau şi nu mai vorbeau. Tipul cel solid, cu pistolul în mână, deschise brusc portiera. Când îşi dădură seama că maşina era goală, lăsară armele-n jos. Lentz nu putea auzi ce vorbesc. Ascuns în spatele copacilor, supraveghea drumul. Ar fi dat orice să fi avut măcar un pistol.

Un strigăt îl făcu să tresară:

— Ola! A dónde está usted?

Cel solid îl striga în spaniolă, cu mâinile făcute căuş la gură, pentru a amplifica sunetul. Îl luaseră poate drept un funcţionar venit pe-acolo în interes de serviciu. Prudent, nu răspunse.

Insistent, cel solid mai strigă o dată.

Aşezat pe vine, Lentz nu se mişcă. Trebuia să aştepte întâi până plecau, să-şi ia maşina, iar apoi să dispară cât mai repede de acolo.

Lentz îngheţă. Indivizii se îndreptau spre el, scormonind cu privirea fiecare tufă de verdeaţă. Nu-şi făcea iluzii în legătură cu soarta pe care i-ar fi rezervat-o dacă ar fi reuşit să pună mâna pe el.

Se retrase încetişor şi se afundă în junglă. Ajunse repede la râu. Înfrângându-şi dezgustul, intră în apă. Era un mijloc bun de a se descotorosi de adversari. Apa era rece şi asta-i făcu bine. Porni împotriva curentului. N-avea nici cea mai mică idee încotro se îndrepta râul acela nenorocit. Era ora trei după-amiaza şi mai erau cel puţin cinci ore de lumină.

Singura lui şansă era să se afunde cât mai adânc în junglă şi să meargă spre est, încercând să ajungă la autostradă. Acolo ar fi putut găsi pe cineva care să-l ajute. Asta dacă nu călca între timp pe vreun scorpion sau pe vreun şarpe cu clopoţei, sau dacă nu-l prindeau ceilalţi…

Îi auzea încă strigând în depărtare. Mai auzi apoi câteva focuri de armă. Trase probabil în aer.

Când crezu că este destul de departe, părăsi albia râului

şi se afundă în vegetaţia luxuriantă. Înainta cu greu prin hăţişul de liane şi printre nenumăratele plante tropicale. După o jumătate de oră se opri, epuizat şi se aşeză pe pământ. Se gândi că i-ar trebui cel puţin o săptămână ca să reuşească să iasă din junglă. Nu se putea aşa, trebuia să găsească un drum. Îndârjindu-se, nu ar fi realizat altceva decât să obosească şi mai tare.

Se ridică şi o apucă în altă direcţie. Printr-un noroc chior, găsi aproape imediat o cărare, făcută probabil de animale.

Haina i se lipise de spate şi nu mai avea decât două ţigări. Deja îl dureau picioarele. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi plămânii îi ardeau. Îi trecu fulgerător prin minte că luase, poate, teribila boală care distrusese satul Las Piedras. Dar nu era decât efectul oboselii.

Pentru a-şi potoli respiraţia, începu să meargă mai încet.

Bătăile inimii îi reveniseră la un ritm relativ normal, când auzi un zgomot care îl îngheţă: cineva mergea în spatele lui. Se întoarse şi remarcă nişte pete albe.

Cei care-l urmăreau îl găsiseră.

Înnebunit de spaimă, se repezi afară din cărare, la adăpostul pădurii, sperând să nu fi fost văzut. Dar răsună o detunătură şi un glonţ îi şuieră pe lângă ureche. Erau pe urmele lui, hotărâţi să-l ucidă.

Fugea de-i scăpărau călcâiele, cu inima la gură. Nemai simţind nici lianele, nici plantele care-l zgâriau în trecere. Nici nu mai ştia unde merge. Îl obseda un singur gând: să scape de oamenii aceia. Un mărăcine uriaş îi mătură faţa şi Serge Lentz se gândi cu amărăciune că nu este întotdeauna floare la ureche să fii un „onorabil corespondent” al C.I.A.

Capitolul III

Alteţa sa Serenisimă prinţul Malko Linge, cavaler al Ordinului Serafimilor, margraf al Lusaciei de Jos, mare voievod al voievodatului Serbiei, mare maestru al Ordinului

Lânii de Aur, cavaler în drept al Ordinului Vulturului negru, conte al Sfântului Imperiu Roman, landgraf al Fletgausului, cavaler de devotament şi onoare al Ordinului suveran de Malta, proprietar al unei locuinţe istorice situate la hotarul dintre Austria şi Ungaria, poliţist lucrând – neoficial – pentru Central Intelligence Agency – secţia „acţiune” – aluneca liniştit printre norii nimbo-stratus dolofani şi pufoşi care acopereau Atlanticul de Nord. cu un pahar de vodcă Stolichnaya în mână. la o viteză de 960 de kilometri la oră.

Cu ochii pe jumătate închişi în spatele ochelarilor de soare, lungit confortabil în fotoliul său moale, o studia pe stewardesa de la Scadinavian Airline System, care se agita pe lângă cei şase pasageri de la clasa întâi. Se numea Karin şi era înaltă, agreabilă şi graţioasă ca o aqua-forte din Evul Mediu. Numele e tot ce putuse afla de la ea într-un sfert de oră de conversaţie, îi respinsese avansurile cu amabilitate, dar într-un mod ferm. Pentru a se consola, Malko îşi spuse că o speriaseră pesemne ochelarii săi negri. Şi totuşi nu-i purta din snobism, ci din necesitate. Cine îi contempla o singură dată ochii de aur lichid, nu-i uita prea curând, ceea ce era cam jenant într-o meserie în care era mai bine să treci neobservat! ...

Malko sorbi o gură de vodcă, pe care o lăsă să-i alunece încet de-a lungul cerului gurii. Pentru prima oară în luni de zile se simţea complet destins.

Era în vacanţă.

Avionul DC 8 al S.A.S.-ului decolase de pe aeroportul John F. Kennedy – cel mai mare din New York – la ora şapte şi jumătate seara. Urma să ajungă la Copenhaga la opt şi jumătate dimineaţa – din cauza decalajului orar. Deci Malko urma să aibă toată dimineaţa la dispoziţie pentru cumpărături. Avionul spre Viena pleca de-abia la douăsprezece şi patruzeci de minute. Avea un singur lucru de cumpărat, dar acesta era de o importanţă deosebită. Comandase încă din America unui anticar din Copenhaga o serie de porţelanuri delicate pentru sala de mese a castelului său. Probabil că la ora aceea îl aşteptau deja.

Seara, urma să ajungă, în sfârşit, acasă! Gândul acesta îl făcu să ofteze de plăcere. Şi apoi, adora călătoriile cu

avionul. Era singurul loc unde se putea destinde cu adevărat. Şi mai era şi singurul loc unde nu avea decât să apese pe un buton ca să facă o fată frumoasă să vină şi să-i îndeplinească orice dorinţă; în limitele bunei cuviinţe, din păcate! ...

DE 8-ul aluneca printre nori fără cel mai mic zgomot. Se lăsase noaptea. Pentru a-şi mai dezmorţi puţin picioarele, Malko se hotărî să meargă la bar. Care se afla în partea din faţă a avionului, ca să mai vorbească cu frumoasa Karin.

Aceasta îl aştepta zâmbind.

— Whisky? Vodcă? Bloody Mary? Aquavit? Manhattan? Sau şampanie? îi propuse ea. Nu vă jenaţi, băuturile sunt gratuite.

— Vodcă, răspunse Malko. Rusească.

În S.U.A. aşa ceva se găsea foarte greu. Şi era cea mai bună.

— De unde eşti dumneata, Karin? o întrebă el.

— Din Stockholm, domnule.

— Nu te opreşti la Copenhaga?

Fata dădu din cap, râzând.

— Nu, dar de ce nu veniţi dumneavoastră la Stockholm? Soţul meu şi cu mine vom fi încântaţi să vă oferim o mostră de ospitalitate suedeză.

Bing!

— Vorbeşti bine engleza, remarcă el, pentru a întreţine conversaţia.

Karin zâmbi cu modestie.

— Vorbesc de asemenea germana, spaniola, franceza şi greaca. Şi, desigur, înţeleg daneza şi norvegiana.

Malko îşi puse dintr-o dată paharul pe masă.

— Karin, ştii că poţi câştiga milioane cu asemenea talente?

Tânăra femeie izbucni în râs.

— În mod cinstit?

— Aproape.

Nu putea totuşi să-i spună că C.I.A. ar plăti gras o fată inteligentă şi drăguţă, care vorbea atâtea limbi. Şi că unul dintre cele mai mari atuuri ale sale era tocmai o memorie extraordinară, care-i permitea să asimileze rapid limbile

străine ce se vorbeau în afara ţărilor civilizate şi anglo-saxone. Pentru o clipă, îşi lăsă imaginaţia să zboare, gândindu-se la o echipă formată din ei doi.

Râse de unul singur. Dacă ar fi ştiut porecla interlocutorului ei, Karin s-ar fi amuzat şi ea. Era supranumit SAS[2], din cauza iniţialelor titlului său. Erai mai scurt şi americanii preferau asta. Zburând cu S.A.S.-ul, avea puţin impresia că se află pe pământ propriu. În plus, aprecia ospitalitatea scandinavă, mai atentă decât cea oferită de stewardesele mereu grăbite ale companiilor americane.

— Întoarceţi-vă la locul dumneavoastră, spuse Karin, vi se va servi cina.

Împins de foame, Malko nu se lăsă prea mult rugat. Se simţea uşor şi fericit. Timp de două luni va uita de misiuni, de primejdii şi de viaţa brutală pe care o ducea de atâta vreme. Ce plăcere, să nu se gândească decât la lemnăria pe care trebuia s-o restaureze!

Citind meniul, îşi dădu seama că Europa îi cam lipsise. În sfârşit mâncăruri adevărate! Citi înduioşat că S.A.S.-ul era afiliat la cea mai veche societate gastronomică din lume, Confederaţia Rotisorilor.

Cinci minute mai târziu, ungea cu linguriţa o felie de pâine prăjită, cu icre negre. I se servise un *smorgasbord,* un fel de aperitiv scandinav cu hering îndulcit, somon afumat, şi, mai ales, icre negre. Ca să-i alunece mai bine pe gât langusta, o stropi cu o jumătate de sticlă de Laffitte-Rothschild şi la desert reveni la vodcă. Îl cuprinse o somnolenţă plăcută, iar C.I.A. se estompă din ce în ce mai mult din gândurile sale.

Luându-i tava din faţă, Karin îi întinse o mască de pânză neagră în formă de ochelari ale căror braţe fuseseră înlocuite cu un elastic.

— Puneţi-i, ca să vă protejaţi ochii de lumină, îi propuse ea.

O ascultă, iar ultima sa viziune fu cămaşa galbenă în dungi a stewardesei. Adormi imediat.

---

[2] Alteţa Sa Serenisimă – în franceză Son Altesse Sérénissime (n. tr.)

Un miros agreabil îl trezi dintr-un vis şi mai agreabil, dar care nu putea fi povestit: Karin îi întindea un mic prosop cald îmbibat cu apă de colonie, pentru a-şi răcori faţa. După obiceiul japonez. Se făcuse ziuă.

— Vom ajunge într-o oră, îl anunţă ea.

De-abia avu timp să-şi înfulece omleta şi să se pieptene. DC 8-ul coborî încet spre Copenhaga. „În sfârşit o ţară unde nu mă aşteaptă nimic neplăcut!" îşi spuse Malko în sinea lui.

Pilotul reuşi un *kiss-landing* perfect. Malko nu simţi nici cea mai mică zguduitură în momentul în care roţile atinseră solul… Vocea proaspătă a lui Karin anunţă:

— Am aterizat la Copenhaga. Este ora şapte şi patruzeci de minute, ora locală. Scandinavian Airline System vă urează…

Malko oftă. Îi părea rău că o părăseşte pe frumoasa Karin! În fine, lumea e aşa de mică…

Mai avu dreptul la un surâs graţios, după care coborî din DE 8, cu o păpuşă în braţe, cadou din partea S.A.S.-ului. De asemenea, şterpelise şi ochelarii negri…

La acea oră matinală, culoarele aeroportului erau aproape pustii. Cu paşi mari. Malko porni spre ieşire. Deodată, un bărbat foarte scund îi bară drumul, zâmbind amabil:

— Sunteţi Malko Linge, nu-i aşa?

Malko se opri şi-l privi cu neîncredere. Bărbatul arăta la vreo patruzeci de ani şi era îmbrăcat într-un costum uşor. Cămaşa era americană, ca şi tunsoarea de altfel.

— Ce doriţi de la mine? îl întrebă Malko cu oarecare asprime în glas.

Celălalt îi întinse o mână dolofană.

— Berry Gordy. Ataşat cultural la ambasadă. Am un mesaj pentru dumneavoastră, de la prietenul dumneavoastră Mitchell.

Malko scrâşni din dinţi. Mitchell era responsabilul C.I.A. pentru Orientul Mijlociu şi prietenul său din cadrul C.I.A. Celălalt îi întinse o telegramă, din care citi următoarele: „vino imediat înapoi stop avem nevoie de tine pentru afacere importanţă vitală stop condiţii materiale acceptate

dinainte stop te pup stop Mitchell”.

Afurisitul de Mitchell cunoştea prea bine nevoile financiare ale lui Malko! Zgârciobul bătrân! Le propunea sume imense celor pe care-i trimitea în iad. De obicei nu le dădea nici un ban. Din motive de deces prematur.

— Îi veţi telegrafia lui Mitchell, spuse Malko şi îi veţi spune că m-aţi ratat, că nu eram în avion, că a căzut avionul, că am fost închis, orice. Sunt în vacanţă şi rămân în vacanţă. La revedere.

Se îndepărtă cu repeziciune.

Ataşatul „cultural” demară imediat în spatele lui, dar picioarele sale scurte nu reuşeau să se mişte destul de repede. Atunci luă una din trotinetele pe care angajaţii S.A.S.-ului le folosesc pentru a se deplasa pe culoarele imense ale aeroportului şi, ca un copil dezlănţuit, pedală cu toată viteza pentru a-l ajunge din urmă pe Malko.

Conversaţia continuă în acest mod. Cu cât Malko accelera, cu atât celălalt pedala mai tare, transpirând şi respirând din greu. La capătul culoarului, unde se aflau vama şi poliţia. Berry Gordy, ajuns la capătul puterilor. Îl apucă pe Malko de braţ:

— Ascultaţi, am instrucţiuni de la Washington pentru a vă aduce *cu orice preţ.* La nevoie, vă voi împiedica să ieşiţi din acest aeroport… Ne avem foarte bine cu poliţia daneză. Aşa că, vă rog să nu vă prostiţi. Nu vreau să-mi pierd pâinea din cauza dumneavoastră. La urma urmelor, o vacanţă se poate amâna.

— Şi dacă sunt mort. După chestia asta? îl întrebă Malko. Înnebunit de furie.

Dar ştia că pierduse deja. Simţise că, din păcate, nu era vorba de o cacialma. Dacă Mitchell hotărâse să-i întrerupă lui Malko vacanţa, însemna că avea un motiv cu adevărat grav.

Gordy păru că-i ghiceşte gândurile.

— V-am rezervat un loc la primul zbor al S.A.S.-ului, zborul 913, spuse el. Plecaţi la ora douăsprezece şi veţi fi la New York la paisprezece cincizeci şi trei. Cu puţin noroc, puteţi să ajungeţi la Washington ca să vă întâlniţi cu Mitchell chiar în seara aceasta…

— N-aţi vrea ca între zboruri să fac un mic ocol şi să bombardez Rusia?

Gordy, modest în victoria sa, râse cu servilitate – exact cât trebuia pentru a-l consola puţin pe Malko.

— Bine. Spuse acesta din urmă. Dar cu condiţia să mă duceţi întâi la un anticar. Vă pricepeţi câtuşi de puţin la porţelanuri?

Gordy se jură pe ce avea mai sfânt că nu-i plăceau decât două lucruri pe lume: mama sa şi porţelanurile. Era la fel de devotat când. Patru ore mai târziu. Îl conducea pe Malko la scara DC 8-ului pentru New York.

Era un flacon nevinovat, cum încă se mai găsesc în farmaciile de la ţară. Avea o capacitate de aproximativ un litru. Era umplut până-n buză cu o pudră gri închis şi avea un dop sigilat cu ceară. Partea de jos a flaconului era înconjurată de o bandă lată, roşie, pe care se detaşau, mari şi galbene, două litere şi o cifră: CX 3.

Patru oameni priveau în tăcere acest flacon, aşezat pe o masă acoperită cu plastic alb.

— Dragul meu Malko, spuse unul dintre ei, acest flacon poate ucide două miliarde de fiinţe omeneşti.

Malko privi mai atent flaconul. Incredibil! Nu avea însă nici un motiv să pună la îndoială spusele profesorului Alsop, directorul Centrului de cercetări militare din Detrick, adică baza K 46, în jargon militar. În general publicul ignora cu desăvârşire că era vorba de un centru de război bacteriologic, cel mai modern din lume. Era riposta americană la cele şase centre similare ruseşti, descoperite de C.I.A. În Siberia …

Vecinul lui Malko. Un savant chel, cu ochi urduroşi şi cu un costum mototolit, spuse cu o voce behăitoare:

— În condiţii bune. Un gram de CX 3 poate ucide trei sute de mii de persoane.

Malko îi aruncă o privire plină de dezgust:

— Dar în condiţii proaste, profesore?

Savantul dădu din cap, fără să sesizeze umorul negru al întrebării.

— Nu ştiu. Câteva sute, poate.

— Drăguţ, continuă Malko. Dumneavoastră aţi pus la punct această minunăţie?

Bătrânul scutură din cap cu modestie.

— O, nu este meritul meu. Am utilizat numai resursele naturii. Ştiţi că te poţi intoxica grav de la o conservă expirată?

— Da.

— Virusul care produce această intoxicaţie este virusul botulic. Este una din otrăvurile naturale cele mai violente. Nu se găseşte în natură decât în cantităţi infinitezimale. Am reuşit să fabricăm în laborator botulina. pe care o aveţi în acest moment în faţa dumneavoastră.

— Deci. Îi întrerupse Malko. Ajunge să pun o linguriţă din acest produs într-un rezervor de apă şi extermin populaţia New Yorkului?

— Din păcate, nu-i chiar aşa de simplu, oftă profesorul. Dar proporţiile sunt bune.

Cinismul inconştient al savantului îl cam enerva pe Malko. Se întoarse spre cel de-al patrulea personaj, un general în uniformă.

— Spuneţi-mi, domnule general, mi-aţi întrerupt vacanţa numai pentru a vă juca cu mine dea bau-baul? Ce aşteptaţi de la mine? Să înghit conţinutul flaconului?

Generalul Higgins, care comanda un serviciu important în C.I.A., era îngrijorat şi nu gustă câtuşi de puţin gluma:

— Trebuia să vedeţi acest flacon, mormăi el. Veniţi în biroul profesorului şi vă voi explica toată tărăşenia.

Malko îl urmă pe general. Iar trebuia să rezolve o problemă delicată şi extrem de periculoasă. Altfel nu ar fi apelat la el. Era prea scump pentru visteria Statelor Unite.

Micul grup ajunse într-un birou cu geamuri mari ce dădea spre câmpia verde a Marylandului. Văzând cerul albastru şi panorama liniştită, Malko începu să viseze. Cum puteau oare nişte fiinţe umane să-şi petreacă viaţa creând orori, precum conţinutul acestui flacon mortal? ÈI unul nu avea decât preocupări pacifiste. Întâi, să restaureze castelul istoric al strămoşilor săi, din Austria, unde ar fi vrut să-şi petreacă ultimele zile ale vieţii. Acest lucru îl costa însă o avere şi îl forţa să lucreze pentru C.I.A., pe post de

contractual de elită. Lemnăria de epocă şi pietrele vechi se vindeau la nişte preţuri exorbitante.

Cealaltă pasiune a sa era mai puţin costisitoare. Nu putea vedea o femeie frumoasă fără să simtă pe loc o dorinţă nebună de a o avea în patul său. Cum de obicei reuşea, acest hobby îi atrăsese nenumărate complicaţii. Celibatar convins, nu ştia ce-i gelozia. Acest lucru nu era însă valabil şi pentru partenerele sale. Faptul că nu era în toane bune în ziua aceea nu se datora exclusiv faimosului flacon: văzuse atâtea orori. Încât se blazase. Problema era că în toată baza aia nenorocită se părea că nu există nici măcar o singură secretară, mai mult sau mai puţin „comestibilă”…

— Dragul meu Malko, începu generalul, suntem în rahat până la gât.

— A! făcu Malko.

Militarii aveau întotdeauna tendinţa de a exagera orice fleac.

— Ne aflăm, pur şi simplu, în faţa unui război iminent.

— Un război? Cu cine?

— Cu Cuba.

— Castro?

— Da. Şi lucrul cel mai grav este că îl poate câştiga…

Puţin cam surprins de acesta afirmaţie, Malko îl întrebă:

— Şi ce fac în timpul acesta rachetele noastre, bombardierele noastre?

— Nu-i chiar aşa de simplu. Forma de război pe care ne-o serveşte Castra interzice o ripostă clasică, fie ea atomică sau de altă natură. Ce credeţi că se va întâmpla dacă mâine am lansa rachetele asupra Havanei?

— Nu veţi mai avea ţigări…

— Nu cred că este cazul să faci pe deşteptul… O.N.U. ne-ar pune la stâlpul infamiei în faţa întregii lumi. Nu, nu putem risca una ca asta. Avem mâinile şi picioarele legate. Trebuie să ieşim din impas prin viclenie.

— Dacă nu aţi vorbi în doi peri. Probabil că ne-am înţelege mai bine. Îl întrerupse Malko. La început mi-aţi arătat un flacon care, se pare, eclipsează bombardierele şi rachetele noastre. Iar acum îmi spuneţi că suntem în război

cu Cuba. Dar Castra ne poate îngenunchea cu cea mai mare uşurinţă. Ce vrea să-nsemne asta? Că are un flacon mai mare ca al nostru? Că a găsit peste noapte un mijloc de a le lua minţile tuturor generalilor noştri?

Malko începuse să se plictisească în acest laborator. Ofiţerii şi savanţii aceştia care trăiau într-o lume a lor, irealã şi sinistră, ÍI călcau pe nervi. Îi considera cam imbecili pe aceşti războinici profesionişti: viaţa era mult prea scurtă ca s-o iroseşti aşa. El nu şi-o risca pe-a lui decât de nevoie. Nu avea alt mijloc de a-şi realiza visul: să trăiască în castelul său. pe pământurile sale. Precum strămoşii săi. Şi pentru că iubea libertatea. Fusese în mai multe ţări comuniste. Felul de viaţă „socialist” îi era complet antipatic.

Generalul simţi plictiseala lui Malko.

— Vino, trebuie să-ţi spun o poveste.

— Dacă aveţi de gând să experimentaţi pe mine chestia aceea, spuse Malko. Vă anunţ de acum că n-am de gând să mă ofer voluntar…

— Încearcă să fii serios măcar cinci minute şi urmează-mă în biroul meu. I-o tăie sec generalul.

Străbătură un lung şir de culoare. Profesorul Alsop tropăia în spatele lor. Biroul generalului era de-a dreptul somptuos: o mochetă verde în care te afundai până la glezne, lambriuri de lemn. Un birou englezesc vechi şi o vedere splendidă spre pajiştea din faţă. Malko se aşeză într-un fotoliu adânc ca un divan.

Generalul luase loc la birou şi profesorul stătea în picioare într-un colţ al camerei.

— Iată, începu generalul, aşa cum probabil ştii, ca multe alte naţiuni moderne, studiem aici războiul bacteriologic, adică mijloacele de distrugere a unei naţiuni sau a unei armate, prin declanşarea de epidemii artificiale…

— De altfel, v-aţi antrenat deja în Coreea, îl întrerupse Malko ironic.

Generalul îl opri cu un gest.

— Nu suntem singurii. Ştii că ruşii au şase laboratoare speciale în Azerbaidjan, în Caucaz, care nu se ocupă decât de asta? Staţia I este specializată în cultura bacteriilor de tifos; staţia ÎI. În cultura bacteriilor de variolă şi de

meningită cerebrospinal; staţiile III şi V. În cultura bacteriilor de malarie, de paratifoidă şi de meningită; în fine, staţiile IV şi VI se ocupă de lepră şi de dezinterie amibiană... Aşa că, ce să-ţi mai spun?

— Că nu este deloc liniştitor.

— Avem zece ani avans asupra ruşilor, îl întrerupse generalul. Am depăşit de mult stadiul bacteriilor şi otrăvurilor naturale.

— Atunci, care e problema?

— O imprudenţă. O imprudenţă îngrozitoare, a cărei responsabilitate o port chiar eu... Aliaţii noştri prepară şi ei astfel de arme. Printre alţii, englezii. Au avut câteva eşecuri în ultimul timp, pentru că unul din savanţii lor a murit de lepră. Poate că aceasta a fost cauza care i-a determinat să trimită un vapor-laborator în Bahamas.

— Ce idee ciudată!

— Nu chiar aşa de ciudată, dacă stai să te gândeşti. Au intenţia să studieze acolo dezvoltarea bacteriilor în climat tropical. Să nu uităm că mai există şi sud-estul asiatic... Deci, acum două luni. Englezii ne-au avertizat că nava-spital *Ben Lomond* va ancora la Jamaica, unde va rămâne pentru aproximativ două săptămâni. Cum avem anumite înţelegeri cu ei, ne-au cerut să le trimitem un specialist de-al nostru cu un eşantion din ultimul nostru produs, CX 3.

— Adică chestia din flacon?

— Exact. Cea mai puternică otravă din lume. O sinteză a unei otrăvi naturale, a cărei virulenţă am multiplicat-o de zece mii de ori. Bine-nţeles că formula acestui produs era absolut secretă. Numai că, deşi suntem foarte prudenţi în ceea ce priveşte armele clasice, ideea că acest flacon ar putea fi furat nu mi-a trecut prin minte. Şi-am mai făcut o greşeală de neiertat: am luat un bilet de avion pentru un maior din serviciul meu şi l-am trimis singur, fără escortă, la Jamaica, ca să-i întâlnească pe colegii englezi. În bagajul său se afla flaconul geamăn cu cel pe care l-aţi văzut, cu care poate fi exterminată întreaga umanitate...

— Şi?

Pe Malko începuse să-l pasioneze povestea asta. Cel puţin, de data aceasta nu era vorba de rachete! ...

— Şi maiorul n-a mai ajuns la Jamaica. Avionul a fost atacat în zbor de nişte necunoscuţi, care au ameninţat echipajul şi l-au forţat să aterizeze în Cuba. Am făcut tot posibilul să-i împiedicăm. Chiar primisem ordin să doborâm aparatul cu tot cu pasageri. Dar era prea târziu. Compania a recuperat avionul. Pasagerii ne-au fost restituiţi bine-sănătoşi. Toţi, mai puţin unul: maiorul Lance a dispărut. Cubanezii au susţinut că nici măcar nu se afla pe lista de pasageri. Servieta sa, împreună cu conţinutul ei, s-au volatilizat de asemenea, bine-nţeles.

— Dar credeţi că cubanezii vă vor răul? La urma urmelor, sunt suficiente doar două rachete pentru a-i lichida… cu sau fără microbi.

Generalul scutură din cap.

— Din păcate, dragul meu Malko, lucrurile nu stau chiar aşa. Mai întâi, ştii la fel de bine ca şi mine că nu ne putem atinge de rachetele noastre fără să declanşăm un război mondial, adică, practic vorbind, sfârşitul lumii. Apoi. Nici măcar nu suntem siguri că ei ne vor răul. Sau. Cel puţin, impresia noastră este că acţionează pentru altcineva…

— Pentru cine?

— Cinstit vorbind, nu ştiu. Acest CX 3 este o armă teribilă, care. Bine întrebuinţată, poate să dea o lovitură fatală Statelor Unite ale Americii. Sunt suficiente câteva doze bine plasate pentru a ucide câteva zeci de milioane de americani şi asta fără posibilitate de ripostă din partea noastră. Ne-am gândit că asta i-ar putea tenta pe cubanezi, dar ultimele noastre informaţii contrazic această versiune. Ceea ce am aflat pare atât de fantastic. Încât abia îndrăznesc să-ţi spun.

— Daţi-i drumul fără probleme, sunt pregătit să aud orice.

— După dispariţia CX 3-ului, C.I.A. a cerut tuturor corespondenţilor săi să semnaleze orice epidemie suspectă în America Centrală.

— Da, înţeleg. Şi a izbucnit vreuna pe undeva?

— În Mexic. Corespondentul nostru de-acolo ne-a semnalat că un sat a fost lovit de o epidemie ciudată. *Noi* ne gândim că cineva a distrus în mod ştiinţific acel sat, cu o

doză infimă de CX 3.

— Cum „funcţionează”?

Generalul ezită o clipă, după care se întoarse spre profesorul Alsop; acesta dădu din cap în semn că nu.

— Ascultă, zise generalul, dacă acest lucru nu este absolut indispensabil pentru ancheta ta. Aş prefera să nu-ţi spun. Poate că cei care au pus mâna pe otravă nu ştiu exact cum s-o utilizeze. Dar. cu cât ştii mai puţin, cu-atât mai bine – atât pentru tine, cât şi pentru noi.

— Sunteţi prudent... Dar spuneţi-mi, după părerea dumneavoastră, de ce a fost distrus satul acela?

— O experienţă. O experienţă oribilă şi inumană. Au vrut să vadă dacă CX 3-ul este atât de puternic precum se prevăzuse că va fi. Următorul stadiu poate fi un atac masiv împotriva ţării noastre.

— Dar, spuneţi-mi, coasta Pacificului este destul de departe de Cuba. De ce credeţi că indivizii care v-au furat CX 3-ul s-au dus atât de departe? Era mai simplu să rămână pe undeva prin Caraibe, sau chiar în cealaltă parte a Mexicului, în Yucatan.

— Ştiu. E un punct pe care nu l-am elucidat încă. Dar avem o idee. Mai întâi, această regiune a Mexicului este mai aproape de frontiera cu Statele Unite: apoi, singura pistă pe care o avem sfârşeşte în acea regiune.

— Continuaţi.

— O să râzi de noi. Acum zece ani. Când am început cercetările în domeniul armelor bacteriologice, pentru a câştiga timp. Am făcut apel la un specialist: profesorul japonez Yoshico Tacata. Condusese, pe toată durata războiului din Manciuria, un laborator de genul acesta pentru armata japoneză. Am acceptat să-l scoatem din mâinile ruşilor şi ale lui Tehang Kaâchek, care vroiau să-l împuşte şi astfel a început să lucreze pentru noi. Numai că, după doi ani, ne-am dat seama că ne ura – îi ura, de fapt. pe toţi albii – şi că strecura. În mod gratuit, toate informaţiile noastre, unei reţele care lucrează atât pentru japonezi cât şi pentru China comunistă şi pentru Formosa. Eram la ananghie, pentru că ştia prea multe ca să-l lăsăm să plece. Nu ne mai rămânea decât o singură soluţie, pe

care am tot amânat s-o aplicăm.

— Să-l lichidaţi, bănuiesc.

Generalul făcu un gest afirmativ.

— Mi-era greu să mă hotărăsc. Dar pesemne că japonezul a simţit ceva, şi-ntr-o bună zi a dispărut fără urmă. L-am căutat în toată ţara, cu cei mai buni oameni ai noştri. Degeaba. Cum nu luase cu el nimic preţios – pe atunci, CX 3-ul nu exista încă – C.I.A. a considerat afacerea clasată.

Apoi. Acum un an, nişte informatori mexicani ne-au comunicat că au impresia că au dat de urma lui Tacata în regiunea Guadalajara, unde se pare că se ascundea la nişte compatrioţi. Asta n-ar constitui un lucru atât de extraordinar: toată coasta Pacificului mişună de japonezi şi chinezi. La Tijuana – oraşul de frontieră între California şi Mexic – sunt mai multe curve chinezoaice decât mexicane. Deci am lăsat-o baltă, pentru că este o regiune sălbatică, fără drumuri, fără telefon, iar autorităţile mexicane sunt foarte susceptibile. Au complexul „El Alamo”. Cei care sunt împotriva străinilor, cărora le spun „gringo”, au întotdeauna autorităţile de partea lor. Numai că acum există o problemă: satul lovit de epidemie se găseşte chiar în mijlocul regiunii unde bănuim că se ascunde Tacata. Trebuie să recunoşti că este o coincidenţă cel puţin ciudată!

— De ce nu aţi trimis pe cineva să facă nişte cercetări? Le dăm destui dolari mexicanilor, ca să ne ajute în astfel de cazuri.

— Pentru că este cam greu să le explicăm că, din cauza imprudenţei noastre, se află pe teritoriul lor un nebun care deţine cea mai periculoasă armă din lume.

De altfel, am făcut tot ce se putea face. L-am trimis chiar eu în satul acela pe corespondentul nostru din Mexic – un anume Serge Lentz. El este cel care descoperise, prin informatorii săi, această ciudată epidemie.

— Şi n-a găsit nimic?

— Nu ştiu. Nu s-a mai întors.

— Şi ce aşteptaţi de la mine? Nu sunt nici biolog, nici chimist, nici medic.

— Nu, dar eşti obişnuit cu problemele delicate şi periculoase. Şi acum este vorba tocmai de aşa ceva.

Trebuie să punem mâna cu orice preţ pe flaconul acela de CX 3, înainte ca cei care îl deţin acum să se mai servească de el. Şi nu avem decât o pistă: Serge Lentz.

— Care a dispărut...

— Problema este că n-avem nici cea mai mică idee cum a reuşit să obţină acea informaţie. Oricum, acolo începe pista. Soţia lui locuieşte în Mexico-City. Poate că ştie ea ceva. Dacă nu, nu-ţi rămâne decât să te descurci singur. Să-i găseşti pe informatorii lui...

— Drăguţ... Şi, bine-nţeles, voi fi absolut singur în această deosebit de agreabilă plimbare turistico-medicală! ...

— Nu chiar. Avem în Mexic un auxiliar preţios. Se numeşte Felipe Chano. Este jumătate american, jumătate mexican şi lucrează pentru *Securidad.* Putem avea încredere în el. Şi. Mai mult. Cunoaşte pe toată lumea de-acolo. L-am prevenit deja. O să vină să te ia de la aeroport. Şi mai este şi doamna Lentz.

— Dacă înţeleg bine, nici măcar nu mă întrebaţi ce părere am!

Generalul se prefăcu că n-a auzit.

— Apropo, ca să fim mai siguri, profesorul Alsop te va imuniza împotriva a cât mai mulţi germeni posibil. Bineînţeles, asta nu oferă protecţie împotriva CX 3-ului, dar ceilalţi pot avea şi alte idei.

Conversaţia se terminase. Generalul îi strânse mâna lui Malko, care trebui să se resemneze să-l urmeze pe profesorul Alsop. Pentru prima oară, C.I.A. nici nu discutase măcar preţul cerut de Malko: cincizeci de mii de dolari în caz de reuşită. Nu se discuta niciodată preţul în caz de eşec. Trebuia să refacă parchetul din tot castelul şi să repare toată instalaţia sanitară. Kilometri întregi de ţevărie... Dar. Când va fi gata, castelul Alteţei sale Serenisime, prinţul Malko Linge, va stârni până şi invidia Schonbrunn-ului. Sunt lucruri care contează, când trăieşti în spiritul tradiţiilor. Gândul acesta îl mai calmă pe Malko în clipa în care o infirmieră ursuză îi înfipse în braţ un ac gros ca o pompă de bicicletă: primul dintre cadourile profesorului Alsop.

Capitolul IV

Malko suferea ca un câine; nu avu nici măcar o privire pentru spectacolul extraordinar pe care-l oferea Manhattanul, care defila sub el ca un joc enorm de cuburi. Avea impresia că este umflat tot. Injecţiile profesorului Alsop îi declanşaseră o criză uriaşă de urticarie. Nenorocitul era plin de pete roşii, care-l mâncau îngrozitor. Pe deasupra, avea o febră teribilă şi un tremur uşor al mâinilor. Bineînţeles, după acest tratament ar fi putut să facă baie în Gange fără nici un risc.

Dar nu mergea în India. În mod normal, avionul trebuia să ajungă în Mexico la ora zece seara. Avea rezervată o cameră la *Maria-Isabel,* cel mai bun hotel din Mexico. Şi mai avea numărul de telefon al lui Serge Lentz. Felipe Chano urma să vină să-l aştepte la aeroport. Adică, dacă se gândea bine, n-avea aproape nimic.

Pentru a trece timpul mai repede, luă fişa care i se dăduse – despre Serge Lentz – şi se apucă s-o citească. Nu era mare lucru:

„Serge Lentz, născut la Leipzig (Germania). Inginer – mase plastice. Se instalează în SUA în 1936. Emigrează în Mexic în 1951. Admiră mult Statele Unite şi a colaborat deja cu C.I.A. În timpul războiului, adică pe vremea când s-a fondat O.S.S.-ul.

Nu are copii. Căsătorit pentru a doua oară în Mexic, în 1955. Despre soţia sa. O metisă indiană, puţine informaţii. Frumoasă şi mult mai tânără decât soţul ei.

Lentz duce o viaţă liniştită în Mexico, unde se ocupă de vânzări la o sucursală a unei importante uzine germane de mase plastice. Călătoreşte mult în interiorul ţării. Nevoi băneşti. A dus conştiincios la îndeplinire mai multe misiuni încredinţate de C.I.A.; mai ales informaţii. Considerat un bun corespondent şi nimic mai mult.”

Adică mai nimic. Lentz trebuie să fi fost unul dintre acei

„corespondenţi onorabili” de la care C.I.A. scoate maximul posibil şi pe care îi trimite în final în linia-ntâi, fără urmă de remuşcare, pentru că nu există nimic mai rău decât amatorul care se crede profesionist. Patriotismul nu înlocuieşte artele marţiale. Săracul Lentz probabil că-şi dăduse seama de asta. Mă rog, rămânea soţia lui…

Malko îşi trecu mâna prin păr. Avea impresia că toată pielea capului îi era aspră şi ciudată: injecţiile! … El, care se îngrijea mereu de aspectul fizic, se întinsese acum cât era de lung în fotoliu, fără să acorde nici cea mai mică atenţie dungii de la pantaloni. Cu ochelarii negri pe nas, se uita cu o privire inexpresivă prin hublou, la cerul albastru. N-ar fi putut spune nici măcar cum arătau stewardesele.

În acel moment, ar fi dat oricât să fie în căsuţa lui din Poughkeepsie, de lângă New York, unde să-şi petreacă timpul gândindu-se la castel. Dinăuntru, putea să vadă cum curge Hudsonul, care-i amintea de Dunăre. La cei patruzeci de ani ai lui, se simţea câteodată obosit şi se săturase până peste cap de viaţa asta rătăcitoare şi periculoasă pe care o ducea, mereu hai-hui prin lumea largă. Când castelul său va fi gata, se va retrage pe pământurile sale şi nimic nu-l va mai putea smulge de acolo. Şi, poate… chiar se va căsători, cine putea şti?

Era un lucru de care-i era puţin cam frică. Prea iubea mult femeile!

Boeing-ul 707 al Liniilor Aeriene Eastern era pe jumătate gol. Malko se forţă să meargă la toaletă, pe de-o parte pentru a-şi mai dezmorţi picioarele şi pe de cealaltă, ca să verifice dacă avionul nu ascundea cine ştie ce creatură de vis, care ar fi neutralizat pe loc efectul injecţiilor profesorului Alsop. Pentru Malko. Era singurul tonic care ar fi putut avea efect. Pentru femei făcuse toate prostiile din lume. Dar. De multe ori. Şi ele îl ajutaseră incredibil de mult. Trăsăturile lui fine şi aerul lui vag german păreau a le atrage. Şi ele simţeau că el le iubeşte. Pe toate! Mai mult, remarcase că avionul exercita asupra femeilor o indiscutabilă influenţă afrodiziacă. Într-o zi, avusese timp să seducă o tânără libaneză. Între Karachi şi Roma. Legătura lor scandalizase atât pasagerii cât şi echipajul, dar era o

amintire frumoasă. Ar fi vrut să cunoască Viena de dinainte de război, când oamenii nu se gândeau decât să danseze, să se bucure de viaţă şi să iubească. Ar fi putut da baluri minunate în castelul său...

O cută de amărăciune îi apăru în colţul stâng al gurii. Nu era decât un spion accidental, un fel de poliţist de lux, căruia i se încredinţau cele mai disperate cazuri. Şi într-o bună zi, el va fi cazul disperat. Vor vărsa o sticlă de whisky peste rămăşiţele lui pământeşti, şi-l vor uita o lună mai târziu.

Avionul aparţinând Liniilor Aeriene Eastern nu ascundea nici cea mai mică urmă de fiinţă minunată. Numai o creatură sud-americană, destul de apetisantă, dar din păcate însoţită de un soţ hidos şi enorm, care coborâse probabil din cocotier direct în Cadillac...

Pasagerii fură anunţaţi că avionul zbura peste oraşul Houston, statul Texas şi o stewardesă negricioasă trecu printre scaune să ia comenzile de aperitiv.

Malko comandă o vodcă dublă. În speranţa că-şi va reveni – fără a ţine câtuşi de puţin cont că i se interzisese consumul de băuturi alcoolice timp de o săptămână. Ce porcărie, doar se ştia că alcoolul omoară microbii! Ca amuzament şi ca să-i mai treacă timpul, şterpeli de la toaletă un pachet de pliculeţe, care-ţi permiteau să te speli pe mâini pe uscat, cu un şerveţel îmbibat cu apă de colonie. Şmecheriile astea din avioane îi plăceau la nebunie!

Când i se aduse vodca, strâmbă din nas. Era vodcă americană, ce se plasa undeva la jumătatea drumului între apă de colonie şi alcool pur. Nici o legătură cu bunătatea de Stolichnaya rusească, uleioasă şi parfumată. Să tot devii comunist! Malko nu era un băutor, dar avea gustul delicat.

Adormi puţin, dar fu trezit de vocea stewardesei, care le recomanda pasagerilor să-şi pună centurile de siguranţă şi să nu mai fumeze. Prin hublou se vedea, foarte departe jos, imensa nebuloasă luminoasă a oraşului Mexico-City, ce se întindea pe kilometri întregi. Dincolo de oraş. Nu se mai vedea decât o zonă neagră: munţi ostili şi sate în care electricitatea era încă necunoscută. Spaţiul acesta mare şi negru care înconjoară oraşele, este propriu ţărilor

subdezvoltate.

Roţile atinseră solul cu o mică zdruncinătură, apoi avionul alunecă lin până la clădirea aerogării.

Scoţându-şi nasul afară. Malko fu surprins de prospeţimea aerului, la două mii trei sute de metri altitudine. Formalităţile de vamă fură îndeplinite foarte repede. Toată lumea se grăbea să meargă la culcare.

Malko se trezi dintr-o dată stând ca prostul, cu valiza în mână, sub o reclamă imensă pentru Mexicana de Aviación şi cu o poftă de somn teribilă. Mai-mai că-i venea să se culce pe jos…

— Senor Linge?

Se întoarse încet. Un bărbat îi zâmbea, dezvelindu-şi toţi dinţii. Era la vreo patruzeci de ani, îndesat ca un luptător de catch, cu părul negru pieptănat spre spate, cu ochii veseli şi nişte dinţi strălucitori. În ciuda temperaturii de afară, nu era îmbrăcat decât cu o cămaşă şi nişte pantaloni. Mâna lui puternică îi zdrobi lui Malko falangele.

— Cum m-aţi recunoscut? îl întrebă Malko.

— Îi cunosc pe tipii de la imigraţie, răspunse celălalt. Permiteţi-mi să mă prezint: Felipe Chano, la dispoziţia dumneavoastră.

O spusese cu amabilitate şi fără pic de slugărnicie. Tipul îi fu imediat simpatic lui Malko. Părea un om pe care te puteai baza.

— Vorbiţi foarte bine englezeşte, remarcă Malko.

— M-am născut şi am crescut în Texas, spuse Felipe. Tatăl meu era mexican, dar mi-am făcut studiile în America. În timpul războiului, am pilotat o „Fortăreaţă Zburătoare”… Dar sunt mai fericit în Mexic.

— Şi ce profesie aveţi de fapt?

— Am gradul de sub-comisar adjunct pentru misiuni speciale. Ceea ce înseamnă că mi se încredinţează toate porcăriile care sunt oarecum delicate. Dar este destul de amuzant.

— Ştiţi de ce am venit aici?

Felipe Chano scutură din cap şi zâmbi:

— Nu. Dar cu siguranţă că nu este ceva simplu. Veniţi, maşina mea este afară.

Luă valiza lui Malko şi se îndreptă spre ieşire. Pendula cea mare din holul aerogării arăta ora unsprezece şi un sfert.

Parcarea era la vreo cinci sute de metri. Aerul rece al nopţii îl trezi pe Malko.

— Am ajuns, spuse Felipe. Aşteptaţi un moment, vă deschid pe dinăuntru.

Malko privi cu uimire maşina.

Era un Cadillac. Dar ce Cadillac! … Automobilul fusese probabil fabricat imediat după război. Şi nu mai rămăsese mare lucru din el. Caroseria era lovită toată, iar retuşurile de vopsea fuseseră făcute manual. Parbrizul, străbătut de nenumărate crăpături, se mai ţinea numai printr-un miracol, iar portiera din stânga era prinsă cu o sârmă. Arăta ca un tanc vechi şi fără moarte. Remarcând privirea lui Malko, Felipe se scuză, zâmbind:

— E tot ce mi-am putut permite. Ca să ai o maşină aici, trebuie să fii sau necinstit, sau foarte bogat. Eu nu sunt decât un biet sub-comisar. Iar guvernul nu ne prea face cadouri.

Urcară în Cadillac, care demară imediat. Motorul mergea încă bine, dar interiorul era zdrenţe.

— Mai am de plătit la ea încă patru luni de salariu, oftă melancolic Felipe.

În timpul călătoriei, îi explică lui Malko că locuieşte, din economie, în afara oraşului, într-un sătuc indian, unde telefonul nici nu exista. Era căsătorit şi avea şase copii.

Marea autostradă care leagă oraşul Mexico de aeroport nu prea era circulată şi într-un sfert de oră ajunseră la hotelul *Maria-Isabel,* ce se afla în plin centru al oraşului, pe Paseo de la Reforma. Peste tot se etalau afişe electorale – luminoase şi enorme: *Votaţi-l Pe Diaz!* Erau alegerile pentru desemnarea Preşedintelui Republicii. Risipa asta de propagandă îl lăsă perplex pe Malko: care era rostul ei, de vreme ce nu exista decât un singur candidat?

Maria-Isabel era un hotel ultramodern şi în camera ce i se dăduse lui Malko se puteau disputa cu uşurinţă curse de cai. Ca întotdeauna, ceruse o cameră la etajul şapte. O veche superstiţie a lui.

Felipe îl privea ciudat cum îşi despacheta bagajul. Malko îşi aşeza cu grijă pe umeraşe cele şase costume din alpaga[3] – negre sau de culoarea antracitului. Era micul său lux: o garderobă ireproşabilă; plus cămăşile de mătase cu monogramă. După ce termină. Felipe îl întrebă:

— Vreţi să începeţi treaba chiar din seara aceasta?

Malko ar fi vrut să înceapă. Problema era: de unde? ... Singurul punct de plecare era soţia lui Lentz. Şi pentru asta nu avea nevoie de mexican. Aşa că stabiliră să se întâlnească a doua zi la ora unsprezece, la hotel. După o strângere de mână tip laminor, Felipe se retrase pe vârfuri, lăsându-l pe Malko singur.

Imediat, acesta ridică receptorul şi formă numărul lui Lentz. Era trecut de miezul nopţii, dar, oricum, avea o scuză: venea de departe...

Soneria răsună mult timp fără răspuns. Tocmai când se plictisise şi vroia să închidă, se auzi o voce de femeie spunând „Alo?”

— Doamna Lentz? întrebă Malko.

— Da. Cu cine vorbesc?

Vocea era joasă şi agreabilă, gravă şi cu un nu-ştiu-ce bizar.

— Un prieten de-al soţului dumneavoastră, răspunse Malko. Vin de la New York şi mă gândeam...

— El este la New York?

Părea oare uimită?

— Nu, nu tocmai. Dar aş dori să-l întâlnesc. Şi mă gândeam că aş putea, cu această ocazie, să vă văd şi pe dumneavoastră.

— În cazul acesta, puteţi să veniţi chiar acum. Nu mă culc niciodată devreme. Puteţi chiar să rămâneţi la mine peste noapte.

Malko refuză cu amabilitate patul, dar acceptă invitaţia. De îndată ce închise. Îşi puse o cămaşă curată, se stropi cu puţină apă de colonie şi se spălă pe dinţi. Era puţin cam

[3] Stofă fabricată iniţial din fibre de lână sau de bumbac şi fibre din păr de alpaga (animal asemănător cu lama), iar în zilele noastre din mătase şi lână.

încurcat, având în vedere că n-avea nici cea mai mică idee despre cât de mult ştia doamna Lentz despre activităţile soţului ei. Poate că-l credea doar un bun inginer şi nimic mai mult.

Luă un taxi, care îl conduse la adresa indicată. Era la dracu-n praznic, în ceea ce mexicanii numesc oraşul-satelit, adică la periferie. În cele din urmă maşina se opri în faţa unei case mici, aflate la capătul unui drum pavat cu pietre, la aproape zece kilometri de centru.

Şoferul profită de lungimea traseului pentru a-i stoarce lui Malko o sută de pesos. Acesta coborî, se apropie de uşă şi apăsă pe butonul soneriei. Îi deschise o mexicană bătrână şi sfrijită, care-i făcu semn s-o urmeze, fără să scoată un cuvânt. Ajunse într-o sufragerie cu tavanul jos, luminată de nişte lămpi aşezate pe parchet.

Doamna Serge Lentz îl aştepta în picioare, în mijlocul camerei.

Malko simţi deodată nişte furnicături ciudate pe şira spinării. Tabloul pe care-l avea în faţa ochilor nu reprezenta chiar portretul unei văduve neconsolate.

Era îmbrăcată – dacă se putea folosi acest cuvânt – într-un fel de pijama de şantung verde, care dădea impresia că fusese pictată direct pe ea. Ceea ce explica reacţia lui Malko, deoarece femeia era clădită ca manechinele desenatorului Vargas. Dacă nu purta sutien – şi totul părea să indice că nu – atunci era un adevărat miracol al naturii. Părul ei negru ca pana corbului era răsucit într-un coc greu. Iar ochii ei verzi îl priveau pe Malko cu o expresie amuzată:

— Bine aţi venit, domnule... Scuzaţi-mă, nu-mi mai amintesc numele...

— Linge, Malko Linge...

Deocamdată era incapabil să articuleze alte cuvinte. Parcă era paralizat.

— Mă numesc Lina. Este un vechi prenume indian. Ştiţi, am puţin sânge indian în vine. Veniţi, aşezaţi-vă şi beţi ceva. Pesemne că sunteţi obosit.

Malko se conformă şi se afundă într-un divan imens.

— Whisky, tequilla, martini, rom, vodcă? îi propuse ea.

— Tequilla. De gust...

Doamna Lentz se îndreptă spre o măsuţă-bar aflată în celălalt colţ al camerei, fapt care-i dădu lui Malko ocazia să se asigure că aspectul posteriorului ei era la înălţimea priveliştii ce se oferea din faţă. Şoldurile i se ondulau cu supleţe, fără pic de vulgaritate. Turnă tequilla în două pahare şi se întoarse lângă Malko cu câte un pahar în fiecare mână.

— În sănătatea dumneavoastră, îi spuse ea, cu un zâmbet fermecător.

Apoi înghiţi o duşcă sănătoasă, care l-ar fi făcut să cadă sub masă şi pe un traficant irlandez. Malko îşi muie timid buzele în pahar şi-şi reţinu cu greu un sughiţ: chestia aceea făcea găuri în stomac… Puse prudent paharul pe masă şi se întoarse spre gazda sa. Aceasta închisese ochii şi îşi întinsese picioarele pe masă. Mătasea pijamalei foşnea atingându-se de costumul de alpaga. Căldura corpului tinerei femei îl învăluia puţin câte puţin, încă cinci minute şi ar fi fost pierdut pentru C.I.A… Dar Malko se scutură, revenindu-şi. Se scărpină pe gât şi atacă:

— Scumpă doamnă, ştiţi cumva unde se găseşte soţul dumneavoastră?

Femeia întredeschise un ochi.

— Soţul meu? Nu. De ce? Şi cu ce-ţi poate fi asta de folos?

— Ştiţi de ce am venit în Mexico?

Doamna Lentz deschise şi celălalt ochi, etalând un zâmbet larg:

— Ce întrebare! Pentru a-mi face curte, bine-nţeles!

Înainte ca Malko să aibă timp să-i răspundă, se încolăci ca un şarpe în jurul lui şi-şi lipi gura de-a lui. Nici măcar tequilla nu reuşea să şteargă mirosul parfumului ei.

Lui Malko îi trebuiră cinci minute bune pentru a se desface din strânsoarea ei stil caracatiţă. Asta femeie adevărată! Torcea ca o pisică şi se freca de el. Văzând că el nu-i răspunde la avansuri, se ridică şi se duse să-şi umple iarăşi paharul cu tequilla. Apoi reveni lângă Malko.

— Ce se întâmplă, nu îţi plac? îl întrebă ea pe un ton caustic. Le preferi pe americanele alea înalte şi reci. Care fac dragoste cu mănuşi de cauciuc, din cauza microbilor?

Sau pielea mea este prea neagră pentru tine? Sunt mulţi cărora le place, aici, în Mexico.

Ochii ei verzi aruncau flăcări. Era splendidă. Malko crezu că o să-i arunce paharul în faţă. Îi luă tandru mâna şi i-o sărută.

— *Guapita:* îi spuse el încetişor în spaniolă, eşti cea mai frumoasă femeie din câte îmi amintesc – ce-i drept, fără să-şi obosească prea mult memoria. Şi sper să-ţi dovedesc în scurt timp că nu-mi eşti deloc indiferentă. Dar mă aflu aici din cauza unui motiv foarte serios. Când voi găsi ceea ce caut. Mă voi putea destinde.

— Ce cauţi?

— Pe soţul tău.

Doamna Lentz începu să profereze, cu jumătate de voce, o serie de înjurături indiene şi mexicane, pe care Malko nu le înţelese decât pe jumătate.

— E foarte uşor de găsit. Du-te la barul lui José Bolanos. De acolo adună toate curvele.

— Am motive serioase să cred că nu este în oraş.

— Atunci, de ce ai venit aici?

— Credeam că voi putea afla de la tine unde îl pot găsi. Ştiu doar că a plecat în junglă, undeva pe coasta de vest.

Femeia rânji:

— Atunci trebuie să fie cu prietenul lui, Chamalo. Au plecat să facă chiuretaje la fetiţe... Chamalo îl foloseşte ca asistent. În felul acesta, mai câştigă şi el câţiva pesos. (îl privi pe Malko drept în ochi.) Spune-mi, domnule „Nu-ştiu-cum-te-cheamă”, ai venit în gaura asta de la capătul lumii de Ciudad-Satelit numai ca să-mi vorbeşti de soţul meu?

— Tu de ce ai crezut că am venit?

Doamna Lentz râse cu tristeţe.

— Să consolezi o sărmană femeie care se plictiseşte de moarte în colţul ăsta pierdut, unde nu are nici măcar un magazin în care să intre să caşte gura. Când m-am căsătorit cu Serge, mi-a promis că vom locui în Mexico-City, pe Paseo de la Reforma, într-un apartament frumos şi modern. Şi uită-te unde am ajuns! Îmi trebuie o jumătate de oră ca să ajung în Mexico şi chestia asta se petrece într-un autobuz plin ochi cu tot felul de păduchioşi!

Malko nu-i răspunse. O femeie atât de frumoasă ca doamna Lentz nu va rămâne prea mult timp pe-acolo... Mai ales dacă era văduvă!

— Dar de ce locuiţi aici? o întrebă el încet.

— Din cauza banilor. Serge nu câştigă niciodată îndeajuns. Viaţa e scumpă şi compania lui nu-l plăteşte destul. De-aia lucrează cu Chamalo. Şi pentru că-şi mai face şi multe alte mici treburi pe deasupra. Pentru voi, fără îndoială...

Îl privi cu coada ochiului. Malko luă taurul de coarne.

— Ştii cine sunt?

— Un spion. Un spion american. A mai venit unul anul trecut. Era înalt, blond şi foarte puternic. Îmi promisese că mă ia în America, ticălosul!

— Te-ai culcat cu el?

— Bineînţeles. Îmi plăcea. Şi era bine şi pentru Serge, l-a dat o groază de bani. Dar aş fi făcut-o şi pe degeaba, aşa de frumos era... (Se lăsă un moment de linişte.) Ştii şi tu eşti foarte seducător. Dacă te-ai gândi mai puţin la treaba aia pe care trebuie s-o faci...

— Dacă tot ştii ce fac, ai putea să mă ajuţi.

— Şi ce câştig eu la afacerea asta?

— Pe soţul tău. Şi bani, poate.

— Nu mă interesează. Ce vreau eu, este să plec de aici. Dacă m-ai lua cu tine, aş face orice pentru tine, mă auzi?

— Ce vrei tu nu este imposibil, spuse Malko prudent. Asta depinde de ajutorul pe care mi-l dai.

Începuse să simtă oboseala călătoriei şi injecţiile încă-l mai înjunghiau. Dar frumoasa doamnă Lentz nu-l lăsa câtuşi de puţin indiferent. Nu văzuse niciodată un corp atât de frumos şi mult mai rar o femeie atât de dezlănţuită. Se oferea fără jenă – demonstraţie vie a efectului nefast pe care-l poate produce climatul tropical asupra unei fiinţe umane. Ce păcat că avea meseria asta tâmpită!

Probabil că ea-i ghicise gândurile, deoarece se ridică brusc şi dădu drumul la pick-up, care începu să cânte o muzică foarte lentă de harfă indiană. Întinse braţele spre el:

— Vino! N-am mai dansat de foarte mult timp.

Malko se ridică. Ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi

se lipi strâns de el. Pe sub pijamaua de şantung era goală-goluţă. Sângele lui Malko se înfierbântă şi ea simţi această schimbare cu o plăcere evidentă.

— Îţi plac acum, măcar puţin? îi şopti ea la ureche.

Învârtindu-se încet în ritmul muzicii, doamna Lentz trecu pe lângă o lampă şi o stinse. Nu mai rămăseseră aprinse decât două.

Acum, se ondula toată pe lângă Malko.

— Trebuie să plec, spuse acesta.

Era jenant să te culci cu soţia unui agent care poate că în clipa aceea îşi dădea duhul prin junglă, pentru că voise să câştige câţiva pesos în plus, pentru frumoasa lui soţie. Dar doamna Lentz se făcu că nu-l aude.

— Nu există taxi pe o rază de doi kilometri, spuse ea. Fără să-i dea drumul lui Malko. Şi în ţara asta ţi se taie gâtul pentru o sută de pesos.

— Ai cumva un pat în care pot să dorm peste noapte? o întrebă Malko.

Râse, strângându-l mai tare.

— Nu există decât un singur pat. Şi o singură cameră, bine înţeles.

— Şi divanul ăsta?

— Nu te poţi culca pe el.

Îi trase capul spre ea şi-l sărută lung şi violent pe gură. Malko o sărută la rândul lui. Se treziră pe divan. Încolăciţi strâns unul în jurul celuilalt. Femeia se împingea în el, scoţând strigăte scurte şi înăbuşite. Apoi îi murmură la ureche:

— Nu vrei din cauza soţului meu, nu-i aşa? Nu-ţi face probleme, puţin îi pasă. M-a propus deja tuturor prietenilor lui.

Malko îşi strecură o mână sub bluza pijamalei de mătase şi atinse un sân tare şi cald. Ea gemu şi-şi desfăcu cu violenţă bluza. Avea cel mai frumos piept pe care-l văzuse Malko vreodată.

— Vino. Aici nu-i destul de confortabil.

Îl trase de mână. Camera ei era alături. Nu se vedea decât un pat imens şi jos. Pereţii erau vopsiţi în negru iar pe o noptieră scundă ardea o lumânare roşie. Dar Malko nu

pierdu timpul admirând mobila. Acum avea şi el poftă de această femeie superbă. Se dezbrăcă rapid, se strecură în pat lângă ea şi se cufundă imediat într-un vârtej de ţipete şi gemete. Doamna Serge Lentz avea un temperament vulcanic şi o tehnică de clasă internaţională. La un moment dat, aprinse cele două veioze de la capul patului şi Malko putu să-i admire pielea frumoasă, bronzată până-n vârful sânilor. Doamna Lentz nu făcea parte dintre femeile acelea bicolore, ce se bronzau laborios pe plajele la modă.

În cele din urmă, se pomeni întins pe pat, dezbrăcat, în timp ce partenera sa îi mângâia uşor pieptul cu dosul mâinii.

— Ştii, *guapo,* că faci bine dragoste? Aici, pentru bărbaţii ca tine avem un nume.

— Care? o întrebă Malko zâmbind.

— *Macho.* Asta înseamnă: cel care este capabil să epuizeze de plăcere o femeie. Este cel mai frumos titlu pe care îl poţi da unui bărbat în ţara noastră. Înseamnă chiar mai mult decât medalia Revoluţiei.

Malko o sărută uşor pe buze, extrem de flatat de acest compliment.

— Mulţumesc. Spune-mi. Acum vrei să discutăm şi despre treburile noastre?

— Bădăranule!

— Nu. Sunt numai conştiincios.

— Bine. Ce vrei să ştii?

— Unde este soţul tău?

— Nu ştiu. A plecat acum cincisprezece zile, fără să-mi spună unde se duce. Dar face în mod curent chestia asta. Pleacă în turneu în interes de serviciu şi, cu această ocazie, mai face şi alte lucruri. Lucrează pentru voi sau pentru oameni ca voi. Sau călătoreşte cu prietenul lui, Chamalo.

— Asta cine mai e?

— Un gunoi. Ştii, un chamalo este un indian din sud, din Veracruz. Asta este chirurg. Sau cel puţin aşa pretinde! Pesemne că şi-a cumpărat diploma cu cinci mii de pesos. Circulă prin sate şi cătune şi face micile operaţii pe care adevăraţii medici nu vor să le facă.

— Înţeleg... Şi cum l-a cunoscut individul acesta pe soţul

tău?

— Serge călătoreşte mult. La fel şi Chamalo. De câte ori aude vorbindu-se de vreo fată care a rămas gravidă, îl anunţă pe Chamalo şi-şi ia şi el comisionul. Şi pe urmă fac chef. În nord, poţi să ai fete de cincisprezece ani pentru cincizeci de pesos. Ticălosul! Şi pe mine nu mă atinge cu săptămânile!

Malko se gândea. Hotărât lucru, dosarele C.I.A. erau foarte incomplete.

— Şi crezi că şi de data asta a plecat cu Chamalo?

— Nu, pentru că şi-a luat maşina. Altfel ar fi plecat cu maşina lui Chamalo. Are un Thunderbird alb. Este mai frumos ca maşina noastră.

— Nu te sună niciodată când e plecat?

— Nu. Telefonul este prea scump. Şi. cu poşta, ar dura prea mult.

Se aşează în genunchi pe pat şi-l privi pe Malko cu curiozitate:

— Spune-mi. De ce te interesează aşa de mult soţul meu? V-a furat?

— Nu. Dimpotrivă. Ne-a ajutat foarte mult. Dar este în pericol şi poate că nici nu-şi dă seama de asta. În pericol de moarte.

Nu îndrăznea să-i spună că era mai mult ca sigur mort. La ce bun?

O luminiţă de milă se aprinse în ochii frumoasei indiene.

— Ascultă. În cazul acesta, te voi ajuta. Este adevărat, nu ştiu unde-i Serge. Dar cineva trebuie să ştie: Chamalo. Înainte să plece, au făcut chef împreună. Sunt sigură că Serge a plecat într-un loc pe care Chamalo îl cunoaşte. Dar nu ştiu unde.

— Ştii unde este Chamalo?

— Ştiu unde stă. La Nuevo-Puerto de Liverpool. Nu este prea departe de aici. O să-ţi dau mâine dimineaţă adresa lui.

— Aş prefera să mă duc foarte devreme.

— N-are nici un rost. Lese în fiecare seară şi înghite cel puţin o sticlă de tequilla. Nu te duce înainte de amiază, că te dă afară cu focuri de revolver.

— Drăguţi…

— E un bărbat brutal.

După aceste vorbe. Malko hotărî să se odihnească. Injecţiile., drumul şi doamna Lentz erau prea mult pentru un singur bărbat. În aceeaşi zi. Se strecură în aşternuturile fine. Exact în acel moment, doamna Lentz începu să-şi plimbe uşor mâna de-a lungul piciorului său.

— Vrei să dormi deja, *guapo?*

Nu adormi decât după o jumătate de oră plină, mort de oboseală şi de somn, dar fidel aureolei sale de *macho.*

Când Malko deschise ochii, a doua zi dimineaţă, dădu cu ochii de o viziune de coşmar: o indiană bătrână, ştirbă şi enormă, îmbrăcată într-o rochie strâmtă de mătase, lucind de murdărie, îi întindea un platou pe care fumegau nişte chestii ciudate. Micul lui dejun.

Lucru extrem de ciudat, de altfel. Ceai aproape negru şi *tamales,* adică un fel de plăcinţele umplute cu un sos foarte picant.

După ce-şi termină micul dejun. Malko, care se trezise de-a binelea. Avu impresia că înghiţise fontă topită. În momentul în care se ridica din pat. Apăru doamna Lentz. Era îmbrăcată într-o rochie dintr-un material imprimat, aproape transparent, mai sugestivă chiar decât pijamaua din ajun. Lui Malko i se păru şi mai frumoasă. Văzând însă lucirile stranii ce-i străluceau în ochi, se grăbi să se ridice din pat.

— Ai dormit bine, *guapo*? Ştii că e deja ora douăsprezece?

— Cum?

— Stai liniştit! La ora asta, Chamalo doarme încă. Ai tot timpul să te pregăteşti.

Malko fu gata într-un sfert de oră. Se răsese foarte bine cu briciul lui Serge Lentz. Costumul nu era prea şifonat, însă cămaşa nu arăta deloc bine. Oglinda reflecta imaginea unui bărbat de patruzeci de ani, cu fruntea înaltă, al cărui păr blond contrasta cu tenul mai. Ochii lui de aur lichid erau presăraţi cu mici pete verzi, semn de satisfacţie.

Doamna Lentz se apropie de el pe la spate şi îl îmbrăţişă.

— Când te întorci, *guapito?*

— Curând. Hai să mâncăm împreună în seara asta, dacă vrei. Vin eu să te iau.

O sărută în fugă şi plecă. Soarele ardea îngrozitor de tare. Nu se vedea picior de animal pe stradă. Căută, cam la întâmplare, să regăsească marele bulevard pe care venise: asta îi luă câteva minute. Ajunse într-un deşert de asfalt fierbinte. În cele din urmă. După un sfert de oră de semne disperate, opri un taxi. Malko îi dădu adresa chirurgului. Apoi se aşeză pe bancheta jegoasă. Probabil că la ora aceea Felipe Chano se întreba ce i se întâmplase.

Taxiul se opri pe o străduţă strâmtă, de-a lungul căreia se înălţau o mulţime de depozite. Şoferul luă cei douăzeci de pesos ai lui Malko fără să se întoarcă şi demară în grabă.

Malko reperă imediat Thunderbirdul alb al lui Chamalo. Era parcat în faţa unei căsuţe de lemn cu două etaje, la adresa pe care i-o dăduse doamna Lentz. Chamalo locuia la etajul doi.

Scara trosnea îngrozitor şi Malko încercă s-o urce în vârful degetelor. Găsi o uşă pe care, pe o carte de vizită murdară, prinsă în pioneze, se puteau citi cuvintele: „Chico Varga, medico”.

Bătu la uşă.

Se auziră tot felul de zgomote dinăuntru, apoi uşa se deschise brusc şi apăru în prag un bărbat uriaş. Îmbrăcat în nişte pantaloni de pânză şi o cămaşă deschisă până la buric, ce-i dezgolea pieptul păros. Ochii oblici şi toate trăsăturile feţei îi trădau originea indiană. Bărbatul îl privi bănuitor pe Malko:

— Ce doriţi? îl întrebă el cu o voce dură.

— Sunt un prieten al lui Serge Lentz. Aş dori să vă vorbesc, răspunse Malko.

Uriaşul deschise larg uşa şi-i făcu lui Malko semn să intre. Camera era întunecoasă şi murdară. Lângă patul desfăcut se vedea o geantă neagră de medic.

Malko se aşeză pe un scaun şi Chamalo se trânti pe pat.

— Deci? zise acesta.

— Îl caut pe Serge Lentz, atacă Malko. Ştiţi cumva unde se află?

Celălalt deveni dintr-o dată bănuitor.

— Spuneţi că sunteţi prietenul lui. Atunci de ce nu ştiţi unde este?

— Abia am venit de la New York. Îmi dăduse întâlnire aici. Dar, când am ajuns eu, plecase deja. Şi mi s-a spus că aţi şti dumneavoastră unde se află.

Ochii mici ai indianului se strânseră.

— Cine v-a spus chestia asta?

Malko ezită, dar trebuia neapărat să facă ceva ca să-l dezgheţe pe celălalt.

— Nevasta lui Serge.

Indianul începu să bombăne.

— V-a spus o prostie. Nu l-am văzut pe Lentz de săptămâni întregi. Şi târâtura aia minte.

Şi el minţea. Malko se hotărî să insiste.

— Ascultaţi, trebuie să-l găsesc pe Lentz cu orice preţ. Pentru asta am venit. Dacă mă ajutaţi, puteţi câştiga o grămadă de bani. Şi ştiu că ştiţi unde este.

Indianul rămase tăcut câteva clipe. Apoi se apucă să scotocească prin geanta neagră. Părea că ezită. În cele din urmă, zise cu o voce joasă:

— Şi cât spuneţi că aş putea să câştig, Senor?

— Depinde de informaţiile pe care ml le veţi da. Cel puţin o sută de dolari.

Indianul se gândea. Cu capul plecat, se juca cu mânerul genţii. Aceasta se deschise brusc, cu o pocnitură seacă. Malko aştepta, nu prea îngrijorat. Cuvântul „dolar” are întotdeauna un sens magic în sudul tropicelor Capricornului.

Se trezi faţă în faţă cu gaura neagră a ţevii unui Colt 45, care îi păru de-a dreptul imensă. Chamalo avusese pistolul în trusa de medic. Ciudat instrument chirurgicali

— Nu mişcaţi, Senor. Sau voi fi obligat să vă îngrijesc. Şi dimineaţa operez foarte prost. Nu am mâna sigură.

În orice caz, mâna în care ţinea automatul ăla mare şi negru nu tremura de loc.

— Îl am întotdeauna la mine, continuă indianul. Pentru cazurile grele.

Continuând să-l ţină pe Malko la respect, se ridică şi-şi luă o haină şi o valiza din spatele patului. Apoi se îndreptă spre uşă. Cu sufletul la gură, Malko se întrebă când va trage

indianul.

Uriaşul deschise uşa şi îndreptă ţeava pistolului spre stomacul lui Malko.

— Acuma plec. Nu vă mişcaţi de-aici timp de cinci minute. Dacă nu, vă omor. Şi nu încercaţi să mă revedeţi. Data viitoare, vă omor pe loc. Aţi înţeles?

Malko înclină capul în tăcere. Uriaşul se strecură pe uşă şi o închise în urma lui. Se auziră paşii lui grei pe scară, apoi, aproape imediat, zgomotul motorului Thunderbird-ului. Malko se aruncă la fereastră şi mai apucă să vadă maşina albă demarând în trombă. Nu avu nici măcar timp să-i ia numărul.

Părăsi camera, după ce o scotoci superficial. Nu găsi nimic în afară de nişte rufe murdare. Singura lui pistă se evaporase. Şi era sigur că la viitoarea întâlnire indianul se va ţine de cuvânt.

În momentul în care părăsea clădirea, tocmai trecea un taxi gol. Un sfert de oră mai târziu, Malko ajunse în camera lui, la hotelul *Maria-Isabel.* Felipe Chano îi telefonase de două ori. Sună la *Securidad* şi-l găsi imediat.

— Puteţi să treceţi pe la hotel?

Stabiliră să se întâlnească la un aperitiv. Până atunci, Malko se dezbrăcă şi se întinse pe pat. Doamna Lentz îl cam epuizase. Şi urma s-o vadă din nou în seara aceea! Legănat de vise erotice, adormi, întins pe burtă.

Capitolul V

Paseo de la Reforma strălucea de lumină. Era ora la care mexicanii ieşeau de la serviciu şi se plimbau alene pe cele două alei străjuite de copaci. Grupuri de turişti ieşiţi de la *Maria-Isabel* şi de la *Hilton* căscau gura în faţa vitrinelor. Malko şi Felipe stăteau la marginea trotuarului, aşteptând un taxi.

— Haideţi să luăm un taxi colectiv, propuse mexicanul.

Biroul meu este la capătul lui Paseo. Taxiurile astea merg dintr-un capăt în celălalt. Costă un peso de persoană.

Ridică două degete şi opri un taxi. Cei doi bărbaţi se înghesuiră între două mexicane grase, care îi ignorară complet.

Sediul *Securidad*-ului era o clădire veche, cu faţada murdară. Pe culoar, în picioare, aşteptau oameni cu feţe speriate. Felipe Chano îl duse pe Malko direct la arhivă. Vroia să-l identifice cu certitudine pe Chamalo. Malko îi povesti poliţistului ce i se întâmplase seara şi dimineaţă, dar fără prea multe detalii. Felipe nu făcuse nici un comentariu, dar Malko avu impresia că poliţistul nu-şi făcea iluzii în ceea ce priveşte ospitalitatea doamnei Lentz.

I se aduseseră vreo sută de fotografii şi Malko se apucă să le examineze.

Îl găsi repede pe Chamalo. Adevăratul său nume era Luis Chico. Fusese deja arestat o dată pentru crimă şi condamnat la trei ani de închisoare. Era supranumit şi El Indio şi chiar era chirurg.

— Îl cunosc, zise Felipe. Este un om periculos. Un maniac al pistolului. Să vă spun o poveste. Un prieten îi furase nişte bani. Doi ani mai târziu l-a întâlnit pe stradă, aici. În Mexico-City. A tras asupra lui fără avertisment şi l-a umplut de gloanţe. Apoi a intrat într-o cafenea şi a comandat o tequilla, ca să treacă timpul mai uşor până vine poliţia.

— Mi-a promis şi mie acelaşi lucru, spuse Malko zâmbind. Poate c-aş face mai bine să-l evit.

— Ar fi într-adevăr mai bine. Este *loco*, nebun. Dumnezeu v-a protejat deja o dată…

Malko îşi reţinu cu greu un surâs: nu întâlnise niciodată până atunci un „curcan” atât de bigot! Felipe îşi presăra conversaţia cu rugăciuni şi îşi făcea cruce ori de câte ori trecea pe lângă vreo biserică, dar era unul dintre cei mai buni trăgători din Mexic.

Dădu oamenilor instrucţiuni pentru a-l căuta pe Chamalo. Apoi, cei doi bărbaţi plecară să bea o cafea în cealaltă parte a lui Paseo, într-o cafenea micuţă. Malko se hotărâse să-i spună lui Felipe adevărul. Vorbi timp de o jumătate de oră. Poliţistul puncta povestirea cu exclamaţii de: *Dios!*

Îngrozite.

— Cred că am o pistă pentru dumneavoastră, spuse el în cele din urmă. Se află aici un mic grup de adepţi ai lui Castro pe care noi nu prea-i luăm în serios. Îi numim castrişti. Tipăresc manifeste, găzduiesc din când în când persoane clandestine, dar nu fac nimic grav. Cum povestea dumneavoastră vine din Cuba, am putea merge să vedem ce se mai întâmplă pe la ei.

— Dar de ce cei care au dat lovitura nu au deturnat avionul direct spre Mexic? întrebă Malko. Ar fi fost mult mai simplu.

— Nu-i chiar aşa. Nu uitaţi că mai există şi *Federales.* Un avion se observă repede. În schimb, câţiva oameni cu un flacon ca al dumneavoastră se pot fofila foarte uşor.

— Slavă Domnului, nu e al meu.

Felipe râse încet.

— Dacă vreţi, mergem diseară să cinăm într-un restaurant tipic mexican. Este locul de întâlnire al castriştilor. Apropo, par a fi dirijaţi de o femeie, o metisă, foarte frumoasă şi care este considerată pe aici o adevărată personalitate. A debutat în cinema, acum zece ani. Apoi s-a căsătorit cu un miliardar bătrân – Gomez Ariman, proprietarul a jumătate din minele de argint din ţară. Şi se pare că l-a făcut atât de fericit încât tipul a murit în opt luni. Lăsându-i toată averea. De atunci, locuieşte într-o casă cu o sută douăzeci şi trei de camere, cu săli de baie cu robinete din aur masiv şi servitori indieni, frumoşi ca nişte zei.

— Şi ce face miliardara dumneavoastră? întrebă Malko. Ce o interesează?

— Bărbaţii. Probabil că experienţa cu bătrânul Ariman a marcat-o profund, pentru că de la moartea lui încoace vânează sistematic toţi bărbaţii bine din Mexico. Ceea ce o face foarte puternică: cei care au trecut deja prin patul ei îi sunt recunoscători, iar toţi ceilalţi speră să ajungă şi ei acolo. Şi Preşedintele nostru se numără printre aceştia.

— Înţeleg. Şi unde o pot întâlni pe această făptură de vis?

— La ea acasă. Dar nu veţi reuşi să ajungeţi până la ea. Trebuie să intraţi în mişcarea ei… Sau să contaţi pe hazard. Adică ceea ce vom încerca noi în seara aceasta.

— Apropo, vom fi trei diseară.

Poliţistul surâse.

— Senora Lentz?

— Da.

— Nu face nimic. Dimpotrivă. Vin să vă iau de la hotel pe la nouă. Până atunci, odihniţi-vă.

Felipe ţinu să plătească el cele două cafele. Malko îl privi cum urcă în Cadillacul său cel vechi. Mexicanul se ducea să ia prânzul cu soţia şi copiii în sătucul în care locuia. Mai ieftin decât la restaurant.

Malko o luă încet spre hotel, căscând gura prin oraş. Ambianţa de pe Paseo era foarte agreabilă. Grupuri de fete tinere în rochii uşoare de pânză, multe dintre ele foarte seducătoare, treceau încontinuu pe lângă el. Se ţineau de mână, după moda spaniolă, sau erau la braţul unui băiat. Era o atmosferă plină de veselie şi de poftă de viaţă. Chioşcurile de ziare se prăvăleau sub greutatea revistelor ilustrate ieftine, însă cel mai mare cotidian din Mexico – *Excelsior* – era tipărit pe o hârtie proastă, de o culoare dubioasă. La un kilometru de acolo începeau cocioabele de chirpici. În ciuda aparenţelor, Mexico este un oraş sărac. Din cauza altitudinii, în jurul lui nu există nimic – nici uzine, nici culturi, doar o centură de cartiere pe lângă care ar păli şi Harlemul.

Vitrinele de pe Paseo abundau de produse de lux. Malko se opri în faţa unei haine de şantung negru. Intră şi o încercă. Îşi cumpără şi o pereche de pantaloni din pânză de în şi o cravată aşa cum îi plăceau lui: din mătase cu un desen firi şi delicat. Vânzătoarea. Negricioasă şi bondoacă, îl mânca din priviri: blonzii înalţi sunt o raritate în Mexic… Refuză oferta de a i se trimite lucrurile la hotel şi luă cu el pachetul, pentru plăcerea de a-şi pune imediat haina.

Era ora siestei. Străzile se goleau văzând cu ochii. Până la ora cinci, viaţa înceta cu desăvârşire. Malko ajunse în faţa fântânilor arteziene din faţa hotelului *Maria-Isabel.* Intrând în hol, îl luă cu frig: aerul condiţionat întreţinea o temperatură de-a dreptul polară.

Îl aşteptau trei mesaje, toate de la Washington. Îl cuprinseră remuşcările. Nu-l trimiseseră în Mexico pentru

cumpărături. Dar nu putea totuşi să lucreze douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru... Şi-i trebuia timp să se obişnuiască cu altitudinea... două mii trei sute de metri e ceva!

Ascendenţa sa slavă îi dădea o dezinvoltură de care nu se putuse dezbăra niciodată. Degeaba îşi repeta că misiunea sa este ultrasecretă, că, dacă o rata, urmarea ar fi putut fi distrugerea completă a Statelor Unite, că fiecare minut conta, pe el îl încerca o poftă nebună să se întindă la soare, pe marginea piscinei de la etajul şaisprezece. Noroc că cei douăzeci de ani petrecuţi în America îi dăduse o crustă solidă de conştiinţă profesională.

Ceru recepţionerului să-i facă legătura cu Washingtonul, îşi luă cheia şi urcă în cameră. Nu se simţea câtuşi de puţin în pericol. Totuşi, dacă Chamalo făcea parte dintre cei pe care-i căuta, aceştia fuseseră deja preveniţi şi urmau să reacţioneze.

Dar cum să te gândeşti la aşa ceva pe un soare ca ăsta?

Ajuns în cameră, desfăşură pe masă pliantul reprezentând castelul său, de care nu se despărţea oriunde s-ar fi dus. Deocamdată, avea un majordom fidel care supraveghea lucrările de restaurare: Krisantem, un ucigaş turc pe care-l scosese dintr-o mare încurcătură la Istanbul[4]. Personajul acesta obţinea de la lucrătorii austrieci o muncă neegalată încă, prin nişte mijloace pe care Malko prefera să nu le ştie.

Mai erau însă multe de făcut la castel şi Malko se întreba câteodată dacă nu cumva singura bucată de teren de care se va bucura vreodată nu era cimitirul...

Sunetul telefonului îl smulse din aceste gânduri negre. Era Washingtonul. Recunoscu vocea generalului Higgins.

— Ai vreo noutate? îl întrebă imediat acesta.

— Nu prea mult. Cred că am găsit un fir, dar nu ştiu încă ce-i la capătul lui.

— Grăbeşte-te. Am pus la punct un dispozitiv de securitate de-a lungul frontierei mexicane, dar are destule

[4] Vezi SAS la Istanbul nr. 1.

găuri. Pe de altă parte, avem nişte informaţii de la agenţii noştri din Cuba. Exact de ce ne temeam: în spatele acestei poveşti se află Yoshico Tacata. Iar acum are şi CX 3-ul. Ştii ce înseamnă asta?

— Nu.

— Că-l va folosi de îndată ce va putea. Şi nu avem cum să-l

1 Vezi SAS la Istanbul nr. 1.

Oprim. Nu putem să percheziţionăm toţi oamenii care intră în S.U.A.! Trebuie neapărat să reuşeşti – şi asta foarte repede – altfel nu mai avem decât o singură soluţie.

— Care?

— Să alertăm populaţia Statelor Unite, cu consecinţele incalculabile pe care le implică acest lucru.

Malko nu se mai simţea deloc în largul său. Vocea generalului cam tremura. Şi nu era genul de om care să se tulbure uşor.

— Fac tot ce pot, spuse el cu voce scăzută.

— Vrei întăriri, bani, mijloace materiale? Ai mână liberă.

— Nu. Mulţumesc. Deocamdată nu am nevoie de nimic. Nici măcar nu ştiu unde să lovesc. Mai târziu, poate. Dacă-l găsesc pe japonezul ăla. Ce să fac?

— Omoară-l!

Fusese un veritabil răcnet de ură. Malko şi-l imaginã pe general aşezat la biroul său. cu faţa crispată de furie. Nici el nu se prea amuza.

— Ascultă, reluă acesta, pot să-ţi trimit în trei ore douăzeci de oameni – cei mai buni de la serviciul „acţiune” – cu câte arme este nevoie pentru a-l lichida pe blestematul ăla de japonez. De altfel, am pregătit deja totul. Îţi trimit tot ce trebuie de îndată ce îl găseşti.

Generalul fierbea, dar de data aceasta lui Malko nu îi prea venea să râdă.

Închise. Nepăsarea lui Malko se risipise dintr-o dată. Era prins în angrenaj. Ca să aibă linişte, îi trebuiau dolari; ca să obţină aceşti dolari, trebuia să se arunce în plin coşmar.

Îşi despachetă totuşi cu dragoste cumpărăturile şi se hotărî să se sacrifice şi să adopte obiceiurile ţării. Seara risca să fie lungă, cu obiceiul spaniol de a cina la ora

unsprezece seara... Nu-i fu deloc greu să adoarmă – gol. Întins pe patul său – după ce-şi pusese ceasul să sune la ora şapte.

Îl trezi o reclamă imensă de Pepsi-Cola care licărea în faţa hotelului, în dreptul ferestrelor lui. Un adevărat far. Cu un gust amar în gură, se aruncă sub duş.

După ce se bărbieri, îşi alese o cămaşă de mătase – nu se putuse obişnui niciodată cu nailonul – şi-şi puse costumul pe care-l cumpărase în acea după-amiază. Deschise fundul dublu al valizei. Înainte de plecare, generalul Higgins îi făcuse un mic cadou: un pistol lung, negru şi foarte plat, o armă absolut silenţioasă. Nu făcea nici măcar zgomotul înfundat pe care I face un pistol cu amortizor. Serviciile speciale ale C.I.A. puseseră la punct această maşinărie în timpul celui de-al doilea Război Mondial, la cererea O.S.S.-ului. Nu existau decât foarte puţine, care se împărţeau cu extrem de multă zgârcenie. Celor de la C.I.A. le era frică ca nu cumva vreunul din aceste pistoale să cadă în mâinile unei organizaţii ca Sindicatul sau Mafia. Malko era unul din puţinii agenţi care erau în posesia unei asemenea bijuterii.

— Singurul pistol care poate fi purtat sub smoking, remarcase Higgins. O maşinărie foarte sofisticată.

Malko ezită, apoi lăsă arma în valiză. La prima vedere, aceasta părea un Samsonit normal. Dar era etanşă şi putea servi şi ca o mică bombă: dacă cineva ar fi încercat s-o forţeze, o şarjă de dinamită i-ar fi aruncat capacul drept în faţa indiscretului neatent.

La ora opt, Malko era gata. Coborî în hol. Portarul îl însoţi până la taxi. Şoferul dădu drumul – în mod ostentativ – la contoar.

Îi deschise chiar doamna Lentz. De data asta, era îmbrăcată într-un deux-pieces din mătase roşie – culoarea sângelui de taur – a cărui strălucire ar fi putut împrăştia şi cel mai dens smog californian. Mai ales cu ceea ce se afla înăuntru... îl atinse uşor pe Malko cu sfârcurile sânilor, sărutându-l pe gât. Pesemne că făcuse baie în parfum.

— Unde mergem să mâncăm, *guapo?* îi şopti ea tandru la ureche.

— Ai ceva veşti de la bărbatul tău? îi replică Malko. Pentru a fi cu conştiinţa împăcată.

Ea scutură din cap.

— Nimic. O să apară în două zile sau în cincisprezece, nu-mi pasă.

„Sau niciodată”, gândi Malko. Urcară în taxi. Pe drum îi povesti întâlnirea cu Chamalo. Ea izbucni în râs.

— Ţi-am spus că este un om dificil, *guapo.* Trebuie să fii atent.

Coborâră în faţa hotelului *Maria-Isabel.* Doamna Lentz aspiră cu voluptate o gură de aer rece, privind cu încântare faţada de marmură.

— Aici parcă şi aerul miroase a bani… murmură ea.

Nici măcar nu vedea, la o sută de metri mai încolo, terenul viran unde se jucau copiii indienilor, în pielea goală, în timp ce părinţii lor cerşeau pe la uşile marilor hoteluri de pe Paseo de la Reforma.

Felipe Chano îi aştepta la bar, singur la masă. Îşi pusese cravată şi purta o cămaşă albă. Se înclină adânc în faţa doamnei Lentz. Sosirea indienei opri brusc orice conversaţie. Toţi bărbaţii, fără excepţie, o urmăriră cu privirea şi toate femeile, fără excepţie, scrâşniră din dinţi. Încântată, doamna Lentz se îndreptă spre masă legănându-şi şoldurile.

Malko făcu prezentările.

— O să vă duc într-un restaurant tipic mexican, îi anunţă Felipe. La *Fuente.* Se bea, se mănâncă şi se dansează. Şi, dacă vreţi să jucaţi…

— Excelent, exclamă doamna Lentz. Îl ştiu.

Apoi comandă trei cocktailuri cu tequilla. Şi alte trei, imediat ce şi-l bău pe-al ei. Malko dădu semnalul de plecare. Ca prin miracol, la mesele din jurul lor nu se mai aflau decât bărbaţi.

Merseră vreo jumătate de oră prin Mexico cu taxiul. Doamna Lentz îi puse lui Malko mâna pe coapsă; Felipe se uita în altă parte.

Fuente era o clădire imensă, cu faţada luminată în întregime cu neon. Intrarea era tapisată cu fotografiile unor creaturi de vis, prezentate ca atracţiile localului.

Restaurantul era împărţit în două. Jos se afla orchestra şi ringul de dans. Cupluri foarte elegante cinau la lumina lumânărilor. La primul etaj, sala era înconjurată de o galerie. Acolo nu era nici pe departe atât de elegant. Pentru cincizeci de pesos, puteai să bei un pahar de bere caldă şi să-i priveşti pe fericiţii de jos. Ca să nu mai vorbim că puteai profita de spectacol.

Felipe îi conduse în partea de jos. Proprietarul era un om experimentat, având în vedere maniera în care mătură mulţimea din faţa lor, conducându-i până la masă.

— Masa vecină este reţinută de doamna Ariman, îi suflă Felipe la ureche lui Malko.

Era o masă de douăsprezece persoane, cea mai bună din sală, plasată în faţa orchestrei şi a scenei.

Li se aduse meniul. Felipe comandă pentru toată lumea *tamales,* apoi specialitatea casei: pui cu sos picant. Şi multă tequilla. În jurul lor, se bea zdravăn. Bărbaţii îşi presărau puţină sare pe dosul mâinii, o lingeau şi apoi înghiţeau conţinutul paharului dintr-o sorbitură. Femeile sorbeau mai discret, dar la fel de eficace.

Doamna Lentz era în culmea fericirii: de la galeria de la etaj i se aruncase un trandafir – e adevărat, cam trecut, dar totuşi un trandafir. Îşi încolăci piciorul pe sub masă în jurul picioarelor lui Malko.

Felipe mânca fără să scoată un cuvânt. Îşi stropise din gros mâncarea cu un sos care, dacă ar fi picat din farfurie, ar fi făcut găuri în masă.

Doamna Ariman apăru în momentul în care atacau puiul şi a doua sticlă de tequilla. Malko nu-şi dezlipi ochii de la ea decât în clipa-n care doamna Lentz îl muşcă cu cruzime de mâna stângă.

Christina Ariman era de o frumuseţe desăvârşită. Era îmbrăcată într-o rochie de seară cu paiete, mulată pe corp. Iar prin contrast pielea ei mată ieşea şi mai mult în evidenţă. Avea părul strâns într-un coc şi datorită înălţimii sale părea că pluteşte pe deasupra mulţimii. Ai fi putut crede că-i o prinţesă rece a incaşilor, dacă nu ar fi fost privirea: două pete limpezi şi calde, care-l învăluiră pe Malko într-o ceaţă aurie. Erau ochii unei femei care iubea

bărbaţii cu aceeaşi pasiune cu care iubea şi blănurile.

Ca din întâmplare, se aşezase în faţa lui Malko. În dreapta ei se afla un bărbat tânăr, cu o faţă sculpturală de indian, care îi aruncă lui Malko o privire plină de ură; în stânga stătea un hopa-mitică mic, cu părul lucind de briantină şi cu o mustaţă parcă dată cu ceară: Sancho Panza. Ceilalţi cinci bărbaţi de la masă erau incredibili: îmbrăcaţi toţi în haine deschise la culoare, aveau aceeaşi figură dură şi orgolioasă, părul dat pe spate şi ochii negri.

— Sunt cei cinci fraţi Mayo, îi şopti Felipe lui Malko. Organizaţia dumneavoastră ar trebui să-i angajeze. Senor Linge. Sunt cei mai periculoşi ucigaşi din America Centrală. Din păcate, nu sunt de vânzare.

— Lucrează pentru ea?

— Nu pentru ea, ci cu ea. Nu-i interesează banii. Locuiesc în vila Ariman. Din timp în timp, dispar. Se duc în Cuba sau în altă parte. Să vă spun o poveste. Americanii amenajaseră o bază clandestină de antrenament pentru trupele de luptă împotriva adepţilor lui Castro. Undeva la sud de Campeche, aproape de frontiera cu Guatemala. Fraţii Mayo s-au dus acolo.

Noaptea. Au tăiat gâtul tuturor instructorilor *gringo* şi au înfipt câte un cuţit în inima fiecărui mexican. Apoi au plecat. Baza a fost închisă.

— De ce fac asta?

— Au sânge indian în vine. Urăsc străinii şi mai ales pe americani. De aceea şi-au oferit serviciile lui Castro. Visează să elibereze tot continentul de influenţa americană. Şi pentru asta sunt în stare de orice.

Malko îl privi chiorâş pe Felipe.

— Şi dumneata ai sânge indian, nu?

Felipe râse:

— Prin părţile astea, cine nu are, Senor Linge? Dar rasa indiană este veche. Timpul ei a trecut.

Furioasă că era neglijată, doamna Lentz se ridică fără un cuvânt şi se îndreptă spre toaletă. Felipe profită pe loc de plecarea ei:

— Am informaţii despre Chamalo, spuse el repede, l-a fost văzută maşina pe drumul spre Acapulco. Sper să-l

putem urmări din momentul în care soseşte în oraş.

— Acapulco? Este în zona care ne interesează pe noi?

— Da. Ar trebui să mergem acolo.

Doamna Lentz se întoarse. Bărbaţii începură să vorbească despre pescuitul de rechini.

De mai multe ori, Malko surprinse privirea Christinei Ariman. De fiecare dată, întorcea primul privirea. Pentru prima oară în viaţă, avea impresia că privirea lui de aur n-avea nici un efect. În schimb, surprinse în ochii metisei o licărire ciudată, care-l făcu să se gândească că părul blond era apreciat în ţara aceea.

Malko înţelegea spaniola. Prindea crâmpeie din conversaţia pe care o purta Christina. Vorbeau despre alegerea lui Diaz, noul Preşedinte al Republicii.

O orchestră gălăgioasă puse stăpânire pe scenă. După câteva acorduri de mariachis, începură să cânte o muzică ciudată, o combinaţie destul de captivantă de conga, samba şi meringue. În scurt timp, mesenii se repeziră pe pista de dans, agitându-se care mai de care.

Christina Ariman se ridică maiestuos şi-l urmă pe ring pe tânărul cel frumos din dreapta sa. Dansa cu o graţie extraordinară iar rochia foarte decoltată oferea privirilor un piept splendid. Malko se gândea. Nu va mai avea poate prea curând o ocazie atât de bună. Se ridică şi o luă de mână pe doamna Lentz. Cerându-şi iertare, în gând, de la strămoşii săi vienezi, începu să danseze în stil mexican.

Abia atinse partenera lui pista de dans, că şi începu să-şi onduleze trupul cu o viteză vertiginoasă. Cu ochii daţi peste cap, se agita ca şi cum viaţa ei ar fi depins de acel dans, aruncându-şi capul pe spate şi dând cu furie din fund în stânga şi-n dreapta, ca şi cum ar fi răspuns unei îmbrăţişări pasionate şi invizibile. Ori de câte ori mătasea taiorului ei îl atingea pe Malko, acesta simţea o dorinţă nebună de a o lua în braţe de-a binelea şi de a merge în altă parte, pentru a continua ceea ce începuse ea atât de bine singură.

Christina Ariman dispăruse în celălalt capăt al ringului de dans. Prin mici atingeri pe coapse, Malko începu s-o împingă pe lina Lentz, fără ca ea să-şi dea seama şi fără a-i întrerupe transa, în direcţia cea bună.

Curând, ajunse chiar în spatele indienei. Ea se întoarse prima. Privirile lor se încrucişară. Avu loc o luptă scurtă şi tăcută, apoi Christina schiţă un foarte, foarte vag surâs. Malko îi răspunse cu cele două pete de aur ale sale, încercând să spună, în acest mod, cât mai mult posibil. Apoi se îndepărtă; nu trebuia să-i dea de bănuit tigresei lui. O aduse la masă tot în transă. El se mulţumea să mişte picioarele. Avea oroare de aceste ritmuri tropicale, mult mai aproape de epilepsie decât de vals.

Se făcu o pauză. Excitată de muzică, doamna Serge Lentz avea în mod vizibil chef să dea frâu liber temperamentului ei vulcanic.

Pentru a o mai linişti, Malko se ridică şi dispăru la toaletă.

Când reveni, muzica aceea îndrăcită începuse din nou, cu mai mult avânt. Christina dansa. Malko o atinse în trecere şi simţi cum i se strânge stomacul. Femeia aceasta îl atrăgea cum nu-l mai atrăsese nici o femeie până atunci. Avea totul: frumuseţe, intensitate, inteligenţă şi o ţinută de regină. Resemnat, se avântă din nou cu lina pe pista de dans, unde se strânsese o lume nebună. Oamenilor nu le mai păsa de mâncare, iar ospătarii profitau, făcând să dispară mâncărurile abia începute, pe care le revindeau apoi cu preţuri exorbitante la restaurantele din cartier.

De data asta, Malko trebui să fie mult mai prudent pentru a ajunge la Christina Ariman. Doamna Lentz abandonase stilul „Ofrandă soarelui” pentru un dans în doi, cu pântecul strâns lipit de-al partenerului. Dar era tot în transă…

Manevra îi reuşi încă o dată. Christina dansa cu unul din fraţii Mayo. Malko se apropie foarte mult de ei. Captă din nou privirea frumoasei indiene. Dar, ca şi cum ar fi simţit acest schimb de efluvii, cavalerul său făcu brusc o piruetă şi Malko se trezi nas în nas cu mexicanul, care-l privea cu o ură şi un dispreţ făţiş.

Trebuia neapărat să încerce – acum sau niciodată. Dacă eşua, fraţii Mayo l-ar fi făcut bucăţele.

Îşi strecură între degete bucăţica de hârtie pe care şi-o băgase sub şevalieră. Cu o mână fermă, se asigură să rămână în apropierea Christinei. Ca şi cum ar fi înţeles manevra, nici ea nu se mai mişca aproape deloc.

Dansul se termină cu o tornadă de maracas. Malko o lăsă pe lina Lentz s-o ia înainte. Christina venea în spatele lui. Trăgându-i în nări parfumul, simţi cum se apropie. Fără să se întoarcă se dădu puţin la o parte. Christina ajunse în dreptul lui. Corpurile lor se atinseră pentru o fracţiune de secundă. Era la fel de înaltă ca el şi Malko contase pe acest lucru. Mâinile lor se atinseră în treacăt. Cu un nod în gât şi cu tot corpul contractat, îi întinse hârtia împăturită. Mayo se apropia din spate.

Avu loc o îmbulzeală şi fu separat în mod brutal de Christina.

Nu mai avea în mână hârtia. Dar n-avea nici cea mai mică idee dacă o luase Christina sau căzuse pe jos. Şi cu fratele Mayo în coaste, ar fi fost destul de delicat să se aplece ca să exploreze parchetul.

Pe bileţel nu scrisese decât: „*Maria-Isabel*, camera 707, Malko”. Era o superstiţie: numărul 7 îi purta noroc. Sau cel puţin aşa credea el. Deşi se considera mai degrabă un raţionalist, i se mai întâmpla să se repeadă să citească horoscopul când vedea vreun 7.

În orice caz, acum nu-i mai rămânea decât să aştepte. Achită ostentativ nota de plată – două mii cinci sute de pesos, îngrozitor de scump pentru un pui hrănit cu nisip – şi ieşi. În timp ce doamna Lentz îşi lua haina, îi explică lui Felipe ce avea de gând să facă.

— Este primejdios, spuse mexicanul. Dacă află cine sunteţi, este cea mai bună ocazie să scape de dumneavoastră. La noi în Mexic, crimele de onoare sunt la ordinea zilei… Şi chiar dacă *senora* Ariman crede că sunteţi doar un curtezan oarecare, rămâne totuşi un risc. S-ar părea că are nişte obiceiuri puţin cam sadice… Fiţi *macho* cu ea, este singura şansă pe cere-o aveţi. Pe de altă parte, eu o să iau toate măsurile ca să vă asigur protecţia. Dar, spuneţi-mi, cum o să vă descurcaţi cu *senora* Lentz?

— Depinde…

Chiar atunci o văzu apropiindu-se. Malko îşi luă inima-n dinţi.

— Trebuie să trec pe la hotel, îi explică el. Felipe o să te conducă acasă cu un taxi. Vin şi eu puţin mai târziu.

Ea protestă imediat:

— De ce nu pot să vin cu tine?

— Poţi. Dar trebuie să stau o jumătate de oră la hotel. Aştept un telefon din America. Nu vreau să te compromit cerându-ţi să urci la mine în cameră şi este cam neplăcut să te las să mă aştepţi într-un bar sau într-o maşină. O femeie frumoasă ca tine dispare repede.

Doamna Lentz se lăsă convinsă de acest pretext amăgitor. Malko îi sărută mâna şi o încredinţă lui Felipe. Urmări cu privirea taxiul cu care se îndepărtau. Apoi luă şi el unul şi porni spre hotelul *Maria-Isabel,* deşi şoferul ţinea cu orice preţ să-l ducă la un spectacol de strip-tease clandestin şi *maravilloso...*

N-avea nici un mesaj. Îşi luă cheia, comandă o sticlă de vodcă cu lămâie şi se întinse pe pat, în aşteptare, cu ochii la | reclama de Pepsi-Cola.

La o jumătate de oră după miezul nopţii sună telefonul. Malko îl lăsă să sune de două ori, după care răspunse.

Capitolul VI

Bărbatul de la telefon vorbea engleza cu un accent spaniol absolut îngrozitor.

— Senor Linge? Sunteţi aşteptat în faţa hotelului.

Malko ezită o secundă, se gândi să-şi ia pistolul, care mai era încă în valiză şi se lăsă ghidat de proverbialul său instinct. Lăsând arma, se grăbi spre lift. Interlocutorul său închisese fără să aştepte răspunsul.

Holul hotelului era pustiu. Lui Malko i-ar fi făcut plăcere să fi zărit pe undeva silueta lui Felipe – asta i-ar fi dat mai multă siguranţă. Dar pesemne că la ora aceea poliţistul era în focuri cu doamna Lentz.

Maşina era în faţa hotelului – oprită după primul rând de maşini parcate – un Lincoln negru lung de vreo şapte metri, cu o caroserie specială. Geamurile albăstrui nu lăsau să

treacă fir de lumină. Dar poate că înăuntrul ei, în locul frumoasei Christina, îl aşteptau fraţii Mayo.

Malko deschise hotărât portiera din stânga spate. Rămase blocat: intra într-un adevărat salon.

Compartimentul din faţă era separat de partea din spate printr-un geam de sticlă opacă. Celelalte geamuri, ascunse în spatele_ unor perdele groase de culoare verde, nu se vedeau deloc. În spatele geamului despărţitor, se afla un bar mic. pe care era aşezat un televizor. Bancheta din spate fusese înlocuită cu un divan imens, pe care era lungită Christina Ariman. Goală ca un copil nou-născut…

Era mult mai frumoasă decât şi-o imaginase Malko.

Caroseria maşinii fusese alungită până într-atât încât să încapă în spate această canapea încântătoare, de pe care se revărsau pernuţe de blană. De vizon. Două lămpi mici, cu abajururi roz, aruncau o lumină slabă asupra acestei scene improvizate. O muzică dulce de mariachis părea că izvorăşte de pretutindeni şi de nicăieri şi din orificiile sistemului de aer condiţionat se revărsa un aer proaspăt şi uşor parfumat.

— Intraţi, Senor Malko, şopti Christina Ariman cu o voce catifelată.

Malko nu trebui să se aplece aproape deloc ca să intre. Sărută, aproape automat, mâna mexicanei şi se aşeză în faţa ei, într-un fotoliu mic.

Pe jumătate întinsă, Christina îl privea pe Malko cu un surâs uşor în colţul buzelor.

— Vă rog să-mi scuzaţi ţinuta, continuă ea în engleză, dar aici sunt deja aproape ca la mine acasă. Doriţi să beţi ceva?

— Vodcă.

— Nu am. Vreţi o tequilla?

Scoase o sticlă din bar şi turnă de băut pentru amândoi. Era tot atât de în largul ei de parcă ar fi purtat o rochie creată de Dior. Apoi, descoperind un microfon încastrat în lemnul canapelei, pronunţă o frază rapidă, într-o limbă necunoscută de Malko.

— E în indiană, îi explică ea. Şoferul meu nu înţelege nici măcar spaniola.

Maşina porni uşor. Şoferul conducea cu atâtea

precauţiuni încât Malko avea impresia că stă pe loc. Nu se auzea decât fâsâitul aerului condiţionat şi, ca un fundal sonor, muzica.

Christina îi întinse un pahar plin ochi cu tequilla. Îl privi cu atenţie: era din aur masiv, ca de altfel toate ornamentele barului... Timp de câteva momente, nu spuseră nimic. Mexicana îl observa pe Malko cu o privire ironică.

Ca şi cum ar fi fost perfect natural, acesta puse jos paharul şi se aplecă spre ea, atingându-i uşor buzele. Christina nu se mişcă, dar Malko îi simţi buzele întredeschizându-se şi o sărută.

Pielea ei avea culoarea roşiatică a cuprului, fără nici cea mai mică imperfecţiune. Cu ochii închişi, se lăsă în voia mângâierilor lui. Apoi îi deschise brusc. Erau imenşi.

Apoi brusc îl respinse:

— Este suficient pentru ziua de azi, îi spuse ea.

Dar lui Malko nu puteai să-i opreşti elanul cu una, cu două. Îşi înfundă capul în umărul catifelat al Christinei şi încercă s-o întindă complet pe divan. Unul din braţele indienei se retrase de după gâtul lui şi Malko simţi un obiect dur înfundându-i-se în stern.

— Am spus: „destul”.

Coborî privirea: Christina ţinea în mână un revolver încântător de 6,35, cu ţeava argintată, dar cu piedica ridicată.

Văzând mutra uimită a lui Malko, izbucni în râs:

— Această maşină este insonorizată, îi spuse ea. Este mult mai discret aici ca într-o casă, unde servitorii trag cu urechea pe la uşi... Pot să vă omor şi şoferul meu nici măcar n-o să tresară.

— De ce să mă omorâţi?

— Pentru că nu-mi place să fiu forţată.

— Şi atunci, ce rost a avut această întâlnire?

— Aţi avut curaj, abordându-mă în felul acesta. Meritaţi o recompensă. Dar nu sunt o târfă, care se culcă cu un *gringo* doar pentru că aşa vrea el.

Maşina se opri cu o zguduitură abia perceptibilă.

— Am ajuns, spuse Christina.

Îi întinse mâna să i-o sărute.

— *Adios,* Senor Malko.

Orice comentariu ar fi fost inutil. Gentleman perfect, Malko se înclină adânc, ca şi cum şi-ar fi luat rămas bun după un ceai monden.

— Sper ca şansa să ne aducă din nou unul în prezenţa celuilalt, replică el.

Christina îl privi cu ironie.

— În spaniolă, *adios* nu înseamnă decât „la revedere" Senor…

Deschise portiera şi privirea îi fu izbită de reclama de Pepsi-Cola. Se afla pe trotuarul din faţa hotelului *Maria-Isabel.*

Maşina demară imediat. Malko fu surprins de prospeţimea aerului. Ce aventură stranie! Nu-i venea să creadă că această femeie ar fi putut fi amestecată în afacerea cu CX 3-ul. În cazul acesta, ce motiv ar fi avut să-i atragă atenţia? Ca să nu mai vorbim că i-ar fi fost atât de uşor să se descotorosească de el, după această întâlnire! Era suficient să-l fi dus la ea acasă şi să-l fi dat pe mâna fraţilor Mayo. Şi totuşi, instinctul îi şoptea că această Christina Ariman ştia cine este el. Remarcase anumite luciri ironice în privirea ei. Şi n-ar fi fost prima oară când o femeie frumoasă şi deşteaptă ar fi împăcat utilul cu plăcutul.

Dar, până atunci, ancheta nu avansase nici măcar cu un milimetru şi tot n-avea nici cea mai mică idee despre ce i se întâmplase lui Serge Lentz şi cu atât mai mult despre locul în care se ascundea Yoshico Tacata, care, de altfel, ar fi putut să lovească în orice clipă. Toate pistele dispăreau: Chamalo nu era poate decât un medic tuciuriu şi puţin cam nervos, iar frumoasa Christina o indiană orgolioasă şi cu sânge fierbinte.

Afurisită meserie! Şi hotelul ăsta costa al dracului de mult. Contabilii de la C.I.A. o să scrâşnească iarăşi din dinţi.

Cu paşi lenţi, intră în holul hotelului. Atmosfera era destul de animată. Oamenii se întorceau de la spectacole şi oriunde ai fi întors privirea, dădeai peste grupuleţe care-şi urau noapte bună.

Remarcă un bărbat ce stătea singur pe o banchetă în hol. Se duse la recepţie şi-şi luă cheia. Imediat, bărbatul se

ridică şi se îndreptă spre el.

— *Amigo.*

În acest salut era încorporată toată căldura mexicană. Cu un zâmbet de afiş publicitar, necunoscutul venea drept spre Malko, cu braţele larg deschise pentru *abrazo*. Salut mexican tradiţional, cel prin care cei doi se îmbrăţişează, dându-şi pe spinare un număr de palme proporţional cu gradul de prietenie ce-i leagă.

Era clar vorba de-o confuzie. Puţin jenat, Malko se pregăti să suporte aceste îmbrăţişări intempestive. Înainte de a se clarifica neînţelegerea…

Dar, chiar în momentul în care bărbatul urma să se arunce în braţele sale, se întâmplă ceva uimitor. Doi bărbaţi apărură ca din senin şi-l încadrară pe necunoscut. Doi tipi hidoşi, îmbrăcaţi în costume strâmte şi mototolite, cu pălăriile trase pe ochi şi cu nişte mustăţi ca ale trădătorilor din operete.

Fiecare îl apucă pe bărbat de câte un braţ. Acesta se zbătu furios şi reuşi să tragă un cot în stomacul tipului din stânga, care scoase un horcăit şi se aplecă până la pământ. Celălalt extrase cu promptitudine din centură o armă cum numai într-un western mai poţi să vezi: un colţ cu ţeavă lungă de un kilometru, nichelat în întregime. Înfundă capătul ţevii în rinichii bărbatului, care se opri la zece centimetri de Malko revărsând asupra agresorilor săi un torent de înjurături spaniole.

Malko putea să-i vadă privirea înfricoşată. Vrând să-l respingă pe necunoscut, îl apucă de braţ. În clipa următoare, primul hidos, care între timp se ridicase, se repezi la el şi, cu o lovitură, îl trimise de-a rostogolul zece metri mai încolo. Era puternic ca un taur.

Malko ateriză la picioarele unei femei, care începu să urle. Din toate direcţiile apărură angajaţii hotelului. În timp ce Malko visa să-l doboare pe urangutanul care-l lovise, acesta se apropie, zâmbind cu gura până la urechi şi-i întinse mâna ca să-l ajute să se ridice de jos. Nu era o capcană.

— Scuzaţi-mă, Senor, spuse el foarte politicos. Sper că nu v-aţi lovit.

Malko tocmai se pregătea să se repeadă, când auzi în spatele lui vocea lui Felipe Chano.

— Nu faceţi nici o mişcare, Senor Linge. Sunteţi în pericol de moarte.

De data aceasta Malko renunţă să mai înţeleagă. În hol. Panica atinsese culmi nebănuite. Necunoscutul care-l acostase se zbătea în mâinile primei gorile, care încă îl mai ameninţa cu obuzierul. Al doilea se repezi să-l ajute. Felipe Chano avea şi el în mână un pistol mare. La vederea acestui spectacol, o femeie scoase un strigăt ascuţit şi se prăbuşi ca lemnul pe mocheta verde. Toată lumea vorbea în acelaşi timp.

Chano urlă că este de la poliţie, dar nu-l crezu nimeni. Spre stupefacţia lui Malko, mai mulţi bărbaţi îşi scoaseră pistoalele şi le îndreptară spre ei cu un aer ameninţător. Era un *Viva Zapata* general.

Într-un colţ, o americană repeta fără încetare:

— Oamenii ăştia nu sunt sănătoşi.

Chano îl luă pe Malko de braţ:

— Bărbatul pe care l-am arestat era cât pe-aci să vă omoare.

— Cum? Cel care voia să mă îmbrăţişeze?

— Da. Şi poate mai sunt şi alţii prin zonă. Aştept întăriri.

Nu trebui să aştepte prea mult. Pe fondul sonor al urletelor sirenelor, un grup compact de poliţişti năvăli în hol, cu pistoalele în mâini şi cu mustăţile-n dinţi. Felipe preluă conducerea şi în câteva minute reuşiră să-i instaleze pe toţi cei care ocupau holul în bar, transformat pentru moment într-un adevărat lagăr de concentrare. Nu era deloc o reclamă prea plăcută pentru hotel. Ai fi putut crede că tot tămbălăul fusese organizat de *Hilton,* concurentul de peste drum.

Necunoscutul era acum întins cu faţa în jos şi cei doi hidoşi se aşezaseră pe el. Malko şi Chano se apropiaseră şi ei.

— În fine, întrebă Malko, dar sunteţi cu adevărat siguri că nu comiteţi o eroare? Omul acesta nu m-a ameninţat câtuşi de puţin. Cum ar fi putut...?

— Priviţi, spuse Chano.

Unul dintre hidoşi îi întinse cu precauţie un fel de inel din plastic transparent, asemănător benzilor folosite de boxeuri ca să-şi protejeze falangele.

— Fiţi atent, îl preveni Felipe. Apucaţi-l uşor de margine.

Malko se conformă. Luă inelul şi-l privi cu atenţie. Din banda de plastic ieşeau şase ţepi maronii, lungi de vreo jumătate de centimetru, ca perii unei perii vechi, îndelung folosite.

— Aţi auzit până acum de curara, Senor Linge? îl întrebă calm Felipe Chano. Bărbatul acesta a încercat să vă otrăvească. Îşi pusese banda asta pe mâna dreaptă, cu ţepii în interiorul palmei. În timp ce vă strângea În braţe, vi i-ar fi înfipt în spate. Pesemne că n-aţi fi simţit nimic. S-ar fi scuzat, sub pretextul că s-a înşelat şi aţi fi plecat. Dar, până să apucaţi să ajungeţi la lift, aţi fi încercat o îngrozitoare senzaţie de frig. V-aţi fi prăbuşit la pământ, deja paralizat. Şi aţi fi murit în următoarea jumătate de oră, fără ca vreun medic să vă poată veni în vreun fel în ajutor.

Malko privea fascinat vârfurile ascuţite. Hotărât lucru, viaţa nu depindea de prea mare lucru… rar i se întâmplase să fie atât de aproape de sfârşit. Se gândi la Christina. Pesemne că ea i-l trimisese pe acest mesager al morţii. Era stilul ei. Dar, cel puţin, asta însemna ceva: era pe calea cea bună. Nu-i omori decât pe cei care te deranjează.

— Şi cine este acest bărbat? îl întrebă el pe Chano.

— Se numeşte José Bolanos. Are o cafenea, nu departe de-aici. Îl cunoaştem bine. Veniţi cu noi, o să încercăm să-l interogăm.

Se urcară în Cadillacul cel vechi al lui Felipe salutaţi cu respect de cei doi hidoşi, care între timp îi puseseră cătuşe lui José Bolanos.

— Sunt nişte inspectori excepţionali, preciză Felipe Chano. Cei mai siguri oameni pe care-i am. Şi cei mai buni trăgători din

Mexico. De azi înainte, sunteţi în paza lor. Zilnic, ca antrenament, se exersează stingându-şi unul altuia ţigările – cu pistoalele.

— Dar cum de-aţi ghicit că tipul ăsta vroia să mă omoare? întrebă Malko.

Mexicanul zâmbi.

— N-am ghicit nimic. După ce am condus-o acasă pe senora Lentz, m-am întors la hotel Eraţi încă aici. Cum nu vroiam să stau chiar eu în zonă, l-am pus pe un *bolito* – un băieţaş care lustruieşte pantofi – să supravegheze holul. Eu, împreună cu cei doi oameni ai mei, am urmărit maşina senorei Ariman. Aş fi vrut să pun mâna pe fraţii Mayo. În loc de asta. M-aţi plimbat prin grădinile „12 Mai”. Ne-am întors în acelaşi timp cu dumneavoastră şi puştiul mi-a spus că a văzut un bărbat care a întrebat de dumneavoastră. Era încă în hol. Prietenul José Bolanos. L-am ţinut sub supraveghere şi când am văzut că vine spre dumneavoastră, am intervenit...

— Dar cum de-aţi ştiut de curara?

— Nu ar fi pentru prima oară. Preşedintele de la *Cuba libre* a murit anul trecut, la aeroport. Diagnosticul a fost stop cardiac. Tocmai dăduse mâna cu un admirator.

— Bolanos?

— Nu cred. Dar cu siguranţă unul din organizaţia care ne interesează pe noi. Otrava asta e mult mai discretă ca revolverul. Şi, să nu uităm, este una din armele tradiţionale ale indienilor.

Ajunseseră la destinaţie. Într-un colţ al unuia din culoarele pline de animaţie ale Securidad-ului, dormeau doi lustragii micuţi, cu capetele pe lăzile de făcut pantofi. Felipe Chano păşi cu atenţie peste trupurile lor micuţe.

— Sunt cei mai buni informatori ai noştri. Îi spuse el lui Malko. Umblă peste tot şi nu-i remarcă nimeni. Şi aici au şi ei cât-de cât un adăpost unde pot dormi la căldură.

Biroul lui Felipe era plin de lume. În mijloc se afla José Bolanos, legat fedeleş de un scaun.

— Nu vrea să spună nimic, le explică unul dintre hidoşi. N-avea altă armă asupra lui. Neagă că ar fi vorba de curara. Zice că suntem nebuni.

— Chestia asta este foarte uşor de dovedit, spuse Felipe degajat.

Luă banda de plastic şi şi-o trase pe mână. Apoi se apropie de prizonier.

— Mărturiseşti? îl întrebă el.

José Bolanos scuipă pe jos, în faţa lui.

— Bine. Tu ai vrut-o.

Felipe Chano îşi apropie încet mâna de faţa lui Bolanos. Acesta stătea nemişcat. Dar Malko putu să vadă cum îi dispărea culoarea din obraji.

— N-ar fi prima oară când moare cineva aici accidental, spuse poliţistul. Oricum, n-ai cum să ne fii de folos, de vreme ce nu ştii nimic.

Cu un gest rapid, îşi apropie şi mai mult mâna, ca şi cum ar fi vrut să-l zgârie pe Bolanos.

Prizonierul îşi trase capul înapoi şi scoase un urlet inuman. Masca de impasibilitate se topise. Cu trăsăturile răvăşite, încerca să scape de moartea care-l ameninţa. Dar nu spusese încă nimic.

Felipe Chano îşi scoase banda de pe mână şi o puse într-un sertar.

— Cred că v-aţi lămurit acum, Senor Linge, puse el. N-o să scoatem nimic de ia individul ăsta. De altfel, pesemne că nici nu ştie prea multe. Nu este decât un ucigaş plătit. O să dau ordin să-l bage la noapte într-o celulă cu câţiva şerpi. Multor oameni nu le prea place chestia asta. Poate că senor Bolanos se numără printre aceştia. Este ceea ce numim noi „gradul trei”.

Bolanos fu scos din cameră.

Felipe Chano îşi aprinse o ţigară şi-i spuse lui Malko:

— José Bolanos este cel mai bun prieten al lui Luis Chico, zis şi Chamalo.

Malko ştia deja acest lucru.

Capitolul VII

În maşină era un miros insuportabil. Strâns între cei doi *pistoleros,* José Bolanos exhala o duhoare stringentă şi dulceagă în acelaşi timp, provenită din transpiraţie, din murdărie şi din acel miros fad de moarte ce-l întâlneşti la

tot pasul în Mexic. Malko se înfioră. Viaţa în celule nu părea a fi deloc veselă.

În schimb, cei doi pistoleros miroseau a praf de puşcă. Lucru absolut normal, dacă acest miros n-ar fi fost acoperit de cel de pudră de orez ieftină, cu care se stropeau din abundenţă ca să acopere duhoarea insuportabilă a hainelor lor. Arătau la fel ca ultima oară când îi văzuse Malko: aceleaşi pălării negre cu boruri largi, aceleaşi cămăşi galbene cu cravată asortată, aceleaşi costume albastre cu dungi, strâmte şi închise la toţi nasturii şi aceiaşi pantofi cu vârfurile ascuţite – „pentru şuturi”. Plus, bine-nţeles, Colturile nichelate băgate în centuri. Pesemne că nu-şi scoteau pălăriile nici în pat. „Oricând gata de lucru”.

Conducea Felipe. De fiecare dată când trecea prin faţa unei biserici, îşi făcea discret semnul crucii. Drept răspuns, cei doi pistoleros plecau privirea şi lăsau capul în pământ. Dumnezeule, ce echipă!

— Mai mergem mult? întrebă Malko.

— Am ajuns, Senor Linge, răspunse Felipe.

Era un fel de teren dezafectat, înconjurat de o palisadă. La intrare era postat un paznic, care, fără nici cea mai mică îndoială, dormea dus. Cei doi pistoleros îl traseră cu brutalitate pe Bolanos din maşină şi-şi scoaseră „artileria”, făcând-o să lucească în razele soarelui.

Cei doi intrară primii. Drept amuzament, nu mai conteneau trăgându-i prizonierului şuturi în fund.

Malko examină împrejurimile şi se încruntă. Terenul era gol, cu excepţia unui stâlp ce se ridica drept în mijloc şi care semăna perfect cu un stâlp de tortură… De altfel, cei doi pistoleros erau deja ocupaţi să-l lege bine pe Bolanos de acest stâlp.

— Hei, le strigă Malko, doar n-aveţi de gând să-l omorâţi imediat!

Felipe zâmbi, dezvelindu-şi dinţii albi, ca de fildeş.

— Nu, nu, Senor. O să-l omorâţi chiar dumneavoastră, când o să vreţi. Vă aparţine. Aici este sala de interogatoriu *especial.* Trebuie neapărat să aflăm cine i-a dat ordin să vă omoare.

— Şi cum o să procedaţi?

— Priviţi. Nu suntem nişte sălbatici. Nu avem aici nici cada cu apă, nici electricitate. Ne purtăm ca nişte bărbaţi adevăraţi. De altfel, o să vedeţi: ăsta este doar începutul.

Felipe se apropie de prizonierul legat fedeleş de stâlp.

— Te-ai hotărât să vorbeşti, javră scârboasă? îl întrebă el, pe un ton aproape vesel.

Bolanos ridică din umeri şi-i răspunse printr-un val de cuvinte obscene.

— Fie ca Maica noastră a gratitudinii să te aibă în pază! Concluzionă Felipe cu afecţiune. Şi îi trase o palmă magistrală.

— Blestemase, îi explică el lui Malko. Omul ăsta n-are nici lege. Nici credinţă.

Le făcu un semn celor doi pistoleros, care se aşezaseră pe un scaun. Aceştia se ridicară imediat şi scoaseră obuzierele nichelate.

— Luaţi loc, îi spuse Felipe amabil, arătându-i scaunul.

Cei doi se aşezară pe nişte scânduri, ca pe băncile unei arene. *El toro* se numea José Bolanos şi nu vroia cu nici un preţ să moară. Legat de stâlp, în plin soare, cu sudoarea care începea deja să i se prelingă pe faţă, rămânea totuşi impasibil.

Închis între palisadele de lemn, terenul dezafectat constituia o lume aparte, mică şi izolată.

Unul dintre pistoleros se apropie de prizonier şi-i strecură între buze un cigarillo lung şi negricios, pe jumătate fumat.

Bolanos trase din el cu aviditate.

Celălalt se întoarse cu o mişcare rapidă de şarpe şi Malko nici măcar nu văzu când scoase pistolul.

Jumătate din cigarillo dispăru.

Al doilea pistolero avu un gest la fel de rapid şi ultima bucăţică de trabuc fu smulsă dintre buzele lui Bolanos. Cei doi bărbaţi izbucniră în râs şi se loviră peste coapse, băgându-şi în timpul acesta armele la loc în centuri. Bolanos era palid ca un mort. Pe Malko. Cele două detunături îl asurziseră complet.

Felipe dădu aprobator din cap.

— Sunt foarte îndemânatici, îi explică el lui Malko.

În orice caz, pesemne că nu exista vreo persoană care să

se plângă a doua oară de „neîndemânarea” lor.

Îi băgară iarăşi lui Bolanos un cigarillo între buze. Acesta îl scuipă. Cu o privire net dezaprobatoare, primul pistolero îl ridică de pe jos şi i-l înfipse în urechea dreaptă. Apoi se dădu câţiva paşi înapoi, ca pentru a-şi admira mai bine opera, şi-i spuse râzând în hohote lui Bolanos:

— Nu mişca *hombre*, dacă nu vrei să devii surd de-a binelea!

Bolanos izbucni într-o ploaie de înjurături, dar nu se mişcă. Al doilea pistolero aruncă arma în aer, o prinse din zbor şi trase.

Trabucul dispăru.

Fu apoi rândul celeilalte urechi. După aceea, urmară ambele urechi în acelaşi timp. De data aceasta, cei doi pistoleros traseră amândoi o dată. Malko asista înmărmurit la acest ciudat număr de tir executat asupra unei ţinte vii. Bolanos dădea dovadă de multă stăpânire de sine, dar se cam albise la faţă. De la distanţa aceea, gloanţele enorme de 45 care-i vâjâiau pe la urechi, ar fi putut să-i facă capul fărâme.

În timp ce cei doi pistoleros îşi încărcau din nou armele, Felipe se mai duse o dată la Bolanos şi-l întrebă politicos pentru cine acţiona.

Prizonierul mai avu încă forţa să sloboadă un val de înjurături, fapt ce-l şocă profund pe Felipe.

— Continuaţi, le ordonă el celor doi zbiri.

— Nu vi s-a întâmplat niciodată să aveţi vreun accident? întrebă Malko.

— Rar, Senor Linge, foarte rar. Ce onoare am mai avea dacă am răni oamenii? Dar, din fericire, prizonierii nu ştiu asta. Ei cred că este foarte primejdios. În orice caz. Chestia asta nare efect prea bun asupra nervilor. După tratamentul ăsta dormi cam prost noaptea.

Sau prea bine, dar pentru foarte multă vreme...

Tirul reîncepu. După cigarillos, urmară la rând nasturii de la haina lui José Bolanos. Care explodară unul după altul în focuri de armă. Pe urmă centura sa.

Avu apoi loc un fel de variantă a lui Wilhem Tell, cu un avocado aşezat pe capul prizonierului. Găurit ca o sită.

Fructul îşi încheie strălucita carieră într-un colţ al terenului

Bolanos nu mal reacţiona deloc. Se putea remarca acum foarte clar tremurul convulsiv ce-i zguduia braţul stâng. Cum cel mai cochet dintre pistoleros îi întorsese spatele şi se pregătea să tragă într-un muc de ţigară de-a dreptul minuscul ţintind într-o oglindă de buzunar, prizonierului îi scăpă un strigăt de protest.

Felipe sări în picioare.

— Vrei să vorbeşti?

Dar Bolanos îşi revenise deja. Felipe le făcu oamenilor semn să continue.

— Începe să meargă, îi şopti ei lui Malko.

Cei doi pistoleros deschiseră din nou foc intens, plini de voie bună. Ţi-ai fi putut uşor închipui că asişti la bătălia din Alamo. Gloanţele şuierau în jurul lui Bolanos ca nişte viespi aducătoare de moarte.

Malko remarcă vreo zece băieţaşi care se căţăraseră pe palisadele ce înconjurau terenul şi asistau la supliciu scoţând strigăte de bucurie.

Deodată, unul dintre pistoleros scoase dintr-un buzunar o batistă roşie şi, cu o mutră sinistră, se duse la Bolanos şi i-o strecură în buzunarul de la piept, exact în dreptul inimii.

— *Adiós,* Senor, îi spuse el sobru.

— Şi cele mai bune lucruri se sfârşesc la un moment dat, adăugă cel de-al doilea.

— Nu mai avem dreptul decât la un glonţ, reluă primul. O să tragem peste umăr, de la douăzeci de paşi depărtare. Dacă ratez, sunteţi salvat.

Cu alte cuvinte, avea tot atâtea şanse ca de a goli Pacificul cu o linguriţă.

Primul pistolero se îndepărtă cu paşi lenţi. Al doilea rămase lângă Bolanos. Pentru lovitura de graţie.

Malko număra paşii: cinsprezece. Şaisprezece, şaptesprezece… Era *corrida de muerte* în toată regula, spectacolul atât de drag mexicanilor.

Optsprezece, nouăsprezece…

— Nu! urlă Bolanos în momentul în care celălalt era pe punctul să se întoarcă. O să vorbesc.

— Duceţi-vă să-i aduceţi ceva de băut, ordonă Felipe. Şi

aduceţi-mi şi mie o bere.

Dezamăgiţi, puştii începură să-l huiduie pe Bolanos. Unul dintre pistoleros îi potoli repede, trăgând două focuri în aer.

Abrutizat de soare şi căldură, Malko ar fi fost în stare să înghită un butoi întreg de vodca-tonic, băutură necunoscută însă pe aceste meleaguri.

Cu capul căzut în piept, Bolanos părea leşinat. Două şiroaie lungi de sudoare i se prelingeau pe faţă, amestecându-se cu praful roşcat al terenului. Haina – cu toţi nasturii smulşi – îi spânzura lamentabil de-a lungul trupului.

Primul pistolero se întoarse, urmat de un ospătar de la cafenea, ce aducea un platou încărcat cu pahare. În onoarea învinsului! Primul fu servit Bolanos, care-şi reveni în simţiri sub palmele afectuoase ale unui pistolero şi-şi bău berea dintr-o sorbitură. Felipe bău şi el, după care îl plăti pe ospătar, care plecă imediat, fără să rişte nici cel mai mic comentariu. Este adevărat că, într-o ţară în care pistoalele se vând în farmacii...

— Să ne întoarcem la birou, spuse Felipe. Senor Bolanos o să vorbească şi trebuie să înregistrăm depoziţia. *Vamos, Senor Linge.*

Mirosul era parcă mai îngrozitor ca la venire. Cei doi pistoleros comentau veseli detaliile tehnice ale acţiunii, iar Bolanos aţipise.

După căldura de pe teren, biroul lui Felipe îi păru lui Malko de o prospeţime delicioasă. Bolanos, în continuare legat, se prăbuşi pe un scaun. Felipe băgă o foaie de hârtie în maşina de scris şi-i spuse lui Malko:

— Cred că ar fi mai bine să-l interoghez singur, Senor Linge. Între timp, puteţi să treceţi în camera de alături şi să vă odihniţi puţin. O să găsiţi acolo câteva fotolii. Întoarceţi-vă peste vreo jumătate de oră.

Malko nu se lăsă rugat de două ori. Costumul îi era atât de impregnat de praf că cea mai mică atingere declanşa adevăraţi nori. Îşi scoase batista din buzunarul de la piept şi se apucă să-şi şteargă ochelarii. Apoi îşi împături cu grijă haina şi se întinse într-un fotoliu. Nu se auzea nici un zgomot din camera alăturată.

Topit de căldură. Malko aţipi. La un moment dat, se trezi

brusc. Uitându-se la ceas, constată că trecuse deja o oră. Îşi îmbrăcă din nou haina şi bătu la uşa biroului lui Felipe.

Niciun răspuns.

Intră.

Felipe dormea, prăbuşit pe birou. Scaunul pe care se aflase mai devreme Bolanos era gol. Intrigat, Malko inspectă sumar biroul. Foaia de hârtie din maşina de scris era la fel de albă.

Malko îl scutură pe Felipe. Mexicanul mârâi, dar nu se mişcă. Fu necesar ca Malko să-l apuce cu toată forţa de păr şi să-l zgâlţâie violent, pentru ca acesta să deschidă, într-un sfârşit, ochii. Se ridică şi făcu câţiva paşi prin cameră, clătinându-se uşor.

„Dar e beat mort!” se gândi Malko. Şi totuşi, Felipe nu mirosea a alcool.

Acesta revenise şi se aşezase la loc la birou. Avea acum ochii larg deschişi, dar nu părea să-l vadă pe interlocutorul său.

— Felipe! strigă Malko. Ce s-a întâmplat? Unde este Bolanos?

Poliţistul îl privi fără să înţeleagă.

— Este un nenorocit, murmură el. Un nenorocit.

Malko tresări.

— Ce v-a făcut?

Felipe dădu cu pumnul în masă.

— Soţia mea, o vrea pe soţia mea! Dar o să-l omor cu mâna mea dacă îl prind că-i dă târcoale!

— Dar cine o vrea pe soţia dumitale? repetă Malko. Nu mai înţelegea nimic.

Poliţistul se însufleţi dintr-o dată. Lovi din nou cu pumnul în birou. Avea ochii larg deschişi, dar privirea lui era fixă, ciudată. Parcă era drogat. Întinse un deget ameninţător spre Malko:

— *Hombre,* eu nu spun nimic, dar văd tot! De trei ori în şase luni am plecat la Taxco, deşi n-aveam nimic de făcut acolo. Ştiu că vrea să mă îndepărteze, ca să poată s-o vadă în linişte. Are bani şi o maşină frumoasă. Crede că poate să aibă toate femeile aşa, ca pe nişte *putas!...* Dar nu pe-a mea. Senor! Nu pe-a mea!

Apoi tăcu câteva secunde.

— Ştiţi ce-am făcut ultima dată? … înainte să plec în misiune… Dacă ar afla, m-ar da afară!

Se aplecă spre Malko, pentru a-i împărtăşi secretul:

— L-am băgat o jumătate de kilogram de zahăr în rezervor. Se pare că a tremurat de furie o oră întreagă. Gândiţi-vă! … puternicul căpitan Herrero, de la *Poucia Especiale,* căzut victimă loviturii unui derbedeu! Râdeam singur, ca prostul, pe drum. L-au trebuit două zile mecanicului să poată curăţa toate furtunele.

Satisfăcut, Felipe tăcu. Privirea-i era la fel de stranie. Era drogat. Dar cum şi de către cine? … Pesemne că complicii lui Bolanos aveau informatori chiar şi-acolo, de reuşiseră să-l drogheze pe poliţist la el în birou şi să-l elibereze pe prizonier!

Felipe începuse iar să vorbească de unul singur. Îl chemă pe Malko şi-i arătă un colţ al camerei:

— Uitaţi-vă, Senor, priviţi cât e de frumoasă!

În direcţia în care se uita el nu era decât un afiş vechi lipit pe peretele murdar.

Extaziat, Felipe murmură:

— Un chip de fecioară şi un corp, Senor, un corp! … Cea mai reuşită creaţie a lui Dumnezeu. Uitaţi-vă cum se leagănă în mers… Ce ţinută! Este o adevărată zeiţă, nu femeie. Şi părul ei lung şi negru! …

Malko începea să se îngrijoreze de-a binelea. Bolanos dispăruse şi Felipe înnebunise de tot. Frumoasă zi… Se hotărî să încerce o experienţă. Citise o groază de lucruri despre drogurile mexicane.

— Veniţi, îi spuse el cu autoritate.

Docil, mexicanul se ridică şi-l urmă. Coridoarele *Secundat*-ului erau pustii. Era ora siestei. Nu întâlniră pe nimeni până când ieşiră afară.

Peste drum se afla un băruleţ.

— Să traversăm, spuse Malko.

— Da, Senor, încuviinţă docil Felipe.

Dacă Malko nu l-ar fi ţinut pe sărmanul poliţist, cu siguranţă că l-ar fi călcat vreo maşină. Acesta asculta ca un automat.

În cafenea, o surpriză plăcută: cei doi pistoleros devorau de mama focului *tamales* cu sos verde. Văzându-i pe Malko şi pe Felipe, săriră imediat în picioare şi-şi scoaseră pălăriile. Felipe se uita tâmp la ei, fără să-i recunoască. Malko je explică:

— Este drogat. Ajutaţi-mă să-l îngrijesc.

Vorbise în spaniolă. Cei doi pistoleros se uitară unul la altul. Primul se porni într-un val de înjurături într-un amestec de spaniolă şi indiană, care ar fi putut dărâma cu uşurinţă din temelii o catedrală. Al doilea se repezi ca o rachetă în clădirea de peste drum. Pesemne că se ducea să-l caute pe Bolanos.

Reflex bun, dar tardiv.

Primul scoase din buzunar o fiolă mică, conţinând un praf alb. Vărsă o doză serioasă într-un pahar cu apă şi-l puse pe Felipe să bea.

Rezultatul nu se lăsă mult aşteptat. Felipe se făcu alb ca varul, apoi verde, pe urmă roşu, se agaţă de tejghea, vomă un jet de bilă, se făcu din nou verde, salivă puternic, începu să îngăime vorbe fără şir şi se prăbuşi la pământ, scuturat de tremurături.

Pistolarul dădu din cap plin de înţelegere şi-i spuse lui Malko:

— E o doctorie extrem de puternică. Este foarte bună când bei prea mult. Îi întinse o fiolă lui Malko. Dacă vreţi…

— Nu, mulţumesc, răspunse acesta.

La drept vorbind, aspectul lui Felipe nu era deloc încurajator. Ai fi zis că-i un epileptic în plină criză. Îngrozit, patronul cafenelei privea scena, fără să îndrăznească să intervină. Pesemne că cei doi pistoleros aveau o reputaţie solidă prin părţile acelea.

Al doilea pistolero se întoarse, cu o mutră mai sumbră ca niciodată. Probabil că nu-l găsise pe Bolanos.

În cele din urmă, Felipe se calmă. Ceilalţi doi îl ajutară să se ridice, măturară vreo trei sau patru consumatori ca să-i facă loc la tejghea, îi şterseră saliva de la gură cu o tandreţe de-a dreptul maternă şi-i dădură să bea o cană mare de cafea neagră şi fierbinte.’

Acesta sughiţă şi spuse:

— *Hijo de puta.* Unde-i câinele ăla, ca să-l omor?

„Asta este, a luat-o de la capăt!” îşi spuse Malko.

Dar, de data asta, poliţistul se trezise de-a binelea. Îl apucă pe primul pistolero de cravata sa cea galbenă şi începu să-l scuture, proferând nişte imprecaţii îngrozitoare într-un dialect indian.

Celălalt tăcea mâlc, dar îi tremurau mustăţile de ruşine.

— Te-ai înşelat! urla Felipe. M-ai trădat! O să te trimit înapoi în satul tău. De unde n-ar fi trebuit să pleci niciodată. O să te trec la circulaţie... eşti un câine!

— Aşa e, *hombre,* zise pistolarul spăşit.

— Ştergeţi-o de-aici amândoi! urlă în continuare Felipe. Găsiţi-l. Nu vreau să vă mai văd dacă veniţi fără el. Nu mai vedeţi nici un ban până nu-l găsiţi.

Cei doi nu aşteptară să li se spună de două ori şi dispărură ca nişte bolizi. În curând, lui José Bolanos avea să-i ardă pământul sub picioare. Malko începea să înţeleagă, dar vroia să fie sigur.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Poliţistul strânse furios din pumni.

— Idioţii ăştia au ratat toată acţiunea. Interogatoriul de acolo, de pe teren, nu era decât prima parte, ca să-l abrutizeze, îi pregătisem în continuare un pahar de bere cu un drog pe care noi îl folosim adesea: mescal. Dă tot felul de halucinaţii şi, mai ales, te lasă fără nici un pic de vlagă şi voinţă. După ce-ar fi băut, Bolanos mi-ar fi răspuns la toate întrebările...

— Şi, ce s-a întâmplat?

— Tâmpiţii ăştia s-au înşelat! Au încurcat paharele! Am băut eu berea drogată... Şi, în timp ce eu dormeam, Bolanos şi-a luat tălpăşiţa. Mai mult decât atât, le spusesem celor doi imbecili ai mei să stea de pază la uşă... Dar ei au venit aici, să facă pariuri pentru luptele de cocoşi, câini nenorociţi ce sunt! Cine m-a găsit? Dumneavoastră? Ce făceam, dormeam?

— Da, da, confirmă Malko. Dormeaţi.

N-avea nici un rost să-i povestească că era la curent cu necazurile vieţii lui amoroase. Mexicanii sunt atât de susceptibili...

— Bolanos este acum departe, iar eu sunt dezonorat, concluzionă Felipe. Şi mă doare capul într-un asemenea hal încât mă întreb dacă-l mai am…

Mai bău nişte cafea. În clipa aceea se deschise uşa şi apărură cei doi pistoleros, râzând cu gura până la urechi.

— Îl aveţi? lătră Felipe. Jur în faţa Sfintei Maici a Domnului că dacă l-aţi prins mă duc să vă aprind o lumânare!

— *Şi,, hombre,* răspunseră amândoi, în cor. E în maşină.

— Aduceţi-l.

Cei doi dădură din cap în semn că nu, la fel de bine dispuşi şi cel mai tânăr îşi făcu un semn cu degetul în jurul gâtului, de ia o ureche la alta, cu un gest care-l făcu pe patronul localului să spargă trei căni de cafea.

— Imposibil, *hombre.*

Malko şi Felipe se repeziră afară. Maşina celor doi pistoleros, a cărei vârstă n-ar fi putut fi precizată, era parcată în faţa cafenelei. Pe bancheta din spate era îngrămădit José Bolanos, mai mort ca moartea, cu gâtlejul deschis de la o ureche la alta.

Capitolul VIII

Coborând din avion, aveai impresia că te afunzi în clei. Era o căldură îngrozitoare – pesemne undeva în jur de cincizeci de grade. Nu adia nici o boare de vânt şi o pâclă uşoară ascundea marea.

Malko era ud fleaşcă. Din cochetărie, ţinuse să-şi pună haina şi cravata. În timp ce Felipe Chano se mulţumise să îmbrace nişte pantaloni de pânză şi o cămaşă cu mâneci scurte. Poliţistul îşi băgase toate bagajele într-un sac militar vechi din pânză kaki – inclusiv un pistol lung şi argintiu, împreună cu trei cutii de cartuşe.

După ratarea interogatoriului lui José Bolanos, se hotărâseră să plece la Acapulco.

Ceea ce-l hotărâse pe Malko era faptul că, chiar în acea dimineaţă, Christina pornise şi ea spre Acapulco. Deja erau prea multe coincidenţe.

În aceeaşi direcţie dispăruse şi Chamalo. Dar acum Malko ştia că, graţie doamnei Serge Lentz, pusese degetul pe rană.

În momentul în care se pregătea să coboare pasarela, simţi o privire care-l fixa cu insistenţă şi se întoarse. Nu trebui să se gândească prea mult ca să recunoască personajul. La doi metri de el îl văzu pe unul din cei cinci fraţi Mayo, care se plimba alene, cu privirea în gol. Încă o coincidenţă!

Felipe coborâse primul. Aeroportul fiind situat la douăzeci şi şase de kilometri de oraş, trebuia să închirieze o maşină. După ce refuză un jeep acoperit cu o prelată roz. Puţin cam bătător la ochi, Malko obţinu un Chevrolet decapotabil şi nu prea ruginit. Felipe inspectă cu atenţie maşina. După chestia cu otrava, era mai bine să fie prevăzător.

Le trebui o jumătate de oră să ajungă la *Hilton,* unde Malko reţinuse două camere. Era în plin sezon, dar ambasada americană dăduse un telefon discret, în urma căruia li se dăduseră două camere superbe la etajul zece.

Cuprins de încântare, Felipe Chano făcu ochii mari. Adevărul este că hotelul *Hilton* din Acapulco era de-a dreptul extraordinar: un bloc enorm de beton aşezat direct pe plajă şi toate camerele cu vedere spre golf. O terasă la fel de mare ca şi camera, oferea posibilitatea să-ţi petreci în mod plăcut timpul în aer liber. Jos, un pârâiaş artificial şerpuia prin grădină, astfel încât americanii sosiţi de la Miami să poată evita apa nedezinfectată a golfului Acapulco. Astfel, anumite persoane petreceau aici luni de zile fără să-şi moaie măcar vârfurile degetelor de la picioare în Pacific…

Felipe Chano bătu discret la uşa lui Malko.

— Am aici câţiva informatori, spuse mexicanul. Ar trebui să mergem să dăm o raită prin oraş.

Malko se schimbă, după care plecară. Înainte de aceasta. Malko trimise o telegramă la Washington pentru a-şi semnala prezenţa. Cu o zi înainte, un mesager al

ambasadei îi adusese un plic sigilat, cu ordinul de ş-i fi predat personal. Malko trebuise să-l citească de două ori ca să se convingă că nu visează. Ceea ce-i punea generalul Higgins la dispoziţie pentru a distruge ameninţarea ce plana asupra Statelor Unite ale Americii era pur şi simplu fantastic.

Primul lucru ce trebuia făcut era să pună mâna pe Chamalo. El îi va conduce la ceilalţi.

Luând-o pe bulevardul de pe malul mării, ajunseseră în centrul oraşului. Căldura era la fel de sufocantă. Magazinele erau pline ochi cu pălării şi suveniruri pentru turişti. Străduţele înguste dădeau într-o arteră extrem de animată, necunoscută de turişti, unde Felipe se orientă cu cea mai mare uşurinţă. Parcă maşina, care fu imediat înconjurată de un grup de copii, morţi de curiozitate. Într-un fel de prăvălie cu storurile de fier pe jumătate trase, nişte bărbaţi goi până la brâu se agitau în jurul maşinilor şi birourilor, în faţa unui grup de adolescenţi căzuţi în admiraţie. Era redacţia şi tipografia cotidianului local *El Tropical.*

Aşezat la un birou vechi, cu faţa la mulţime, redactorul şef recitea nişte şpalturi. Văzându-l pe Felipe. Zâmbi cu gura până la urechi şi le arătă două taburete.

Nu avură loc *abrazos,* el strângeri de mână viguroase. Apoi Felipe intră din plin în miezul problemei: Luis Chico, chirurgul, adică aşa-numitul Chamalo, trăise înainte în această regiune, unde, de altfel, fusese chiar arestat. Poate că bătrânul ziarist îşi mai amintea în ce circumstanţe?

Din cauza zgomotului asurzitor al maşinilor trebuia să urli atât întrebările cât şi răspunsurile, pierzându-se astfel mult din discreţia interogatoriului. Dar ziaristul nu-şi mai amintea nimic.

— Şi arhivele? întrebă Malko. N-au arhive?

Felipe traducea. Redactorul şef izbucni în râs şi deschise un sertar minuscul, aflat în stânga biroului său, în care erau îngrămădite vreo sută de fotografii vechi.

— Aceasta este biblioteca mea. Senor, spuse el. Pe măsură ce trece timpul, ardem toate documentele.

Se scuzară şi ieşiră afară. În momentul în care treceau pragul, ziaristul îi chemă înapoi.

— Există totuşi o persoană care ar putea, poate, să vă ajute, spuse el. Se numeşte Rolando şi puteţi da foarte uşor de el. Este unul dintre săritorii de la *„La Perla”.* Îl găsiţi acolo în fiecare zi. Este cel mai bătrân dintre ei. Îl ştie bine pe Chamalo, pentru că este amestecat în toate afacerile dubioase din Acapulco. Dar nu ştiu dacă o să vrea să vorbească.

Mulţumiră şi plecară, dar nu înainte de a primi drept cadou şi un număr proaspăt al ziarului *El Tropical.*

— Ce este *La Perla* asta? îl întrebă Malko pe Felipe când fură din nou în maşină.

— Cel mai cunoscut restaurant din Acapulco. Se poate mânca, se dansează sub clar de lună şi, mai ales, în faţa terasei este locul de unde plonjează seară de seară faimoşii săritori din Acapulco. Se aruncă de la patruzeci de metri înălţime într-un canion îngust, spălat încontinuu de valuri. Este foarte spectaculos.

— Bine. Cred că ştiu unde o să luăm masa diseară. Concluzionă Malko.

Întors la hotel, Malko se hotărî să meargă o oră la plajă. Felipe. cu un aer misterios, veni să-i aducă un flacon mic şi ciudat.

— Este un ulei extras din frunze de palmier, spuse acesta. Nu folosiţi produsele dumneavoastră americane dacă vreţi să mai aveţi piele diseară.

Malko se conformă şi poliţistul îl unse cu o grijă paternă cu un fel de ulei incolor. Cât despre el, avea pielea bronzată şi bătucită ca o haină de piele veche.

Pe plaja aproape pustie, Felipe avu o conversaţie îndelungată cu băiatul care închiria umbrele şi şezlonguri. Apoi, acesta îi duse pe cei doi bărbaţi sub un cocotier, unde le întinse două prosoape.

— Mai este şi o tipă din America aici – a venit acum două zile, singură – care vine în acest loc în fiecare dimineaţă, explică Felipe.

Într-adevăr, la un sfert de oră după aceea, băiatul se apropie de ei însoţit de o fată înaltă cu părul lung şi negru şi pielea roşie ca racul, care se întinse la vreo zece metri mai încolo, strâmbându-se de durere.

Fără să insiste, cei doi se îndepărtară şi începură să se plimbe pe plajă. Poliţistul era cam neliniştit. I se părea că Malko nu-şi prea lua munca în serios. Acesta încercă să-i explice că, în afaceri ca cea de care se ocupau ei, cea mai mică greşeală putea declanşa o catastrofă. Erau urmăriţi, deci, cu cât urmăritorii îi credeau mai deconectaţi, cu atât se puteau ei mişca mai în voie.

Un lucru era sigur. Încercaseră să-l omoare pe Malko. Dar această lovitură putea să vină din partea lui Chamalo, a cubanezilor, sau chiar a unui amant al frumoasei Christina. Deşi procedeul nu semăna deloc cu o răzbunare de îndrăgostit.

O voce ascuţită îi întrerupse lui Malko visarea.

— Vrei o broderie frumoasă pentru logodnica ta? întrebă o voce copilărească, în spaniolă.

Malko ridică privirea.

Un puşti de vreo zece ani, îmbrăcat într-un şort zdrenţuit şi un maieu, stătea lângă el, în picioare. Avea în mână o pungă mare. Plină cu tot felul de fleacuri pentru turişti. În fiecare dimineaţă, bătea plaja de la un cap la altul, încercând să-şi vândă marfa.

— N-am nici o logodnică, îi spuse Malko zâmbind.

— Eşti un *hombre* frumos, zise puştiul. Poţi să-ţi găseşti foarte uşor una. Dar trebuie să le faci cadouri…

— Mulţumesc.

Puştiul se lăsă pe vine lângă el şi-i puse pe încheietura mâinii o lăbuţă bronzată şi aspră.

— Nu vrei scoici? Dantele? Fulare?

Malko dădu din cap, în semn că nu.

— Atunci nu vrei o femeie? Le cunosc pe cele mai frumoase fete din Acapulco. Vrei să te duc în *redlight district?* Vrei o fată nouă, care n-a fost niciodată cu un bărbat?

Dintr-o dată, Malko îl privi altfel, puţin surprins. Puştiul îi susţinu privirea. Dincolo de prospeţimea vârstei lui, se putea distinge deja în ochii lui sclipirea dură pe care o întâlneşti în ochii celor ce sunt nevoiţi să se lupte prea devreme.

— La vârsta ta te duci la fete? îi zise Malko în bătaie de

joc.

— *Cabron!* Ce-ţi închipui tu? Am doisprezece ani şi-am cunoscut deja femei. Ştii, sunt *macho.* Ce zici, vrei să te duc? Putem să mergem amândoi în cea mai frumoasă *casita* din Acapulco. O să bem tequilla…

Malko era depăşit de evenimente.

— Cum te cheamă pe tine. Micuţule?

— Pepe.

— Ascultă, Pepe. Nu vreau nici o femeie, înţelegi? Am venit aici să mă odihnesc.

Pepe îl privi bănuitor:

— Adică eşti *maricon*? Nu s-ar zice. Totuşi, dacă vrei, pot să te duc la prietenul meu Gustav. Cunoaşte o groază de băieţi tineri, aşa cum cred că ţi-ar place ţie…

Pepe îl privea pe sub sprâncene, jucându-se cu mâinile în nisip: lua câte un pumn de nisip, după care-l lăsa să i se scurgă printre degete. Pentru o sută de pesos i-ar fi oferit-o şi pe soră-sa.

Malko îl privi cu severitate.

— Nu vreau nici fete, nici băieţi, Pepe. Şi, dacă continui, o să primeşti o bătaie zdravănă. Ar trebui să fii la şcoală.

Puştiul se ridică şi dădu din umeri. Simţea că era mai bine să nu insiste.

— Poate că de fapt nu mai eşti deloc bărbat. Îi aruncă el, sarcastic. Dar, adu-ţi aminte, cunosc acest oraş mai bine ca orice ghid… dacă vrei să dai de mine, întreabă la *Cantina Estrella;* este în spatele hotelului *Prado-Americana. Adios.*

Se îndreptă, înfundându-şi picioarele mici şi bronzate în nisipul auriu şi bălăngănind neglijent sacul cu marfă. Plaja era încă aproape pustie. Pluta era goală şi şalupa pentru schi nautic se legăna în valuri, ancorată în faţa hotelului. Ceea ce-i dădu lui Malko o idee. Se duse la tânăra americană şi se înclină adânc în faţa ei.

— Sunt prinţul Malko Linge, îi spuse el în engleză, pe un ton suav. Vreţi să-mi faceţi plăcerea de a mă însoţi într-o plimbare cu iahtul? Ar fi un repaus binevenit pentru pielea dumneavoastră arsă de soare.

Şi îi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice. Şmecheria asta mergea întotdeauna. Fără să se gândească, ea îi dădu

mâna şi se simţi ridicată de un braţ puternic…

Trei minute mai târziu, discutau preţul cu comandantul vasului. Afacerile acestui personaj mergeau din plin: avea toţi dinţii din faţă de aur, fapt ce-i dădea un aer de voioşie perpetuă. O studie cu coada ochiului pe însoţitoarea lui Malko… aproape fa fel de înaltă ca acesta, cu o siluetă de manechin, nişte sâni foarte frumoşi, păr lung şi negru şi ochi albaştri şi veseli.

— Mă numesc Ariane, îi spuse ea lui Malko. Şi nu sunt prinţesă. Doar ziaristă…

— V-aţi născut prinţesă, replică Malko.

Porniră înot spre chris-craft. Ariane înota mai repede ca el, fapt care-l cam deranjă pe Malko. Oricum, îşi luă revanşa la schi nautic, cu o pornire impecabilă.

O jumătate de oră mai târziu, se prăjeau amândoi la soare în golful Puerto-Marqués, sub privirea blazată a comandantului vasului. Soarele ardea atât de puternic încât trebuia să intri în apă din cinci în cinci minute.

Ariane atinse uşor cu degetul slipul lui Malko.

— Ce este asta?

„Asta” era monograma brodată pe slip.

— Este blazonul meu, îi explică el. O coroană cu şapte ramuri.

— Sunteţi într-adevăr prinţ? întrebă visătoare tânăra. Credeam că este o glumă… este pentru prima oară că întâlnesc un prinţ. Aveţi ceva noroc!

Malko suspină:

— Aşa s-ar zice…

Se gândi că, fără acest titlu, ar fi probabil inginer, sau ar lucra în domeniul comerţului. Dar el încercase dintotdeauna să se singularizeze, să păstreze măcar o mică parte din individualismul curajos care caracterizase şi oţelise întreaga linie a strămoşilor săi. Din cauza aceasta se simţea într-un anume fel responsabil. N-ar fi putut fi niciodată barman, sau reprezentant al unei fabrici de aspiratoare. În fond, era îngrozitor de conservator.

Câteodată avea chiar impresia că trăieşte în alt secol. Nu mai trăia nimeni din familia lui. Dar nu se simţise niciodată singur. Îi era suficient să se gândească la cavoul familiei

sale, în care se odihneau atâţia Linge, ca să simtă căldura căminului. Nu va fi niciodată singur când va muri. Câteodată însă era cuprins de temeri. De teama că un glonţ, sau alt „accident de muncă” îi va curma viaţa înainte să poată avea un copil, că va fi ultimul din familia Linge. Pentru oamenii de rând, acest lucru n-are nici o însemnătate. Dar, când ştii până şi prenumele strămoşului care a trăit în secolul al XVI-lea. Te simţi puţin vinovat.

— La ce vă gândiţi? îl întrebă Ariane.

Pentru a evita să răspundă, o sărută. Bărbatul cu dinţi de aur întoarse pudic privirea.

Ariane îi întoarse sărutul, lăsându-i în gură un gust de sare. Era timpul să se întoarcă. Nu mai schiară. Făcând cale întoarsă, pilotul le arătă casa lui Cantinflas, comicul mexican.

— Este cea mai frumoasă din Acapulco, le spuse el A costat două milioane de pesos.

Era un amestec greco-hispano-galo-american, ridicat pesemne de vreun arhitect nebun în vârful unei coline ce domina golful. Mizerabilul nu reuşise să strice priveliştea, dar acesta era singurul lucru care fusese salvat.

Plimbându-se mână în mână cu Ariane, Malko simţea cum grijile îşi luau zborul. Dar silueta lui Felipe, care aştepta pe plajă sosirea iahtului, îl readuse în mod brutal la realitate.

Sări în apă şi se apropie de poliţist. Felipe îl salută politicos, înclinându-şi capul.

— Avem veşti de la prietenul dumneavoastră Serge, îl anunţă el.

— E aici?

Felipe zâmbi.

— Nu, nu poate să se deplaseze.

Era clar. Malko se întoarse spre Ariane.

— Ne întâlnim diseară la nouă în hol?

Plecă fără să-i dea timp să răspundă. Felipe îl urmă. De îndată ce fură singuri, poliţistul vorbi:

— A fost descoperit cadavrul lui Serge Lentz. Sau, cel puţin, noi credem că-i al lui.

— Unde?

— În junglă, la vreo două sute de mile de-aici. A fost găsit datorită vulturilor ce se învârteau deasupra cadavrului. Indienii s-au dus să vadă ce este şi au adus scheletul la postul de poliţie cel mai apropiat, crezând c-o să primească vreo recompensă. Oasele fuseseră parcă curăţate cu şmirghel. Dar avea încă ceasul la mână.

— Sărmanul Lentz! Însă nu i s-a găsit maşina?

— Nu.

— Ciudat lucru!

Felipe ridică din umeri.

— Asta nu înseamnă nimic. Poate că putrezeşte acum pe fundul vreunei mlaştini. Şi nimeni n-o s-o mai găsească vreodată. Aici nu suntem în oraş. Natura aşează repede lucrurile la locul lor.

Traversară holul gigantic şi îngheţat de aerul condiţionat. Malko strănută.

— Noroc, Senor Linge, îi spuse Felipe politicos. Dumnezeu să vă aibă în pază.

Ce bigot incorigibil putea să fie şi Felipe ăsta! Pesemne că-şi muia şi gloanţele în apă sfinţită!

— Aş avea noroc, îi replică Malko, dacă aş reuşi să pun mâna pe nenorocitul ăla de japonez înainte să nu facă stricăciuni prea mari. Ce se află în zona în care a fost găsit Lentz?

— Nimic. Nişte sate mici, pierdute în junglă. Nişte poteci din pământ bătătorit, inutilizabile şase luni din douăsprezece. Nu înţeleg ce făcea Lentz prin locurile acelea. Nici măcar trafic nu se face. Oamenii sunt mult prea săraci.

— Şi totuşi, nu l-o fi devorat vreun papagal! mai mult ca sigur că a descoperit ceva şi acesta este motivul pentru care a fost omorât. Mă uimeşte totuşi un lucru: maşina dispărută. În locurile astea pustii, o maşină sare imediat în ochi! Dacă Lentz a descoperit ceea ce căuta, trebuie să fie vorba de vreo proprietate, sau vreo fermă.

Felipe ridică din umeri.

— Ne-ar trebui cel puţin şase luni ca s-o găsim. Sunt sute de ferme răspândite prin junglă prin părţile alea şi tot atâtea proprietăţi mari.

— Atunci nu ne mai rămâne decât să sperăm că scufundătorul nostru o să ne ducă pe pista cea bună, concluzionă Malko. Până atunci, hai să ne facem frumoşi.

În camera lui era la fel de frig ca în hol. Vru să iasă pe balcon, dar primi drept în faţă un val de aer fierbinte, aşa că se răzgândi. Puţin mai la stânga, în faţa podului, staţiona un cargo japonez vechi, imobil ca o machetă. Drapelul său strălucea în razele soarelui ce apunea.

Lui Malko îi trebui mai mult de-o oră ca să se cureţe de toată sarea ce i se incrustase în piele. Acum nu-i mai rămânea decât să-şi aleagă o cravată. Nu-i plăcea deloc această neglijenţă vestimentară tropicală.

Odată îmbrăcat, aruncă o privire în oglindă. Acum că era bronzat, părul său blond ieşea şi mai mult în evidenţă, ca şi ochii săi de culoarea aurului lichid. Suflă cu grijă în batista din buzunarul de la piept ca într-o pungă de hârtie. Şmecheria asta o învăţase de la un englez. În felul acesta, batistele lui aveau întotdeauna un aspect mătăsos şi fals neglijent.

Îşi scoase din valiză pistolul extraplat şi-l cântări în palmă. „Singura armă ce se poate purta sub smoking.” Era adevărat. Obiectul era la fel de gros ca o tabacheră şi cântărea vreo patru sute de grame; era făcut din titan, metal ultra uşor. Lăsând tocul, îşi băgă pistolul sub curea, în partea stângă şi se uită din nou în oglindă. Chiar şi cu haina încheiată, nu se vedea nici cea mai mică cută.

Îşi netezi părul rebel cu puţină apă de colonie şi coborî. Ca de obicei, purta ochelari negri. Dar aici, cel puţin, soarele îi oferea un alibi perfect!

Felipe şi Ariane erau deja jos. Tânăra purta o rochie făcută dintr-un jerseu de mătase, care nu-i ascundea câtuşi de puţin formele. I se păru şi mai excitantă decât în costum de baie. Felipe plecă modest privirea.

— Să mergem! Mi-e foame, zise Malko.

Luară maşina din parcare. În dreptul rinichilor lui Felipe se vedea o umflătura enormă. Artileria lui se etala fără pic de discreţie!

După ce traversară aglomeraţia zgomotoasă din partea veche a oraşului, ajunseseră la *„La Perla”.* Începea să se

răcorească şi, oamenii ieşeau în pragurile caselor.

Se intra prin spate, după ce trecură printr-o succesiune de culoare şi scări incrustate cu scoici, intrară în restaurant. Era de-o frumuseţe impresionantă.

Mesele se înşirau în semicerc pe treptele gigantice ale unei faleze. La dreapta se afla un ring de dans în aer liber şi orchestra. În faţă se întindea un canion vertiginos, adânc de vreo patruzeci de metri, în fundul căruia marea înainta şi se retrăgea cu un zgomot asurzitor. Mai departe, cât vedeai cu ochii, se întindea Pacificul, sub un clar de lună scos parcă dintr-o carte de poveşti.

— De acolo se aruncă faimoşii săritori din Acapulco, spuse Felipe. Un „salt de înger" de la patruzeci de metri înălţime. Cum. Din cauza mareei, marea vine şi se retrage fără încetare, dacă îşi calculează prost săritura, se strivesc de stâncile din prăpastie... dar este un spectacol foarte interesant.

— Şi măcar câştigă mult făcând treaba asta? îl întrebă Ariane.

Felipe zâmbi:

— Câştigă într-o lună ceea ce dumneavoastră câştigaţi într-o săptămână. Şi, la capătul drumului îi aşteaptă moartea. Dar *es la vida.* Aşa a vrut Dumnezeu.

Li se dădu o masă la margine. Dacă te aplecai puţin, puteai vedea, în adâncuri, marea strălucind printre stânci. Felipe îl chemă pe şeful de sală.

— Rolando este aici astă seară?

Acesta dădu afirmativ din cap:

— Bineînţeles. Vi-l trimit imediat, Senor.

Se întâmpla adesea ca turiştii să le ceară săritorilor un mic extra – „saltul îngerului", sau „coborârea cu torţe" – pentru cinci sau zece dolari.

— Rolando este cel mai bun săritor, le explică Felipe.

Câteva secunde mai târziu. Rolando apăru în capul scărilor.

Purta un slip din lână albastră. Era rotund ca un butoi, dar, dacă te uitai mai bine la umerii lui laţi. Constatai că nu era vorba numai de grăsime. Trecu printre mese şi se aşeză drept la masa lui Malko.

— *Buenas tardes*, le spuse el. Domnul vrea să vorbească cu mine?

Ochii lui vioi, înfundaţi într-un strat de grăsime, sub părul lins, pieptănat pe spate – pieptănătură de dansator monden – priveau mai ales spre Ariane.

— Îl căutăm pe unul din prietenii dumneavoastră, îi spuse Felipe, în dialect indian.

Celălalt se încruntă.

— Ce prieten?

— Chamalo.

Rolando îi privi pe cei doi bărbaţi cu suspiciune şi se pregăti să se ridice de la masă. Felipe îi strecură repede în mână o bancnotă de cinci sute de pesos.

— Am nevoie de el. Pentru prietenul meu. În sfârşit, nu chiar: pentru fată, înţelegi? El nu e de pe-aici. Nu cunoaşte pe nimeni.

— Şi tu cine eşti? întrebă Rolando, cu un aer la fel de neîncrezător.

Felipe încercă marea cu degetul:

— Un prieten al lui José Bolanos, spuse el.

Celălalt se destinse imediat.

— *Es bueno.* De ce n-ai spus chestia asta de la început? Nu ştiu unde este Chamalo acum, dar cunosc o persoană care te poate conduce la el. E un băieţaş, ştii, un *bolito.* Se numeşte Eugenio. În timpul sezonului, reperează femeile care l-ar putea interesa pe Chamalo. Este foarte simplu: puştiul se strecoară peste tot. Dar, ia zi, eu ce am la afacerea asta?

— Cinci sute de pesos. De îndată ce-o să-l vedem pe băiat. Fata nu mai vrea să aştepte.

— *Es bueno.* Vin să vă caut după ce sar. O să-i spun patronului că vreţi „saltul cu torţe”.

Se ridică şi se îndreptă, legănându-se uşor. Avea toată spinarea acoperită cu păr.

— Ei? întrebă Malko.

— O să ne conducă la Chamalo. În sfârşit, nu chiar la el. ci la un puşti care-l cunoaşte, un lustragiu.

— Ce i-ai spus?

Felipe zâmbi:

— Să mă ierte Sfânta Fecioară! I-am zis că Senorita aşteaptă un copil de la dumneavoastră şi că are nevoie de un doctor ca să avorteze.

Ariane asculta conversaţia în spaniolă, fără să înţeleagă nimic.

— Cine era gorila aia? întrebă ea.

Malko îi sărută mâna.

— Cel mai bun săritor din Acapulco. I-am cerut să execute pentru dumneavoastră un salt deosebit, explică el. Cu torţe.

Ariane îl mulţumi strângându-i uşor mâna. Era profund impresionată. Era un fapt insolit să dai peste un gentleman autentic pe plaja din Acapulco.

Orchestra începu să cânte *„Que bonita es Veracruz”.* Malko o duse pe Ariane pe ring. Corpul ei suplu se apropie de al lui cu o senzualitate ce-l făcu să viseze cu ochii deschişi.

— Şi ce faceţi în viaţa de toate zilele, domnule Prinţ? îl întrebă ea.

— Meseria mea este o adevărată vacanţă. Prietenul meu este un mare negustor mexican. Urmează să vizităm o rafinărie în Mazatlan. Înainte de asta. ne odihnim puţin.

Conversaţia se opri acolo. Toate luminile din restaurant se stinseră brusc şi rămaseră doar lumânările de pe mese. O voce anunţă la megafon că urmau salturile mortale ale săritorilor.

Malko îşi luă partenera şi se duseră înapoi la masă. Li se servi friptura. Se aprinseră nişte proiectoare, luminând canionul de sus în jos. În stânga, pe o platformă mică pe care accesul era liber, se îngrămădiseră o mulţime de curioşi.

Unul, după altul, trei săritori porniră spre platformă, pe o potecă îngustă săpată în malul stâng al canionului. Unul după altul, săriră în apa înspumată şi se căţărară apoi pe malul celălalt. Orchestra tăcuse şi toţi mesenii urmăreau cele trei siluete care urcau încet pe faleza abruptă, până la platforma stâncoasă ce le servea drept trambulină.

Malko recunoscu în frunte silueta solidă a lui Rolando, care se căţăra cu uşurinţa unei capre. Proiectorul îl urmărea

ca un deget de lumină. Atmosfera era perfect realizată.

Rolando ajunse pe platformă. Făcu un gest cu mâna spre mulţimea din restaurant. I se răspunse cu aclamaţii.

Se îndreptă apoi spre o nişă mică, săpată în stâncă şi îngenunche. Rugându-se în mod ostentativ. Proiectorul sublinie amplul semn al crucii făcut de săritor. Uitându-se cu coada ochiului la Felipe, Malko îl surprinse închinându-se şi el.

Era incorigibil!

Rolando făcu câteva mişcări de încălzire, după care înaintă spre trambulină. Peretele stâncos era uşor înclinat: astfel.

Părea a coborî oblic de-a lungul canionului. Două ajutoare aprinseră două torţe enorme de răşină.

Proiectoarele se stinseră.

În fundul canionului, alt ajutor dădu foc unei grămezi imense de lemne stropite dinainte cu benzină, ce lumina fierberea mării.

Încet, cu o torţă în fiecare mână, Rolando înaintă spre hăul ce se căsca în faţa sa. Cu o săritură puternică se ridică, execută un „salt de înger” ireproşabil şi porni ca un bolid spre marea ce se zbătea la patruzeci de metri mai jos, ţinând în continuare cele două torţe aprinse în mâini, ca o stranie stea căzătoare.

Malko privea fascinat corpul săritorului îndreptându-se cu repeziciune spre marea înspumată. La câţiva metri de suprafaţa apei. Rolando fu scuturat de un fel de tresărire şi dădu drumul celor două torţe, care se stinseră fâsâind în momentul în care corpul bărbatului dispăru în apa întunecată.

— Asta a fost! spuse Felipe în clipa în care se aprinseră luminile. Face acest lucru seară de seară, de douăzeci de ani. Şi niciodată n-a avut nici măcar cel mai mic accident…

— Priviţi, zise Malko.

În fundul canionului alergau oameni, având în mâini torţe şi lămpi. Unii arătau spre ceva negru care plutea în spumă… Rolando nu urcase.

— De data asta a avut un accident, murmură Malko.

— Pe sângele lui Cristos! strigă Felipe. S-a izbit de stânci.

Cei doi se ridicară dintr-o dată şi o luară la fugă spre poteca din stânga canionului, coborând în goană pe drumeagul îngust şi împingându-i la o parte pe curioşii care începuseră deja să urce. Nimeni nu-şi dăduse seama că avusese loc un accident. Sus, muzica începuse din nou, cu o orchestră de mariachis.

Felipe şi Malko ajunseră jos în momentul în care era scos din apă corpul neînsufleţit al săritorului. Aşa, nemişcat, părea şi mai mare. Îl traseră pe mal ca pe un peşte enorm. Luminile torţelor reflectate în stânci dădeau scenei un aspect fantastic. Nimeni nu le acordă nici cea mai mică atenţie lui Malko şi lui Felipe.

Întoarseră cu precauţie corpul lui Rolando. Avea o rană urâtă lângă ochi. Cauzată cu siguranţă de vreo stâncă. Avea ochii deschişi.

Pe partea stângă a torsului său enorm se putea însă vedea o gaură minusculă, din care curgea încă un firicel de sânge. Pe partea dreaptă, carnea era smulsă pe o porţiune mare cât palma. Rolando era deja mort în momentul în care atinsese apa…

— Au tras cu o puşcă, îi şopti Felipe lui Malko la ureche. La lumina torţelor, pentru un trăgător bun, nu era deloc greu.

Latura dreaptă a canionului era înţesată de case. Cu o puşcă cu lunetă era floare la ureche. Iar zgomotul mării acoperise detunătura.

Nu mai era nimic de făcut pentru Rolando. Glonţul îi trecuse drept prin inimă.

Felipe şi Malko urcară încet poteca ce ducea pe faleză. Malko era furios. Cineva îşi bătea joc de ei în mod sistematic. De două ori până atunci, exact în momentul în care prinseseră un fir, li se tăiase craca de sub picioare.

— Trebuie să-l găsim neapărat pe puştiul ăla, zise Malko. Altfel o să-l omoare şi pe el. Acum ştim sigur că Chamalo este amestecat în această poveste. Lentz, Bolanos şi acum Rolando – teoria este valabilă. Şi asta fără să luăm în calcul faptul că ar fi trebuit să fiu la morga din Mexico la ora asta, ca urmare a unui „atac de cord”…

— Senor Linge, spuse Felipe, poate că ei nu ştiu ce ne-a

zis Rolando...

— Aşa este, dar problema e că suntem urmăriţi. Şi dovada am avut-o chiar în seara aceasta: n-au pierdut deloc timpul!

Îşi aduse aminte de chipul impasibil al fratelui Mayo pe care-l văzuse la aeroport. Poate că el era cei care apăsase pe trăgaci.

La restaurant, mesenii mâncau cu poftă. Conducerea localului nu suflase o vorbă în legătură cu incidentul. Oamenii bogaţi au oroare de moarte.

Malko tocmai vroia să ia loc la masă, când auzi că-l strigă cineva.

— Malko!

I se încordară toţi muşchii. Se întoarse încet în direcţia de unde se auzise vocea. Felipe îşi băgase deja mâna sub haină.

La trei mese mai încolo. Christina zâmbea, etalându-şi toţi dinţii, îmbrăcată într-o rochie din lame alb. ce strălucea de-ţi lua ochii. La masă mai erau aşezaţi doi dintre fraţii Mayo şi un tip pe care Malko nu-l cunoştea. Ea îi făcu semn să se apropie.

— Ce faceţi la Acapulco, Senor? îl întrebă ea pe un ton alintat.

Malko se aplecă şi-i sărută mâna.

— Vă căutam, scumpa mea doamnă, îi spuse el zâmbind. Ca să vă răpesc din mijlocul acestor indivizi, care nu vă preţuiesc frumuseţea la adevărata ei valoare.

Malko avu impresia că cei doi Mayo o să-i sară la gât. Felipe, cu mâna pe patul armei, aştepta. Inspira tot atâta linişte ca un grup de elefanţi porniţi la atac.

Christina clipi din ochi surprinsă. Nu înţelegea unde vroia Malko să ajungă. Acesta continuă:

— De ce nu veniţi la masa noastră? Domnii aceştia o să se distreze foarte bine şi singuri.

De data aceasta, unul din fraţii Mayo se ridică, răsturnându-şi scaunul. Unghiile roşii ale indienei se agăţară ca nişte gheare de braţul lui, făcându-l să se aşeze la loc.

— O să vă omor, mârâi el.

— Ca pe José Bolanos? întrebă Malko.

Atmosfera deveni glacială. Christina îşi încruntă sprâncenele şi se ridică.

— Haideţi să dansăm, îi spuse ea lui Malko. Trebuie să vă vorbesc.

Îl trase pe Malko pe ring, sub privirile înmărmurite ale celor patru bărbaţi. Arianei îi rămase îngheţata în gât la vederea acestei brunete superbe ce-l conducea pe Malko de mână.

— Sunteţi nebun, spuse Christina de îndată ce începură să danseze. Sergio este foarte ranchiunos. Şi este un ucigaş. De ce vă purtaţi în felul acesta? Sunteţi cumva gelos?

Privirea de aur lichid a lui Malko se afundă în ochii metisei:

— Christina, ori sunteţi cu adevărat imbecilă, ori o scârbă ordinară.

Indiana fremăta sub injurie. Dar Malko continuă, imperturbabil:

— Şi cum ştiu foarte bine că nu sunteţi o imbecilă…

— Senor Malko, mă dezamăgiţi, şuieră Christina. Nici un bărbat binecrescut nu insultă o femeie.

— S-au întâmplat mult prea multe lucruri ciudate de când vă cunosc, replică Malko. Cineva a încercat să mă omoare. Oameni apropiaţi mie au murit în mod misterios, unii chiar sub ochii mei. Frecventaţi personaje cam dubioase. Chiar dumneavoastră recunoaşteţi că aceşti fraţi Mayo sunt nişte ucigaşi…

Christina se lipi puţin mai strâns de el şi-i spuse foarte încet:

— De ce nu profitaţi de soare şi de Acapulco, în loc să pierdeţi timpul de pomană? Veniţi mâine la proprietatea mea. Am un iaht, aşa că putem să mergem în larg, să stăm la soare şi să privim cum înoată rechinii…

— Ca să mă împingeţi în mijlocul lor? întrebă Malko sarcastic.

Christina se dădu brusc la o parte:

— Vrei să le spun prietenilor mei să te sfâşie sau să-ţi smulgă ochii? Nimeni nu a îndrăznit vreodată să-mi vorbească în felul ăsta!

Era atât de furioasă că, fără să-şi dea seama, îl tutuise.

— *Querido*, îi spuse Malko, sunt străin şi în Mexic există poliţie. S-ar putea ca prietenii tăi să aibă necazuri serioase din cauza asta.

Indianca ridică din umeri.

— N-o să îndrăznească nimeni să mă atingă vreodată. Mai presus de poliţie există banii. Şi banii eu îi am. Uitaţi că sunt o Ariman!

Apoi reluă, mai calmă:

— Veniţi pe la mine mâine. O să facem pace. *Adios.*

Se strecură printre cuplurile de dansatori, îndreptându-se spre masă. Malko se întoarse la Felipe şi Ariane. Cam multe coincidenţe într-o singură zi! Deci şi Christina se afla la *„La Perla" şi* asta chiar în momentul în care era asasinat săritorul…

— Să mergem la hotel! le spuse el.

Puţin cam mirată. Ariane îl urmă. Era abia ora unsprezece. Fu însă şi mai mirată în clipa în care. Odată ajunşi în holul hotelului *Hilton,* Malko îi sărută mâna şi-i spuse:

— Sunt puţin cam obosit, ne vedem mâine pe plajă.

Şi totuşi, arăta proaspăt ca o floare aşa. Îmbrăcat în costumul lui negru de alpaga.

Buimăcită, Ariane îl lăsă s-o conducă la lift. Şi ea care fusese cât pe-aci să cedeze tentaţiei, în braţele unui aristocrat veritabil…

Malko se întâlni cu Felipe în faţa hotelului. O orchestră improvizată de mariachis în aer liber făcea o hărmălaie îngrozitoare.

— Să mergem, zise Malko.

— Unde?

— Să-l căutăm pe puşti – pe Eugenio, lustragiul – înainte să nu i se întâmple vreo nenorocire.

Se urcară în maşină, dar, în loc să se îndrepte spre Acapulco, Malko o luă la dreapta şi porni cu toată viteză de-a lungul ţărmului, spre aeroport. După doi kilometri, drumul se înfunda între coline.

În dreptul hotelului *Hilton,* Malko coti brusc pe un drumeag neasfaltat ce cobora spre mare. După câţiva metri

se opri şi stinse farurile. În felul acesta, nu puteau fi văzuţi de pe drum.

Douăzeci de secunde mai târziu, zăriră o maşină trecând în goană pe şosea. Începând din acel punct, drumul şerpuia în curbe strânse pe o distanţă de vreo zece kilometri, urmăritorii nu puteau să-şi dea seama prea repede că le dispăruse prada.

— Cum se face că ştiţi drumul ăsta? Doar veniţi pentru prima oară la Acapulco.

— Am trecut ieri pe-aici, îi spuse Malko, simplu.

Datorită memoriei sale prodigioase, acesta putea să fotografieze mental locurile prin care trecea. Şi peste douăzeci de ani îşi va putea aduce aminte de drumeagul acela îngust.

Se întoarseră în şosea şi porniră spre Acapulco. Ca să fie mai sigur, Felipe evită malul mării şi-l ghidă pe Malko printr-un labirint de drumuri neasfaltate, la periferia părţii vechi a oraşului. Ieşiră în piaţa în care se ridica biserica. În felul acesta, erau măcar siguri că nu fuseseră urmăriţi.

Malko parcă maşina în faţa bisericii. Piaţa era plină de lume. Majoritatea stăteau aşezaţi în jurul scuarului. Într-un colţ. Un lustragiu micuţ freca energic mocasinii scâlciaţi ai unui docher cu bustul gol. Timp de câteva minute, acest cărător cu cârca avea senzaţia că este un *patron,* un om atotputernic, un bogătaş. Cu un gest dezinvolt, îi aruncă puştiului o monedă de jumătate de pesos, ca şi cum i-ar fi dat uri ban de aur şi se duse la nevastă-sa, care-l aştepta, în picioarele goale, puţin mai încolo.

— Lăsaţi-mă pe mine, şopti Felipe.

Se strecură în locul docherului. Puştiul, aşezat pe lădiţa sa de lemn, se apucă imediat să-i frece energic pantofii. Malko îl văzu pe Felipe intrând în vorbă cu el. Prudent, se arătă brusc interesat de taraba cu pălării mexicane.

Cu părul lui blond şi cu cravată la gât, era foarte dificil să treacă neobservat. Un adevărat venetic în Acapulco: un *gringo* – culmea ororii pentru un mexican.

Felipe se întoarse după vreo zece minute. Pantofii lui cei vechi sclipeau.

— Îl cunoaşte din vedere pe Eugenio, spuse el. Nu s-a

ferit de mine. L-am spus că am un comision pentru puşti, din partea unei rude din Mexico. Se pare că Eugenio nu lucrează seara. Dar vine aici în fiecare dimineaţă, pe la ora unsprezece, când îşi împart lustragiii zonele de activitate pentru ziua respectivă.

— Nu ştie unde locuieşte Eugenio?

Felipe scutură din cap.

— Chiar dacă ar fi ştiut, nu mi-ar fi spus. Sunt oameni sărmani. Trăiesc tot timpul cu teama în suflet faţă de străini. Când este căutată o persoană, nu iese niciodată bine pentru ei. Dar mai putem să ne învârtim puţin pe-aici, poate apare ceva nou.

O luară pe jos pe nişte străduţe înguste, pe care nu vedeai picior de turist. Localnicii stăteau adunaţi în pragurile caselor. Nu se mai vedeau magazine frumoase şi luxoase, ci doar nişte coşmelii din lemn, luminate cu lămpi cu petrol, în care se vindeau cele mai incredibile lucruri. Malko se opri încremenit în faţa unei iguane pe care un mexican tocmai o tăia în felii.

— Are acelaşi gust ca puiul şi este mult mai ieftină, îi explică Felipe.

Dar Malko nu era convins: dacă te gândeai că o iguană nu este cu mult mai puţin hidoasă ca un crocodil…

După vreo oră, se întoarseră în piaţa din faţa bisericii. Nu făcuseră nici o brânză. La ora aceea, lustragiii se răspândiseră deja în faţă la *„La Perla”*, sau pe lângă hotelurile mari din oraş.

— Să ne întoarcem la hotel, propuse Felipe. În seara asta nu mai este nimic de făcut. Şi, mai mult decât atât, n-are nici un rost să se ştie în tot Acapulco că un gringo l-a căutat pe Eugenio.

Avea dreptate. Porniră fără grabă, ca şi cum ar fi fost nişte simpli turişti.

Cu puţin înainte să ajungă la hotel, Felipe îşi scoase Coltul şi. ca din întâmplare, şi-l puse pe genunchi. Malko îşi deschise haina şi puse mâna pe mânerul pistolului său extra-plat.

Dar nu-i aştepta decât portarul, care se repezi să-i întâmpine de cum îi zări.

Orchestra de mariachis din faţă era în plină desfăşurare. Holul era gol şi îngheţat. În punctele strategice, sprijiniţi nonşalant de perete, erau plasaţi câţiva angajaţi ai hotelului, ce păreau pe jumătate adormiţi. Pesemne că erau somnambuli, de vreme ce, cu toate acestea, reuşeau să întindă mâna la momentul potrivit.

— La zece, în hol, propuse Malko.

— Fie ca Dumnezeu să vă vegheze somnul, îi ură Felipe cu un zâmbet ce-i dezgoli nişte dinţi ca de fiară.

Urcară împreună. Felipe aşteptă pe culoar până când Malko deschise uşa. Dar camera era goală. Malko se opri, surprins; pe masă se înalţă un aranjament gigantic de fructe tropicale: ananas, avocado, portocale enorme, goiave[5] – aşezate unul peste altul într-un mod savant. Lângă acesta, pe masă, se afla un plic.

Malko îl deschise şi citi: „Complimente din partea direcţiunii hotelului *Hilton”.*

Malko fu extrem de încântat de această atenţie. Deodată, îi veni o idee. Ridică receptorul.

— Daţi-mi camera 611.

Telefonul sună de câteva ori, după care o voce proaspătă răspunse:

— Alo?

— Dormeaţi?

— Nu. Dar dumneavoastră?

— Ce întrebare copilărească. Dacă aş fi dormit, nu aş fi putut să vă sun. Vă invit la un adevărat festin de fructe tropicale – cadou din partea direcţiunii. Le-am găsit în cameră când m-am întors.

— Excelent! zise Ariane. Vin. Dar, ştiţi, ar fi o problemă: nu mai sunt machiată…

— N-are nici o importanţă. Vă aştept.

Dacă i-ar fi propus să vină să admire luna de pe terasa camerei lui, i-ar fi spus fără doar şi poate că ea nu este genul „ăla” de femeie… Aşa însă, ce putea fi mai inocent decât să mănânci în doi fructe, într-o noapte tropicală fierbinte, chiar dacă acest lucru se petrecea în camera unui

[5] Fructe tropicale (n. tr.)

celibatar de care eşti puţin îndrăgostită?

Cinci minute mai târziu, se auzi un zgâriat uşor la uşa lui. Malko de-abia avusese timp să-şi dea cu puţină apă de colonie şi să-şi schimbe cămaşa.

Ariane, frumoasă ca o zeiţă, purta un fel de tunică albă de mătase, cu pantaloni asortaţi şi sandale aurii. Acest compleu îi sublinia de minune silueta elegantă şi sânii grei şi fermi.

Malko îi sărută mâna.

— Ce frumuseţe! strigă ea, văzând cupa cu fructe.

Se repezi la ele ca un copil şi desfăcu celofanul în care erau împachetate. Se auzi un clinchet uşor. Apucă o portocală, dar degetele îi alunecară pe ea şi fructul rămase nemişcat.

— La te uită, ce greu el Remarcă ea.

În momentul în care întindea din nou mâna să ia fructul, Malko realiză brusc situaţia.

— Nu vă atingeţi de ele! strigă el. Culcaţi-vă la pământ!

Năucită, Ariane rămase cu mâna în aer. Malko se repezi la ea, şi, secerându-i picioarele, se aruncă cu ea pe jos, rostogolindu-se până la pat. Fata se zbătu furioasă, zgâriindu-l şi încercând să se smulgă din braţele lui.

— Sunteţi nebun! Daţi-mi drumul! Bădăranule!

— Rămâneţi culcată, o imploră Malko, suntem amândoi în pericol de moarte.

Tocmai văzuse în spatele portocalei, firul prevăzut cu un fitil…

— Satirule! urlă Ariane. Îşi înfipse mâinile în părul lui şi-i smulse un smoc de fire. Surprins, Malko slăbi puţin strânsoarea. Ea profită imediat, sări în picioare, se repezi la uşă, o deschise şi dispăru, trântind cu toată puterea uşa în urma ei.

Malko rămase culcat pe covor. Prudent, aruncă o privire spre fructe. Păreau cu totul inofensive şi atât de apetisante! … Luându-şi inima-n dinţi, se ridică uşor. Fereastra era larg deschisă. Ţinându-şi respiraţia apucă coşul cu ambele mâini şi încercă să-l ridice.

Îi fu imposibil să-l dezlipească de masă, fie măcar cu un centimetru!

Acum, sudoarea îi curgea şiroaie pe frunte. Apucă fitilul între degetul mare şi arătător şi strânse cât putu de tare. Dar scoase un geamăt de durere şi fu nevoit să renunţe. Blestemăţia aia era făcută să ardă în orice condiţii şi cu orice preţ.

Capătul incandescent era acum doar la doi centimetri de portocală.

Apucă fructul cu o mână, iar cu cealaltă trase cu toată puterea. Dacă ar fi avut un dispozitiv de fricţiune, Malko ar fi fost transformat instantaneu în căldură şi lumină.

Fitilul se desfăcu aproape fără efort.

Epuizat, rămase câteva clipe nemişcat încercând să se liniştească. În faţa ochilor îi jucau luminiţe. Nu fusese niciodată atât de aproape de o moarte atât de oribilă. Cu mii de precauţii, apucă portocala. Îi zgârie puţin suprafaţa. Era coaja unui fruct adevărat. Dar în interior se afla o grenadă defensivă, de tipul celor ce omoară cincizeci de persoane deodată.

Decoji, unul după altul, fructele. În exterior, toate erau învelite în coji de fructe veritabile. Dar, în momentul în care termină, se trezi în faţă cu o grămadă de unsprezece grenade defensive. Dacă ar fi explodat detonatorul, nu numai că ar fi fost făcut praf şi pulbere, dar n-ar mai fi rămas nimic din tot etajul.

O poftă nebună de răzbunare puse brusc stăpânire pe el. Dacă ar fi ştiut unde locuiau fraţii Mayo... Cu siguranţă că aveau complici în interiorul hotelului. Fu foarte tentat să anunţe direcţiunea. Grenadele defensive nu puteau totuşi reprezenta culmea ospitalităţii – nici măcar într-o ţară în care revoluţia este baza industriei locale.

Dar ştia dinainte că nu vor descoperi nimic. În schimb, va fi supravegheat de poliţie. Copoii de aici o să-şi dea imediat seama că nu i-ar fi pus nimeni un pachet de grenade în cameră doar ca să-i facă o glumă nevinovată.

Aşa că se resemnă, mulţumindu-se cu soluţia cea mai înţeleaptă: luă o valiză şi băgă în ea mecanismele aducătoare de moarte. De abia putea s-o ridice.

Deschise încetişor uşa camerei. Coridorul era pustiu. Zece etaje mai jos. Vacarmul infernal al orchestrei de

mariachis continua cu aceeaşi intensitate. Malko rezistă cu greu tentaţiei de a le arunca măcar o grenadă din vasta lui colecţie, ca să-i amuţească de-a binelea.

Trecând peste aceste gânduri diavoleşti, luă liftul care – dintr-o exagerată pudoare anglo-saxonă – era destinat oamenilor în costume de baie. Acesta ducea direct pe plajă. Îşi strecurase pistolul sub cămaşă. Se gândise că i-ar fi putut fi de folos dacă s-ar fi întâlnit cu vreun Mayo. Iar pe de altă parte, dacă l-ar fi văzut vreunul dintre angajaţii hotelului cum pleacă de la *Hilton* la ora două noaptea, ieşind pe uşa dinspre plajă... şi-ar fi închipuit că-i un client care pleacă fără să plătească.

Dar nu se întâlni cu nimeni. Clătinându-se sub greutatea valizei umplute cu fontă, o luă încet de-a lungul ţărmului, afundându-se cât mai adânc în zona de umbră. Era încă foarte cald şi marea strălucea blând în lumina lunii.

Malko se opri, săpă o groapă în nisipul ud, în spatele unui trunchi gros eşuat pe plajă şi îngropă în ea toată încărcătura.

Cu conştiinţa împăcată, se întoarse la hotel, legănând pe lângă el valiza goală.

În faţa uşii scoase pistolul şi se aplecă să se uite la broască: firul de păr pe care îl lipise de ea înainte să coboare era neatins. Deci nu intrase nimeni în cameră în absenţa lui. Cât despre balcon, se înălţa deasupra unui hău de treizeci de metri.

Malko îşi cercetă camera din fir-a-păr. Sub soarele tropicelor, nu se ştie niciodată când se poate întâmpla vreun accident! Scorpionii şi şerpii au nişte obiceiuri foarte proaste! Spre exemplu, aşa numiţii „cascabels”, cum le zic spaniolii şerpilor cu clopoţei. Aceste delicioase animale adoră căldura şi sunt foarte fricoase: cum sunt atinse, muşcă. Un prieten al lui Malko, as al C.I.A., trecuse prin această experienţă unică într-o republică mică din America centrală, unde îndeplinea o misiune atât de ultra-secretă încât sosirea lui fusese anunţată în ziarul local. În momentul în care se culcase, deranjase din somn o astfel de reptilă, care se răzbunase pe loc. Şi toate astea pentru a-l împiedica pe şeful unei junte militare să păstreze puterea

ce tocmai îi fusese încredinţată…

Dar de data asta nu era nimic. Malko răsuflă uşurat şi se întinse pe pat. Sunt zile când ţi se pare că timpul parcă zboară…

Sună telefonul.

Sunetul se repetă de trei ori, de patru ori. Într-un târziu, Malko răspunse.

— V-aţi calmat?

Era Ariane.

— Ascultaţi, nu pot să vă explic, dar vă dau cuvântul meu de gentleman că eram amândoi în primejdie.

— De gentleman! îl imită ea, ironică. După ce s-a întâmplat mai devreme, aţi putea măcar să vă cereţi scuze.

— Nu mi-aţi acordat timpul s-o fac, suspină Malko. Dar sunt gata să repar pe loc această omisiune. Urcaţi până la mine.

— Aveţi ceva tupeu, n-am ce zice! Întâi încercaţi să mă violaţi şi acum…

După zece minute, Ariane bătea la uşa lui Malko. Era la fel de frumoasă. Malko o apucă de mâini şi o trase spre el.

— Vă cer iertare, murmură el. Eram nebun.

Şi o sărută.

— Monstrule! suspină ea.

Apoi îl sărută şi ea. Din toată inima. Noroc că Malko îşi scosese puţin mai devreme pistolul de sub cămaşă. Altfel ar fi fost obligat să-l extragă din pielea Arianei.

Tunica zbură cu o uşurinţă derizorie. Cu faţa la lună, silueta Arianei se proiecta pe perete ca o umbră chinezească, pe care, dacă ai fi văzut-o, te-ai fi împăcat liniştit cu gândul pericolului galben! Hotărât lucru, femeile erau imprevizibile! … Jos, în faţa hotelului, membrii orchestrei de mariachis urlau cât îi ţineau plămânii: *„Guadalajara”,* trăgând într-o veselie focuri de pistol – cu gloanţe albe.

Ariane murmură:

— Şi sunteţi cu adevărat prinţ?

Capitolul IX

Felipe ascultă povestirea lui Malko respectuos, cu ochii plecaţi. Numărul impresionant al grenadelor folosite îl cam şocase.

— Sunt nişte laşi, Senor Linge. Ar fi trebuit să fi venit în timp ce dormeaţi şi... harş... O, iertaţi-mă! făcu el. Contrariat.

— În orice caz, nu sunt profesionişti, concluzionă Malko. Indivizii pe care-i urmărim au intrat în panică. Când fac prea mult, când prea puţin. Omoară în stânga şi în dreapta. Ca să ne împiedice să ajungem la ei. Parcă ne jucăm de-a v-aţi ascunselea. Şi, fără să ne dăm seama, suntem foarte aproape...

Bulevardul Ariman era pustiu. Ajunseră în piaţa din faţa bisericii. Malko se aşeză la o masă, într-o cafenea, ca şi cum ar fi fost un turist obişnuit. Felipe porni agale în jurul scuarului. Câţiva lustragii se instalaseră deja. Felipe întrebă de Eugenio. Dar acesta nu venise încă.

Încet-încet, piaţa se umplu de lume. Lustragiii defilau prin faţa mulţimii. Malko era la a patra cafea şi Felipe se învârtea ca un titirez în jurul grilajului verde. Pantofii săi deveniseră două pete de lumină: era la al şaselea *lustradore.* Dar nici urmă de Eugenio!

Copiii apăreau unul câte unul, cu lădiţa grea de lemn agăţată de umăr şi se instalau. Când nu munceau, jucau *maracas* cu două planşete, sau fluierau după turiştii ce treceau pe-acolo. Plictisit, Felipe se întoarse la Malko şi luă loc la masă.

— Nu mai înţeleg nimic, zise el. Toţi îl cunosc, dar parcă le este jenă să vorbească. Se pare că vine aici în fiecare dimineaţă pe la ora unsprezece, stă vreo două ore, după care se duce să facă turul hotelurilor.

— Este deja douăsprezece şi jumătate, remarcă Malko. Sper să nu i se fi întâmplat nimic. Oricum, e tare bizar că este singurul care n-a apărut. Dacă nu cumva o fi fost prevenit de venirea noastră...

Malko era îngrijorat. Ştia că este urmărit. Iar mulţimea era prea densă ca să poată repera un eventual urmăritor. Mai ales având în vedere faptul că fraţii Mayo ar fi putut avea complici.

— Mă mai duc o dată, zise Felipe.

Începu să se învârtă din nou în jurul scuarului. Încet-încet, din cauza căldurii, piaţa se golea. Era ora sacrosantă a siestei. Plecară şi ultimii copii lustragii. Rămaseră numai doi, care-şi închiseră cutiile şi se culcară pe jos, într-un colţ, la umbră. În costumul său de alpaga, Malko fierbea la foc mic. Simţea un gol în stomac. Trebuia neapărat să-l găsească pe puşti. Cu orice preţ. Şi nu-i ştia nici numele de familie, nici adresa. Poate că la ora aceea era deja mort...

Felipe se întoarse, sumbru şi dezamăgit.

— Nu mai e nimic de făcut aici, spuse el. Să încercăm la *Tropical.*

Era o idee bună. Dădură repede pe gât câte o bere mare şi porniră din nou pe străduţele înguste.

Grilajul metalic era ridicat. La ziar se lucra. Bărbatul care-i primise prima oară era aşezat la biroul său şi purta o vizieră verde lăsată pe ochi, ca în filmele vechi americane. Îl salută vesel pe Felipe.

— *Ola. Que tal? Como va?*

Felipe îi zise că-l caută pe puşti. Celălalt dădu din cap în semn că nu, apoi îl privi cu atenţie pe Felipe.

— Poate că ar fi mai bine să nu-l găsiţi pe *pobrecito* Eugenio.

— De ce?

Acesta desfăcu o pagină mare tipărită. Era şpaltul ziarului *Tropical.* Se putea vedea clar titlul, tipărit cu litere enorme: *Crimă la Perla.*

— Şi pe ăsta îl căutaţi ieri, remarcă ziaristul. Şi chestia asta nu i-a prea purtat noroc.

Felipe tocmai deschidea gura să-i explice, când individul ridică din umeri:

— Nu era un *caballero.* Cu siguranţă că este deja în iad la ora asta.

— Fie ca Dumnezeu să-i aibă în pază sufletul! murmură cu pioşenie Felipe.

Cei doi bărbaţi îşi luară la revedere de la ziarist. Acesta nu putea să-i ajute cu nimic.

Felipe era disperat:

— Mă duc pe la colegii mei de la *Secundad*, zise el. Nu-mi convine deloc treaba asta, pentru că o să-mi pună o groază de întrebări şi vor conduce cercetările cu destulă brutalitate, dar nu ne mai rămâne nimic altceva de făcut.

— Să mergem, spuse Malko.

Nici el nu se prea simţea în largul lui. Să amesteci poliţia locală în afacerea asta era ca şi cum ai fi dat un picior într-un furnicar.

Şi totuşi, simţea în mod confuz că mai era ceva de făcut. Pesemne că-l bătuse soarele-n cap. de nu reuşea să-şi dea seama ce anume. Se întoarseră la maşină şi Malko se urcă la volan. În momentul în care demara, un puşti ţâşni după o minge şi aproape că ajunse sub roţile maşinii.

— La dracu! făcu Malko.

Cu o înclinare a capului, Felipe ceru pe tăcute iertare cerului. Dar Malko încremenise acolo, privind în gol.

— Felipe, ştiţi cumva unde este cafeneaua *Estrella,* cea din spatele hotelului *Prado-Americana?*

Poliţistul dădu din cap în semn că da.

— Ştiu unde este hotelul. Ar trebui să fie uşor să găsim cafeneaua.

— Hai până acolo, zise Malko. Dar pe jos. Maşina asta e prea bătătoare la ochi.

Parcă iarăşi Fordul şi plecară, în trei minute, Malko era lac de sudoare. Îşi jură că se va duce să-i sucească gâtul croitorului său. De îndată ce va ajunge ia New York. Alpagaua asta. pe care i-o lăudase atât ca fiind un material extrem de uşor, îi dădea impresia că poartă în spate o cuvertură de lână. Şi-i dăduse banditului două sute cincizeci de dolari! Felipe îl conducea cu toată viteza prin labirintul străduţelor înguste şi pline de lume. Din când în când se oprea, cerând vreo lămurire de la câte un trecător. În cele din urmă, ajunseră într-o piaţă micuţă, în care se afla o cafenea minusculă, luminată cu neoane roşii şi verzi. Malko îi explicase lui Felipe că puştiul pe care-l întâlnise pe plajă ar putea, poate, să-i ducă la Eugenio.

— Aici este, spuse Felipe.

La *Estrella* se vindeau şi produse alimentare. Deasupra tejghelei atârnau şiruri de cârnaţi. În cafenea se aflau vreo şase taburete şi o masă mică de lemn, cu două scaune. Malko se aşeză, frânt de oboseală. Felipe se îndreptă spre tipul din spatele tejghelei şi începu să discute cu el, în timp ce învârtea în mână o bancnotă de o sută de pesos. Îi spuse că trebuia să-l vadă pe Pepe şi asta foarte repede. Celălalt ezită o clipă, apoi zâmbi, bancnota dispăru şi un puşti ţâşni ca o săgeată afară, propulsat de o rafală de interjecţii spaniole.

Cinci minute mai târziu, îşi făcea apariţia Pepe. Se opri în faţa lui Malko şi zise:

— Deci nu mai eşti *maricon*? Vrei o femeie?

Felipe ridicase deja mâna să-l plesnească. Malko îl reţinu. Nu era momentul să-l bruscheze pe acest puşti irascibil.

— Aşează-te, Pepe, îi zise el.

Puştiul se aşeză în faţa lui şi strigă cât îl ţinea gura:

— Subio, adu-mi un Americano!

Apoi se înfipse bine în scaun şi aşteptă. Malko îşi scoase ochelarii şi-şi afundă privirea de aur lichid în ochii copilului. Oricât era acesta de dezgheţat, nu era de talia lui Malko. Plecă privirea şi începu să se foiască pe scaun.

— Ascultă, spuse Malko, ai putea să câştigi de la mine o grămadă de bani: cinci mii de pesos. Dar trebuie să ştii să ţii un secret şi să găseşti pe cine-ţi spun eu. Cunoşti un băiat care e *lustradorş*i se numeşte Eugenio?

Îi explică rapid puştiului despre ce era vorba. Pepe îl asculta cu gura căscată.

— Şi chiar o să-mi daţi cinci mii de pesos dacă-l găsesc pe Eugenio?

— Pe cuvântul meu de *caballero*! spuse Malko. Şi-i întinse mâna.

Ochii lui Pepe străluceau de bucurie. Îşi puse lăbuţa lui maronie şi murdară în mâna lui Malko şi o strânse cu toată puterea.

— *Vamos,* zise el.

Felipe de-abia avu timp să lase o bancnotă pe masă. Pe drum, Pepe îi întrebă:

— N-aţi fost la sindicatul lustragiilor?

— La sindicat? Ce sindicat?

Chiar şi Felipe era surprins.

Mândru de superioritatea lui, Pepe îi privi de sus pe cei doi bărbaţi:

— Nu ştiaţi că există un sindicat al lustragiilor? Nu oricine poate să lustruiască pantofi în Acapulco! Băieţii plătesc o cotizaţie. Fiecare are sectorul lui de muncă şi preţurile sunt impuse. În fiecare dimineaţă, şeful sindicatului îi spune fiecăruia unde trebuie să muncească. Dacă are vreunul necazuri, sindicatul se ocupă de el şi de familia lui. Şi îi protejează de celelalte organizaţii.

— Şi dacă un lustragiu nu vrea să intre în sindicat? întrebă Malko.

— Atunci se trezeşte aruncat în port. acolo unde-i mai multă păcură. Dar asta după două avertismente. Senor, preciză Pepe, solemn. Dar lucrurile ajung rareori atât de departe.

— Şi cine conduce sindicatul ăsta?

— Un lustragiu de optsprezece ani, Pedro. În fiecare an au loc alegeri. Bine-nţeles, nu-i un sindicat adevărat, pentru că sunt prea tineri. Lustragiii au între zece şi optsprezece ani. Dar, credeţi-mă, Senor, merge.

— Şi îl cunoşti pe Pedro ăsta? întrebă Felipe.

Pepe se umflă în pene.

— Bine-nţeles! Eu îi găsesc fete şi-i aduc marihuana. *Es un hombre muy caballo.*

Tot mergând aşa, părăsiră străzile înguste – dar asfaltate – ale oraşului. Se aflau acum pe o colină situată chiar în faţa portului, pe care erau înghesuite cabane mici de lemn, căsuţe din chirpici şi grădini de zarzavat minuscule. Era un adevărat labirint de poteci înguste de pământ bătătorit ce urcau şi coborau colina. Domnea acolo un miros îngrozitor, de putreziciune şi mizerie. Trecură pe lângă nişte porci negri şi întâlniră câţiva câini scheletici. Prin uşile şi ferestrele acestor barăci nenorocite se putea vedea o lume întreagă dormind, muncind, gătind, sau făcându-şi siesta. Oamenii îi priveau curioşi. Pesemne că nu vedeau prea des turişti prin părţile acelea. În cele din urmă, după ce urcară o

pantă destul de abruptă, ajunseră în faţa unei clădiri micuţe din chirpici, pe a cărei faţadă se afla un panou pe care se putea citi:

“Sindicato de Lustradores de Calzados del Puerto de Acapulco. Fundado el 21 de Agosto de 1937.”

Pepe bătu în uşa de lemn, care era închisă cu un lacăt. Nu răspunse nimeni. Mai bătu o dată. Apărură vreo trei-patru copii, care se adunară ciorchine în jurul celor trei bărbaţi. Pepe începu o conversaţie în argou cu ei. Unul dintre puşti plecă în fugă.

— Se duce să-l caute pe Pedro, le explică Pepe.

După vreo câteva minute, apăru, maiestuos, preşedintele sindicatului. Era un metis cu fruntea joasă, cu părul tuns scurt şi foarte negru, ochi duri şi neîncrezători, un bust puternic şi nişte mâini care ar fi putut cu uşurinţă să sugrume un om. După ce-l vedeai, înţelegeai imediat de ce sindicatele mergeau ca unse. Era îmbrăcat într-o cămaşă roşie şi nişte pantaloni de un alb imaculat şi fuma un cigarillo lung – ca un caballero.

Îi salută pe cei trei bărbaţi dând uşor din cap, dar cu un aer ostil. Pepe îl atacă într-un dialect bizar şi strident. Începu să-i înşire o poveste care nu se mai termina. Celălalt puncta din când în când, cu câteva cuvinte. În cele din urmă, Pepe se întoarse încântat spre Malko:

— Spune că Eugenio este pedepsit de sindicat timp de trei zile. De-asta nu era în piaţă azi dimineaţă. A intrat pe teritoriul altui lustragiu şi sindicatul i-a confiscat cutia.

— Unde este acum?

— Nu vrea să spună. Cred că la el acasă.

— Oferă-i bani, îl întrerupse Malko.

Pepe dădu din cap în semn de refuz:

— N-o să vrea. Înţelegeţi, are responsabilităţi. Dar o să încerc.

Discuţia începu din nou şi mai animată ca mai înainte. Luându-te după mutra lui Pepe, rezultatele nu erau prea îmbucurătoare. Într-un sfârşit, puştiul i se adresă lui Malko:

— A zis că nu ne duce la Eugenio decât dacă îi spuneţi ce treabă aveţi cu el. Crede că sunteţi de la poliţie. Dar este de acord să se ducă la Eugenio şi să-i spună că vreţi să-l

vedeţi. Dacă Eugenio e de acord, o să vină să vă caute la hotel. De acord?

Malko oftă. Îşi dădea seama că sindicalistul era de neclintit. Parcă era de stâncă.

— Bine, zise el. O să fiu la *Hilton* diseară, între şapte şi opt. Mă găseşte în bar. Spune-i că-i foarte important şi că poate să câştige o grămadă de bani. Cât despre tine. Te-ai descurcat foarte bine. Aşa că uite cei cinci mii de pesos.

Scoase un teanc de bancnote şi-i întinse cinci. Mut de respect, Pepe luă banii şi şi-i îndesă în buzunar. Pedro aruncă o privire fugară spre bancnote şi ochii îi străluciră. Malko ştia că acest gest îl reabilita. Poliţiştii n-au obiceiul să distribuie pesos cu lopata…

Conduşi de Pepe, coborâră panta şi ajunseră în scurt timp pe Avenida del Mar, în plin centru al oraşului. Felipe era înfuriat la culme:

— Ar fi trebuit să-l urmăresc, mârâi el.

Malko ridică din umeri.

— Şi ce-aţi fi realizat? Aţi fi fost reperat în douăzeci de secunde şi celălalt nu v-ar fi condus niciodată la Eugenio. Nu, este mult mai bine aşa. Cred c-o să vină.

Pepe ardea de nerăbdare să-i părăsească, ca să se ducă să-şi ascundă comoara.

— Ştiţi unde mă găsiţi, le zise el, dacă aveţi nevoie de mine. Sunt oricând la dispoziţia dumneavoastră.

O luă la goană şi dispăru. Malko se gândi că măcar făcuse pe cineva fericit.

Ajunseră la hotel în vreo zece minute. Intrară în holul îngheţat şi Malko se duse la recepţie. Îl aşteptau mai multe mesaje, dintre care unul de la Christina, care-l ruga s-o sune la un număr de telefon pe care i-l lăsase.

Ceea ce făcu de cum ajunse în cameră.

Îi răspunse chiar ea:

— V-am dat numărul de telefon de la mine din cameră. Este telefonul direct, la care răspund numai eu.

— Mersi, zise Malko. De obicei îl daţi pe cel al gorilelor dumneavoastră, ca să poată să-l facă bucăţele pe insolentul care ar îndrăzni să vă facă curte?

Christina râse.

— Nu fiţi aşa de dur. „Gorilele” mele. Cum îi numiţi dumneavoastră, sunt oameni de onoare.

— …Care asasinează oameni cu puşca cu lunetă, sau le taie beregata ca la porci.

Urmă o scurtă tăcere la celălalt capăt al firului. Apoi Christina continuă, cu o voce în care lui Malko i se păru că distinge o uşoară urmă de exasperare:

— Senor Malko, nu vreţi să mă consideraţi o femeie frumoasă şi-atâta tot? Există lucruri pe care nu vi le pot spune.

Nu încercaţi să ştiţi prea multe, pentru că n-o să vă pot proteja la nesfârşit.

Lui Malko îi veni s-o întrebe dacă era la curent cu furtul CX 3-ului şi cu existenţa lui Tacata. Sau se referea doar la intrigile politice? Dar nu avu timp să-şi pună prea multe întrebări. Christina reluă:

— Nu vreţi să veniţi la vila mea, să bem un pahar? propuse ea. Este la doi paşi de hotelul dumneavoastră. Diseară pe la ora şapte.

Malko se gândi la întâlnirea cu lustragiul. Îi transmisese să vină la hotel. Aşa că, în cele din urmă, căzură la pace cu ora şapte, dar nu la Christina, ci în barul hotelului *Hilton.*

Ziua trecu extrem de repede. Felipe dispăruse: colinda prin Acapulco. Încercând să obţină ceva informaţii despre Tacata şi Chamalo. Malko se duse puţin la piscină, unde o întâlni pe Ariane. Era înconjurată de o echipă întreagă de base-ball Băieţii veniseră în vacanţă. De cum îl zări. Tânăra se ridică, îi sări de gât şi-l sărută apăsat pe gură. Cu inima frântă, tinerii se îndepărtară. După o scenă ca asta, rămâi dezgustat de sport pe veci!

Malko se întinse lângă tânăra americană şi comandă două *coco-locos,* băutura vedetă a hotelului, o combinaţie de rom alb şi suc de fructe cu gheaţă, ce se servea într-o nucă de cocos golită. Această licoare, care se bea ca apa, dădu repede o tentă rozalie gândurilor lui Malko.

Felipe apăru pe la sfârşitul zilei şi se aşeză discret la o masă vecină.

Malko ar fi vrut din toată inima să iasă cu Ariane, dar mai era şi Christina. Aşa că îi spuse că are o întâlnire de afaceri

şi-i promise că o va suna în cameră în jurul orei zece, dacă nu va fi răpită până la acea oră de echipa de base-ball.

Urcă în cameră să se îmbrace. Îi plăcea să aibă mult timp la dispoziţie ca să se pregătească. Stătu o jumătate de oră sub duş, lăsând cu încântare apa caldă să-i curgă pe piele. Apoi îşi alese o cămaşă albă cu monograma brodată discret, o pereche de mocasini din piele de crocodil, uşori de parc-ar fi fost de mătase şi un costum de alpaga aproape negru. Era bine bronzat şi părul blond accentua contrastul. Îşi puse ochelarii de soare, din cauza ochilor, ce atrăgeau mult prea mult atenţia, înainte să iasă, îşi strecură pistolul în centură, în spate, în partea dreaptă, între cămaşă şi haină. În felul acesta, putea să-şi descheie haina; şi, chiar privit din spate, nu se vedea decât o umflătură nesemnificativă. Părăsi cu regret oaza de răcoare din camera sa, traversă culoarul fierbinte şi se repezi în lift.

Christina era deja acolo. În loc să-l aştepte stând pe-uri scaun, se plimba de colo-colo prin galeria cu magazine. Toţi bărbaţii întorceau capul după ea. Avea în mână o gentuţă şi purta un compleu alb – pantaloni şi vestă – care-i lungea şi mai mult silueta şi-i scotea în evidenţă nuanţa roşcată a pielii. Se întoarse spre Malko şi-i întinse mâna:

— V-aţi lăsat aşteptat ca o femeie frumoasă, spuse ea zâmbind.

Malko îi sărută mâna, dar întâmpină oarece dificultăţi să-şi desprindă privirea de vesta ei. Aceasta nu se închidea normal, petrecându-se, ci cu nişte funde din acelaşi material, legate în noduri la distanţe destul de mari. Cu alte cuvinte, se vedea o bandă de piele de la gât până la buric. Şi nu purta sutien.

Se aşezară la bar şi comandară *coco-loco.* Malko îşi scoase ochelarii şi remarcă cu satisfacţie că frumoasa Christina nu era insensibilă la aurul ochilor săi. Văzu că se uită şi la coroana brodată fin pe cămaşă. Era momentul să atace.

— Şi acum, cum vreţi să vă mai jucaţi cu mine? întrebă el.

— Să mă joc?

— Da. Ultima dată când mi-aţi dat întâlnire, în Mexico, v-

aţi amuzat într-un mod de-a dreptul crud pe socoteala mea… Aşa că, vă mai întreb o dată: de data asta, ce-aveţi de gând să faceţi? Ce altă capcană îmi mai întindeţi?

Barul era aproape gol, aşa că puteau să vorbească cu voce tare, fără să se teamă că vor fi auziţi. Ea râse şi-l mângâie uşor pe mână:

— Am vrut să vă dau o lecţie. Am oroare de bărbaţii prea siguri pe ei. Care-şi închipuie că o femeie este gata să le cedeze pentru simplul motiv că le dă o întâlnire.

Ochii ei aruncară fulgere.

— Niciodată nu m-a avut un bărbat atunci când a vrut el. Eu aleg. Întotdeauna.

— Dacă aţi fi trăit acum două secole, i-aţi fi aruncat între fălcile rechinilor pe sclavii prea frumoşi – pe vremurile acelea, aşa ceva se întâmpla în mod frecvent.

— Nu vă bateţi joc de mine, spuse ea pe un ton mai dur.

Am de răzbunat nenumărate umilinţe. Sunt frumoasă, bogată şi obiceiurile s-au schimbat. Dar străbunica mea a murit sub lovituri, după ce fusese torturată.

— De ce?

— Se vânduse ca sclavă ca să aibă ce mânca. Era o indiană pur-sânge. Dar a avut nefericirea de a fi frumoasă. Soţia stăpânului, o spaniolă, era geloasă. Se întâmpla destul de des ca bărbaţii să aibă aventuri cu sclavele lor. Aşa că, într-o bună zi, stăpâna a poruncit să fie legată, i-a spart dinţii – pe care-i găsea prea albi – lovind-o cu piciorul în gură şi-a ordonat oamenilor să-i smulgă unghiile, să-i ardă urechile şi să-i taie sfârcurile sânilor.

Christina pronunţă ultimele cuvinte ca pe o incantaţie. Cu vocea şuierătoare şi cu faţa îngheţată într-o expresie dură, părea încarnarea răzbunării în stare brută.

— Iertaţi-mă, murmură ea. Şi se destinse dintr-o dată.

— Din cauza asta v-aţi amestecat în politică? întrebă Malko.

Christina sări ca arsă:

— Nu fac politică… Dar îi urăsc pe toţi aceia care vor iarăşi să facă din noi nişte sclavi. A, bineînţeles, acum sunt mult mai subtili! Americanii nu sunt atât de brutali ca spaniolii sau portughezii. Dar, în ochii lor, toţi cei cărora le

este foame şi au pielea închisă la culoare sunt nişte sălbatici.

Malko închise ochii. Ascultând sunetul răguşit al vocii Christinei şi cuvintele pe care le spunea, îi venea extrem de greu să creadă că stă alături de o femeie tânără, elegantă, rafinată până-n vârful unghiilor, într-un hotel ultra-modern, în anul 1965. Fără îndoială, Christina îi ghici gândurile, căci reluă, mult mai calmă:

— În Mexico, am crezut că nu sunteţi decât un individ care aleargă după fuste. Am vrut să vă dau o lecţie. Acum însă. Ştiu că nu vă interesa numai şarmul meu.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Haideţi, n-are nici un rost să jucaţi teatru cu mine. Nu ştiu foarte sigur cine sunteţi. Dar ştiu că sunteţi periculos şi că lucraţi pentru duşmanii noştri.

— Şi atunci de ce sunteţi aici, cu mine? Ca să mă urmăriţi?

— Pentru că sunt femeie. Şi pentru că mă interesaţi ca bărbat.

— Dar bănuiţi că sunt în slujba unei cauze pe care o urâţi.

Ochii indienei se umplură de o tristeţe sfâşietoare.

— Aşa este. Dacă veţi face anumite lucruri, voi uita că aş fi vrut să fiu în braţele dumneavoastră. Şi vă voi omorî cu mâna mea. Aşa că sper din tot sufletul ca, în ceea ce priveşte această afacere, să acceptaţi înfrângerea – măcar o dată în viaţă.

Christina încerca să-i dea o şansă. Oare era la curent cu proiectele japonezului, sau îşi închipuia că Malko nu vroia decât să distrugă organizaţia lor pro-Castro?

— Nu vă gândiţi decât să ucideţi, spuse el, prudent. Motivul pentru care sunt aici este tocmai de a împiedica moartea a nenumăraţi oameni.

— Sângele cere sânge, zise ea cu un aer sumbru. Şi datoria voastră e foarte mare. Noi. Indienii, avem un proverb: „cu o singură sărutare nu poţi să ştergi o palmă”.

Din cauza alcoolului, ochii frumoasei indiene străluceau. Malko se întrebă dacă nu cumva ar putea s-o facă să vorbească enervând-o. Cu siguranţă că ştia unde se ascunde japonezul. Ridică mâna să comande alte băuturi.

Chiar în clipa aceea, apăru la intrarea în bar un băiat, în picioarele goale, îmbrăcat în nişte pantaloni jerpeliţi de pânză şi o cămaşă ruptă. Avea o cutie de lustruit pantofii agăţată de umăr.

Un chelner sări la el şi-l apucă de umăr. Barul hotelului *Hilton* era *off limits* pentru *lustradores.* Trebuia să existe o insulă de linişte, unde să nu ai în ochi imaginea mizeriei, în palatul acesta unde o cameră costa patruzeci de dolari.

Puştiul se zbătea şi se zgâia înăuntru, încercând să distingă feţele clienţilor în întunericul din bar. Trecând peste manierele elegante ale educaţiei sale înalte. Malko pocni din degete. Apăru imediat un ospătar.

— Chemaţi-l aici pe lustragiul acela, ordonă Malko, vreau să-mi facă pantofii.

Ospătarul era foarte jenat:

— Senor, lustragiii nu au voie să vină aici. În hol dacă vreţi… Regulamentul hotelului…

— Puţin îmi pasă de regulamentul hotelului, replică Malko. Du-te şi adu-mi-l pe lustragiu, dacă nu vrei să fac scandal!

Christina îl privi cu coada ochiului, surprinsă.

— Ce v-a apucat? îl întrebă ea. Asta-i efectul pe care-l produce *coco-loco* asupra dumneavoastră?

— Nu. Dar mi-e scârbă când văd astfel de lachei maltratând un băiat sărman care munceşte din greu ca să-şi câştige existenţa. Asta o să le dea o lecţie… şi o să am pantofii făcuţi.

Ar fi dat orice să fi fost singur acum. De n-ar fi copilul prea explicit – dacă el era! Şi era imposibil s-o fi luat la fugă după el – asta i-ar fi dat şi mai mult de bănuit Christinei.

Un ospătar cu o mutră nemulţumită îl escortă pe lustragiu până la masa lui Malko. Barul se umpluse şi nişte americani în şort se uitau reprobatori la acest zdrenţăros ce înainta în picioarele goale pe parchetul frumos şi lustruit.

— Poftiţi, Senor, zise ospătarul.

Puştiul se puse imediat pe treabă. Malko nu-i vedea decât claia de păr zburlită şi întunecată şi, din când în când, sclipirea fugară a dinţilor albi. Era un metis cu trăsături destul de grosolane, dar cu o faţă plăcută în ansamblu.

Avea în jur de şaisprezece ani.

Băiatul scuipă pe pielea neagră de crocodil, după care se apucă s-o frece cu furie.

— O să vă strice bunătate de pantofi, remarcă Christina. Crocodilul se dă cu grăsime, nu se lustruieşte.

Oare bănuia ceva, sau, pur şi simplu, îşi bătea joc de el?

— Ei, ce contează? Măcar o să strălucească!

Se aplecă spre băiat:

— Cum te cheamă?

— Eugenio Castillanos, Senor, a *la disposición de usted.*

Îl privi cu intensitate în ochi şi Malko avu impresia că încerca să-l facă să înţeleagă ceva. Dar nu putea să-i spună, pur şi simplu: „Eu ţi-am dat întâlnire aici”. Oricum, încă era bine: puştiul măcar vorbea spaniolă... Era şi asta ceva!

— Vii deseori aici? întrebă Malko.

— Foarte rar. Senor. Ăştia de-aici nu ne lasă. Dar astăzi mi-a mers foarte prost. N-am prea avut clienţi. Aşa că am venit să-mi încerc norocul. Am o nevastă şi-un copil acasă, Senor.

Malko îl privi surprins.

— Câţi ani ai?

— Optsprezece ani, răspunse lustragiul. Sunt căsătorit de doi ani.

Începu din nou să frece pantofii. Malko se aplecă spre Christina:

— Cât să-i dau?

— Zece pesos şi o să fie fericit. O să se simtă ca un împărat.

Malko scoase discret o bancnotă de o sută de pesos şi o împături în patru. Apoi o strecură în buzunarul mexicanului.

— Dacă vii mâine la prânz pe-aici, spuse el, o să-ţi dau toţi pantofii să mi-i lustruieşti.

Eugenio îi mulţumi cu efuziune şi-şi strânse uneltele. Malko spera că înţelesese.

— O să vin mâine, Senor, zise el. Sunteţi foarte generos. Fie ca Dumnezeu să vă aibă în pază!

Dacă l-ar fi auzit Felipe!

Chiar în momentul în care puştiul ieşea din bar, Malko îl văzu pe Felipe, care tocmai intra. Acesta prinse privirea

disperată a lui Malko şi înţelese imediat cum stăteau lucrurile. Aruncă o privire în sală. ca şi cum ar fi căutat pe cineva, îl lăsă pe băiat să iasă, după care porni în urma lui.

Malko răsuflă uşurat. Felipe o să descopere unde locuia Eugenio. Destins, îi propuse Christinei:

— Ce-ar fi să mergem să mâncăm undeva?

Aceasta zâmbi:

— Dar cina ne aşteaptă!

— Unde?

— La mine acasă.

Malko avu o mişcare aproape imperceptibilă de uimire.

— Vă este frică, Senor Malko?

Îi răspunse râzând:

— Nu, doar că n-aş vrea să fiu tăiat bucăţele de prietenii dumneavoastră, sub pretextul că n-am pielea destul de închisă la culoare.

— N-are de ce să vă fie teamă. În seara aceasta vom fi singuri. Şi, în orice caz, n-o să îndrăznească nimeni să se atingă de dumneavoastră cât timp sunteţi în prezenţa mea.

— Dar cărui fapt datorez această încântătoare invitaţie?

Christina îl privi cu un aer ciudat:

— Este. Poate, ultimul pahar de rom al condamnatului la moarte, Senor Malko.

Se ridică, gata de plecare. Felipe nu era acolo. Dacă Malko dispărea, nimeni n-ar fi ştiut unde este. Având în vedere că nici el n-avea nici cea mai mică idee unde avea de gând Christina să-l ducă. Aşa că, nu-l mai rămânea decât să spere că nu era vorba de vreo capcană. După ce plăti, Malko se îndreptă spre parcare, unde-l aştepta frumoasa indiană. Aceasta se instalase deja la volanul unui Lincoln alb, decapotabil.

Se urcă în maşină lângă ea şi porniră uşor, fără nici o zdruncinătură, în direcţia opusă oraşului. Malko se sprijini de banchetă, lăsându-se mângâiat de aerul proaspăt al serii. Golful strălucea cu mii de luminiţe. Femeia aceasta splendidă, maşina de lux, vegetaţia tropicală, Acapulco! ... Singurul lucru care nu se încadra în acest decor era umflătura puţin cam dureroasă provocată de pistol, care-i aducea aminte că nu se afla în vacanţă.

La celălalt capăt al bulevardului Ariman. Eugenio Castillanos se grăbea spre casă. Greutatea cutiei de lustruit îi tăia umărul. Înţelesese că acel senor străin nu vroia să vorbească de faţă cu femeia care-l însoţea. Nu era nici o problemă. Va reveni a doua zi. Noroc cu cei o sută de pesos, că drumul era tare lung.

La cincizeci de metri de el. Felipe îl urmărea, ascuns în umbră. Nu voise să ia maşina, ca să nu-i atragă atenţia lustragiului şi acum se blestema în gând pentru această idee nefericită: ura mersul pe jos.

Puţin mai departe, în spatele lui Felipe, o umbră înainta fără zgomot. Era un bărbat îmbrăcat în haine închise la culoare, care stătuse vreme îndelungată ascuns în faţa hotelului *Hilton.* Era încălţat în espadrile de pânză cu talpă de sfoară, care nu făceau nici cel mai mic zgomot. În centură avea un brici, pe care-l ascuţea în fiecare dimineaţă. Cu o asemenea armă. Era mai primejdios decât dacă ar fi fost înarmat cu un revolver. Numele lui era Olivero Mayo.

Capitolul X

Maşina merse vreo zece minute bune pe un drum pustiu şi întunecos, pe care nu se vedea nici urmă de locuinţă omenească. Din când în când, privind în urmă, Malko zărea luminile oraşului. Christina conducea repede şi bine pe drumul de pământ bătătorit, plin de hârtoape. Urcară printre colinele din jurul mării. Pentru prima oară în viaţă, Malko regreta că urmase o femeie. Era un loc perfect pentru o ambuscadă. Dacă Christina avea intenţii rele. Peste câteva săptămâni, sau poate chiar peste câteva luni, se va descoperi corpul neînsufleţit al imprudentului, mâncat de furnici sau de vulturi.

— La ce vă gândiţi? îl întrebă indiana.

— La dumneavoastră.

Îşi trecu discret pistolul din spate în faţă.

— Pesemne că vă gândiţi că sunt foarte sigură pe mine dacă am curajul să invit la mine acasă un bărbat pe care de abia îl cunosc, continuă Christina. Gata, am ajuns.

Maşina trecu de o barieră albă, urmă apoi o alee străjuită de flamboianţi şi se opri într-o curte ce strălucea în lumina proiectoarelor. Christina opri motorul. Nu se mai auzea decât bâzâitul nenumăratelor insecte ale nopţii tropicale. În faţa lor se înălţa o clădire enormă şi întunecată.

— Veniţi, zise Christina.

Malko ieşi cu regret din maşină. Locul acesta pustiu nu-i inspira nimic bun. Christina îl apucă de vârful degetelor şi îl trase după ea.

Ocoliră casa pe o potecă acoperită cu nisip şi se treziră brusc în plină feerie. În spate se afla o piscină imensă, înconjurată de nenumărate tufişuri; fiecare dintre ele era luminat din interior de câte un proiector micuţ. În faţa piscinei se întindea o terasă pavată cu mozaic, pe care erau dispuse o masă supraîncărcată cu bunătăţi, nişte fotolii şi o canapea imensă, foarte joasă, îmbrăcată în piele albă. Piscina era situată pe un promontoriu, astfel încât tot golful oraşului se întindea la poalele colinei, sub ochii lor.

— Ce tărâm de vis, oftă Malko.

— În seara asta este al nostru.

Christina se apropiase de el. Îl sărută uşor pe tâmplă şi murmură:

— Sper că mă veţi ierta că o să vă ofer mâncare rece. În seara asta nu vroiam să am servitori prin preajmă. Suntem doar noi doi aici. Dacă vă îndoiţi de acest lucru, duceţi-vă şi vizitaţi vila. Este deschis peste tot.

— Nu vă e frică de hoţi? întrebă Malko.

Christina izbucni în râs.

— Cel care intră în această casă fără permisiunea mea nu mai iese viu de-aici.

— Parcă-mi spuneaţi că suntem singuri.

— Am spus că nu sunt servitori în preajmă. Nu vă mişcaţi.

Christina fluieră încet.

De undeva din apropierea piscinei se auzi un zgomot de frunze răscolite. O umbră alunecă deasupra mozaicului şi

Malko rămase înlemnit, cu răsuflarea tăiată. Din întuneric apăruse un fel de panteră, care se îndrepta rapid spre ei.

Animalul îl ocoli pe Malko şi începu să se frece de picioarele Christinei, ca o pisică mare.

Tânăra femeie îl scărpină între urechi şi-i spuse câteva cuvinte pe care Malko nu le înţelese. Animalul plecă de lângă picioarele ei şi Malko, îngrozit, simţi căldura răsuflării lui pe picioare, prin pantaloni.

— Nu fiţi îngrijorat, vă miroase, zise Christina. Îl cheamă Paquito şi este cel mai sigur prieten al meu. Este un ocelot. În mod normal, este un animal extrem de crud şi nu poate fi îmblânzit. Dar pe ăsta l-am avut de mic şi l-am hrănit cu mâna mea cu biberonul, săptămâni întregi. Şi cred că-şi aduce aminte. Mă ascultă ca un căţel şi nu acceptă hrana decât din mâna mea. Dacă i-aş face un semn. V-ar face bucăţele. Nu-i aşa. Paquito?

Paquito mârâi şi. cu un salt suplu, sări pe canapea. Malko se întreba dacă gloanţele pistolului său ar putea trece prin blana unui ocelot. Pesemne că C.I.A. nu luase în calcul acest aspect.

— Nu vă faceţi probleme, îi spuse Christina. Este blând ca un mieluşel. Puneţi mâna pe el. Îi place la nebunie să fie mângâiat.

Malko ezită, apoi întinse mâna şi o puse pe blana aspră a animalului. Paquito scoase un sunet care-ar fi putut fi considerat un fel de tors.

Christina luă de pe masă o bucată imensă de friptură şi i-o întinse. Ocelotul o apucă delicat între două şiruri impresionante de colţi şi se îndepărtă spre tufişuri.

— Gata, spuse Christina. În felul acesta, o să mănânce, după care o să-şi facă siesta şi n-o să ne mai deranjeze. Îi place foarte mult carnea. Acum destindeţi-vă.

Christina se îndreptă spre perete, descoperi un tablou de comandă micuţ şi apăsă pe mai multe butoane. Imediat lumina deveni difuză. Ó muzică învăluitoare păru a izvorî din întuneric, din difuzoarele ascunse în verdeaţă. Fundul piscinei străluci de lumină.

Nu era nici pe departe aşa de cald ca-n Acapulco. O temperatură de paradis.

— Vreţi să înotăm puţin? propuse Christina.

Nu aşteptă răspunsul lui Malko. Îşi desfăcu repede tunica. Ca într-o străfulgerare, Malko îi zări pieptul magnific. Tânăra femeie îşi desfăcu apoi fermoarul de la pantaloni şi apăru în semiobscuritate complet goală. Fără să scoată un cuvânt, alergă spre marginea piscinei şi făcu un salt ireproşabil.

Malko rămase interzis. După chestia cu ocelotul, acum asta! Era prea mult! Dacă era o capcană, era cel puţin una atrăgătoare!

— Haideţi!

Vocea veselă a Christinei îl smulse din reverie. Făcu câţiva paşi spre apă. Hainele îl cam încurcau. Şi, pe de altă parte, nu putea să sară în apă cu pistolul în dinţi. Aşa ceva nu se face în lumea bună!

Şi nenorocitul ăla de animal, care pesemne că în clipa aceea termina de mâncat friptura la numai douăzeci de metri de ei…

În cele din urmă se hotărî. Îşi întinse cu grijă hainele pe fotoliu şi ascunse pistolul între două perne ale canapelei, cu mânerul la îndemână. Apoi, la fel de gol ca indiana, sări în bazin.

Ea îl aştepta exact în locul în care ieşi la suprafaţă. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului său.

— Bună seara, *querido.*

Gura ei era proaspătă ca o floare şi chiar şi în apă corpul ei exhala un parfum uşor. Malko o sărută şi o simţi cum se lipeşte toată de el. Piscina avea vreo trei metri adâncime, dar Malko şi Christina reuşeau să se menţină într-o poziţie verticală dând uşor din picioare.

Ea îl trase spre margine şi se sprijini de bordura mozaicului. Apa călduţă le mângâia încet trupurile. Mâna lui Malko alunecă uşor de-a lungul corpului partenerei sale. Aceasta zâmbea, cu privirea ridicată spre cerul înstelat.

— Hai, vino. Acum, şopti ea cu o voce răguşită.

Malko o luă în braţe şi făcură dragoste încet, încet de tot, aproape fără să se mişte. Cu capul lăsat pe spate, Christina gemea.

Apoi îl muşcă sălbatic pe Malko de umăr. Pe urmă se lăsă să alunece pe spate în apă. Plutind ca o algă lungă, cu părul

despletit. Reveni apoi lângă Malko şi linse locul de unde-l muşcase, aproape cu umilinţă, ca un animal micuţ care a făcut o prostie.

— Nu ştiai că aşa se iubeau indienii? îi murmură ea la ureche. Vino, hai să mâncăm acum.

Înotă repede până la marginea piscinei şi se ridică dintr-o mişcare. Muşchii spatelui ei dansau în lumina lunii ca nişte liane lungi şi suple.

Fără să se îmbrace, alergă spre masă, luă ceva de pe ea şi se duse la capătul terasei. Făcu un gest rapid şi o flacără înaltă de trei metri izbucni în noapte. Lemnele fuseseră pregătite dinainte şi stropite cu petrol. Christina stinse proiectoarele şi rămase numai lucirea flăcărilor şi muzica sălbatică ce se revărsa din difuzoare.

Indiana se învârtea în jurul focului ca să se usuce. Corpul ei era irizat de picături de apă. Malko se duse lângă ea şi o luă în braţe.

Se treziră întinşi pe divanul alb, în faţa focului.

— Sărmanul Paquito! zise Christina. Are oroare de foc. Dar e atât de frumos!

Orele care urmară zburară ca vântul. Băură, mâncară, priviră focul şi făcură dragoste. Nu-şi spuseră nici un cuvânt. În mod tacit, îşi acordaseră un armistiţiu şi nici unul dintre ei nu vroia să strice farmecul.

Era deja patru dimineaţa când Christina îi propuse lui Malko:

— Te conduc înapoi la hotel. Nu vreau să fii găsit aici.

Se îmbrăcă imediat. În spatele ei, Malko de-abia avu timp să-şi recupereze pistolul. Nu schimbară o vorbă pe tot drumul de întoarcere. Ori de câte ori drumul era drept, Christina îşi punea mâna ei lungă şi fină pe coapsa lui Malko. Zărind luminile hotelului *Hilton,* acesta avu o strângere de inimă. Christina opri motorul şi se întoarse spre el.

— Malko, îi spuse ea, ia-mă în braţe.

O strânse tare la piept.

— Jură-mi că o să ai întotdeauna chef să mă strângi aşa în braţe, murmură ea. Orice s-ar întâmpla!

Malko o privi surprins.

— De ce „orice s-ar întâmpla”?

— Jură!

— Cred că ar trebui să-mi faci nişte chestii mult prea oribile ca să mă determini să-ţi port pică, îi spuse Malko cu blândeţe. Dar tu. Tu de ce te porţi aşa cu mine?

— Ţi-am spus că în primul rând sunt femeie. Există în tine ceva blând şi solid care mă atrage ca un magnet. Şi-mi place părul. Tău. *Adios.*

Malko se uită în urma Lincoln-ului până când stopurile sale roşii dispărură în noapte. Ce seară ciudată! Era frânt de oboseală şi spatele – plin de zgârieturi – parcă îi luase foc. Intră încet în hol şi-şi luă cheia. Găsi un mesaj de la Felipe, care-l ruga să-l sune, indiferent la ce oră s-ar fi întors. Malko urcă în cameră şi puse mâna pe telefon.

— Dumnezeule mare! exclamă mexicanul. Nu credeam că o să vă mai văd în viaţă! Mi-au spus cei de la hotel că aţi plecat cu demonul ăla şi eram îngrijorat de moarte. Ce porcărie v-a mai făcut de data asta?

— Niciuna. A avut o criză de feminitate.

Felipe râse.

— *El macho!* Bravo! Să vă spun ce am făcut eu. Ştiu acum unde locuieşte micuţul: în Calle Candelaria, la numărul 24. Sus. pe colină. Nu m-a văzut.

— Perfect, zise Malko. O să mergem să-l vedem mâine dimineaţă.

— Odihniţi-vă acum, zise Felipe pe un ton destul de ironic. Nici eu n-am prea dormit aşteptându-vă. *Buenas noches.*

Malko era încă ameţit. Ca toate fiinţele care duc o viaţă primejdioasă, era capabil să profite din plin de toate ocaziile de bucurii sau plăceri pe care i le oferea viaţa. El numea asta „spălături ale creierului”.

Soarele era deja în înaltul cerului când cei doi bărbaţi plecară de la hotel. Şi totuşi, după ceasul lui Malko, era de-abia ora nouă. Lăsară maşina în piaţa bisericii şi se afundară în labirintul de străduţe neasfaltate. Strada Candelaria era un fel de potecă îngustă ce şerpuia printre cocioabele de lemn şi de chirpici.

Locuinţa de la numărul 24 – un fel de baracă din

scânduri, fără ferestre – era ascunsă în fundul unei curţi – dacă chestia aceea putea fi numită curte – în care o bătrână curăţa manioc în mijlocul câinilor şi al puilor. Prin uşa întredeschisă se vedea duşumeaua de pământ bătătorit şi câteva mobile grosolane. Felipe se îndreptă spre bătrână, zâmbind cu gura până la urechi:

— *El senor* Eugenio?

Femeia îl privi cu neîncredere:

— *Porque?*

— Spuneţi-i că domnul de la hotelul *Hilton* ar vrea să-l vadă.

Pesemne că Eugenio lăsase un consemn în legătură cu el.

Ridurile bătrânei se descreţiră. Strigă:

— Eugenio! *Ven aqui.*

Urmă o agitaţie de nedescris în interior, după care apăru Eugenio. Era desculţ şi cu bustul gol. Îl recunoscu pe Malko şi-i zâmbi. Intră din nou înăuntru şi se întoarse purtând o cămaşă şi espadrile. Malko i-l prezentă pe Felipe, care le propuse să meargă să bea un pahar într-o cafenea.

Eugenio era intimidat. De-abia la a doua cafea îşi mai reveni puţin. Felipe îi spuse că trebuia să-l găsească imediat pe Chamalo, pentru o chestiune de onoare.

Puştiul ezita. Îi era teamă. Pesemne că Chamalo nu era o persoană prea comodă. Şi auzise, cu siguranţă şi de moartea săritorului.

Malko insistă:

— Îţi promit că n-o să ai probleme cu Chamalo din cauza asta. Şi că n-o să-ţi facă nici un rău. Pe cuvântul meu de *caballero.* Şi, în plus, aţi dau cinci mii de pesos…

Eugenio încă ezita.

— Este foarte departe, zise el. Nu pot să vă explic. Este în nord, în junglă. Drumul este foarte prost. E nevoie de cel puţin o zi ca să ajungem acolo.

— O să te plătesc de trei ori mai mult decât ai fi câştigat aici în toată perioada în care vei fi cu noi, îi oferi Malko. Şi o să-ţi dau şi ceva în plus.

— Bine, acceptă Eugenio. Doar că, înainte să plec, trebuie să vorbesc cu băieţii din sindicat. Altfel iar o să-mi

dea amendă. Vin să vă iau de la hotel după masa de prânz. De fapt, mai bine ne întâlnim în faţa hotelului. E un restaurant mic chiar acolo. O să vă aştept înăuntru.

Cei trei bărbaţi se despărţiră. Felipe era puţin cam neliniştit.

— Nu credeţi că este o imprudenţă să mergem amândoi acolo? îi spuse el lui Malko. Ştiu eu proprietăţile astea pierdute în adâncurile junglei. Prin locurile alea, poliţia e ca şi inexistentă. Chamalo poate face ce vrea. Dacă are chef să ne omoare…

— N-avem timp să pregătim o expediţie, răspunse Malko. Şi o să atragem mai puţin atenţia dacă mergem cu o singură maşină. S-ar putea să ne creadă nişte simpli turişti.

Mexicanul renunţă să mai încerce să-l convingă. Se întoarseră la hotel. Malko găsi un bilet de la Ariane, care plecase la New York, dar îi lăsase adresa. Măcar nu-i purta pică!

Expedie o lungă telegramă codificată către ambasada din Mexico şi apoi se întinse pe pat, încercând să recupereze cât de cât somnul pierdut. Se trezi trei ore mai târziu, datorită unor bătăi puternice în uşă. Era Felipe. Era ora unu şi jumătate. Malko îşi puse în valiză două cămăşi, nişte hârtii şi pistolul. Felipe îşi luase o geantă mică din pânză, plină ochi cu muniţii. Urmau să-şi păstreze camerele la hotel. În felul acesta era mult mai practic şi mai discret.

Eugenio era deja acolo. Era pus la trei ace: pantalonii călcaţi ireproşabil, fără nici o cută şi o cămăşuţă cu mâneci scurte. Îşi luase un pahar de ananas, din care sorbea tacticos, aşteptându-i.

— Putem să mâncăm aici de prânz, propuse el. Nu este prea scump şi mai încolo, pe drum, nu mai există nici un loc cât de cât acceptabil.

Cei doi bărbaţi fură de acord. Se instalară toţi trei la o masă în aer liber. Sosi şi patronul, mieros şi foarte serviabil. Nu exista un meniu, dar le propuse fructe de mare – ultimele, din acel sezon. Malko fu puţin cam reticent, dar, văzând privirea plină de poftă a lui Eugenio, acceptă. Patronul se întoarse la bucătărie şi Malko se apucă să mângâie o pisică mare, roşcată, care începea să toarcă din

toate puterile de cum puneai mâna pe ea. Un frate mai mic al lui Paquito.

Eugenio era îngrijorat. Felipe îl întrebă ce are. Băiatul scutură din cap:

— Mi-e frică, Senor. Locul în care mergem este păzit de nenumăraţi oameni înarmaţi. În ziua în care am fost acolo cu senor Chamalo, ne-au oprit de câteva ori. Sunt ascunşi în pădure şi nu poţi să-i vezi. Dar ei te văd pe tine. Am auzit poveşti îngrozitoare în legătură cu ei. Odată au aşezat un ţăran pe un muşuroi de furnici roşii pentru că dăduse târcoale proprietăţii, ca să caute ceva de mâncare. A murit după trei zile şi strigătele lui se auzeau până-n satul vecin, care e la doi kilometri distantă.

— Ce sat?

Malko pusese această întrebare.

— Las Piedras. Are vreo sută de locuitori, nu mai mult.

Felipe şi Malko se priviră cu subînţeles. Cu siguranţă că

Tacata alesese satul acela izolat ca să-şi facă în linişte experienţele pe locuitori.

— Nu-ţi face probleme, zise Felipe. Cu noi n-are de ce să-ţi fie frică.

Eugenio tăcu, nu prea convins. De altfel, tocmai apăreau şi fructele de mare, încărcate pe un platou imens. Eugenio şi Felipe îşi umplură farfuriile. Pisica îşi puse labele pe genunchii lui Malko, cerându-şi energic porţia.

Lui Malko îi plăceau pisicile. Luă o stridie şi o puse uşor pe jos. Pisica o înghiţi dintr-o îmbucătură şi reveni la atac, torcând şi mai tare. Eugenio şi Felipe îşi ungeau tartinele cu unt. Malko luă o felie de pâine prăjită şi se pregăti să facă la fel. Deodată scoase un strigăt. Pisica îşi înfipsese ghearele în coapsa lui. Împinse animalul cu dosul palmei şi dintr-un salt fu în picioare. Felipe şi Eugenio rămaseră interzişi, cu gura căscată, cu câte o stridie în mână.

Pisica scoase un mieunat teribil. Cu gura larg deschisă din care-i curgeau bale, cu ghearele scoase, cu coada şi labele ţepene, se rostogolea în ţărână. Făcu un efort să se ridice, apoi căzu din nou pe-o parte şi nu se mai mişcă. Pe nări îi curgea o spumă rozalie.

Ceilalţi clienţi priveau îngroziţi scena. Felipe şi Eugenio

puseră stridiile la loc. Malko îşi freca coapsa, care îl durea destul de tare. Felipe sări în picioare şi se repezi ca un tigru în bucătărie. Ieşi de-acolo după vreo douăzeci de secunde, împingându-l în faţa lui cu ţeava pistolului pe patronul localului, terorizat şi plângând în hohote. Felipe îl aduse în faţa mesei, luă o stridie de pe platou şi i-o întinse:

— Mănâncă!

Mexicanul căzu în genunchi şi se porni într-un torent de rugăminţi ce-ar fi înmuiat şi sufletul unui călău. Felipe îl împinse. Bărbatul îi căzu la picioare. Felipe îşi armă coltul:

— Fă-ţi ultima rugăciune, nenorocitule! Dacă te mai vrea încă Dumnezeu.

Şi îi apăsă ţeava armei în ceafă.

Mexicanul se târî ca o omidă până la Malko şi-i îmbrăţişă genunchii, frecându-şi obrazul ud de lacrimi de pantalonii acestuia. Nu mai termina cu implorările. Felipe îi explică lui Malko în engleză:

— Pretinde că nu ştia de treaba asta.

Celălalt se ridică şi începu să urle:

— Vă spun tot, vă spun tot! Nu este din vina mea.

— Vorbeşte repede, i-o tăie scurt Felipe, că altfel n-o să mai vorbeşti niciodată.

Cuvintele se revărsară în valuri din gura mexicanului, ce încerca să le povestească ce se întâmplase. Se pare că în momentul în care apăruseră Malko şi prietenii săi, doi oameni se iviseră brusc în bucătărie, li plimbaseră un brici pe gât şi-i porunciseră să-i servească pe cei trei clienţi cu fructe de mare. În timp ce unul îl ameninţa pe patron, celălalt rămase în spate şi vărsă conţinutul unei fiole pe stridii. Cei doi mai stătuseră încă puţin, exact cât să-l vadă pe patron că îi serveşte. Dacă acesta ar fi suflat vreun cuvânt, i-ar fi tăiat gâtul pe loc.

— Şi cum arătau cei doi bărbaţi? îl întrerupse Felipe.

— Îmbrăcaţi complet în negru. Nu i-am văzut niciodată. M-au ameninţat că dacă spun ceva. Indiferent ce. Mă omoară. Poliţia ar fi crezut că stridiile au fost stricate şi scăpăm c-o amendă mică.

Felipe îi trase un picior care-l trimise de-a rostogolul până sub masă.

— Dispari în bucătăria ta împuţită, vierme ce eşti! O să mă ocup eu de tine mai târziu. Dacă nu te omoară ceilalţi până atunci.

Cei trei bărbaţi se ridicară. Nu le mai era deloc foame.

— Hai să luăm un sandviş de peste drum, propuse Malko. Nu cred că fraţii Mayo au otrăvit toate restaurantele din Acapulco.

Eugenio le arunca priviri îngrozite. Malko îl apucă cu blândeţe de după umeri şi-i vorbi în spaniolă:

— Micuţule, spuse el, nu pot să-ţi explic ce se întâmplă. Poate mai târziu... Dar acum trebuie să vii cu noi. N-ai încotro. Altfel, cei care au încercat acum să ne otrăvească o să te omoare. Pentru ei, tu reprezinţi un pericol. Ştii prea multe lucruri.

— Dar nu sunt decât un sărman lustragiu! protestă Eugenio. Nu ştiu nici măcar să citesc...

— Ai încredere în mine, îl întrerupse Malko. O să-ţi explic mai târziu totul. Dar acum trebuie să ne ajuţi!

Renunţară la sandvişuri şi o luară în stânga, spre parcare, în momentul în care ajungeau, Lincolnul alb al Christinei tocmai făcea manevre ca să parcheze. Tânăra femeie trecu prin faţa lor, îi zâmbi lui Malko şi-i strigă:

— Veniţi la plajă?

Înainte ca Malko să apuce să-i răspundă, Eugenio îl apucă vehement de braţ.

— De ce mai aveţi nevoie de mine, dacă o cunoaşteţi pe această femeie?

— Ce? făcu Malko. Ce legătură are ea cu proprietatea aceea?

— Cum ce legătură? Dar e a ei! protestă Eugenio.

— A ei?

— Da. Era a soţului ei. Are zeci de proprietăţi împrăştiate prin toate colţurile Mexicului. Pe asta i-a pus-o la dispoziţie lui Chamalo. Ea nu se duce niciodată acolo, pentru că este prea departe. Dar este a ei: mi-a spus mie Chamalo!

Felipe şi Malko se opriseră. Malko fierbea în sinea lui. Dacă Eugenio spunea adevărul. Însemna că tocmai Christina încercase să-i otrăvească. Christina, care-i salutase veselă, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic.

Lui Malko nu-i venea să creadă că femeia aceasta era în stare de atâta duplicitate. _Şi totuşi, ea era singura persoană care-l văzuse cu Eugenio. Îşi aminti cuvintele ei: „ultimul pahar de rom al condamnatului la moarte...” Fu invadat de o furie surdă. Era pur şi simplu o scârbă! Se culcase cu un bărbat care-i plăcea de două ori mai mult tocmai că ştia că acesta urma să moară... care va fi mort, de altfel, în timp ce ea se bronza la soare.

Gândul acesta îl hotărî.

— Veniţi, zise el.

Se duse drept la Lincolnul pe care Christina tocmai îl parca şi deschise portiera de pe partea ei. Zâmbetul tinerei femei încremeni în clipa în care Malko o împinse cu brutalitate şi se aşeză în locul ei.

— Urcă lângă ea, îi porunci el lui Felipe. Eugenio, treci în spate.

Christinei nu-i adresase nici un cuvânt. Aceasta îl interpelă, furioasă:

— Sunteţi nebun? Ce vreţi de la mine? Cine sunt oamenii ăştia? Ieşiţi afară din maşina mea!

Malko puse mâna pe schimbătorul de viteze, se întoarse spre ea şi-i spuse:

— Scumpa mea Christina, consider că am glumit destul. Noi trei mergem într-o plimbare şi tu o să ne însoţeşti, de bunăvoie sau cu forţa. Şi, în timpul acestei călătorii, o să stăm puţin de vorbă.

Fără să răspundă, Christina sări pe Felipe, încercând să-l zgârie. Dar acesta o apucă de încheieturile mâinilor şi o ţinu strâns. Era impasibil. Christina se porni într-un potop de înjurături. Eugenio făcuse nişte ochi mari cât nişte farfurii. S-o vadă pe puternica doamnă Ariman tratată în felul ăsta...

Lincolnul ieşi din parcare şi o luă pe şoseaua ce ducea la aeroport.

— Pe unde o luăm? îl întrebă Malko pe Eugenio.

— La Puerto-Marques, faceţi la stânga, răspunse mexicanul.

— O să vă omor! şuieră Christina spre Felipe, care-o ţinea nemişcată.

— Voi fi onorat de aceasta, răspunse poliţistul. Apoi

adăugă, în şoaptă: *Vamos con Dios.* Domnul să ne aibă în pază!

Capitolul XI

Drumul de laterit[6] roşu, străjuit de o vegetaţie tropicală luxuriantă, nu era practicabil decât în afara sezonului ploilor. Lincolnul îşi pierduse cu desăvârşire frumoasa culoare albă. Roţile i se înfundau la tot pasul în gropi enorme, pline de noroi. Această parte a Mexicului trăia încă în secolul al XVII-lea. Majoritatea oamenilor se deplasau cu măgarul, nu cu maşina.

Malko ţinea strâns de volan. În spate, Christina dormea încă. Se opriseră pe timpul nopţii, căci Malko nu vroia să ajungă pe întuneric. Înnebunită de furie, tânăra femeie fusese legată cu cătuşe de Felipe. Niciunul din cei patru nu prea închisese ochii toată noaptea. Se sculaseră la prima rază de lumină şi porniseră la drum. De atunci, nu întâlniseră suflet de om pe drum.

— Ajungem în curând, zise Eugenio, care era aşezat în faţă, lângă Malko. Recunosc copacul ăla mare din stânga. Fiţi atent, e plin de paznici.

— Pesemne că ştiu maşina Christinei, răspunse Malko. Şi pe deasupra este şi ea înăuntru. Şi ei n-au cum să vadă că este legată.

Felipe îşi scoase pistolul şi şi-l puse pe genunchi. Eugenio scruta cele două ziduri de verdeaţă ce se ridicau de-o parte şi de alta a drumului.

— Luaţi-o la dreapta, zise el deodată.

De acolo, drumul şerpuia printre nişte tufişuri micuţe. La vreo doi kilometri în faţă se zăreau nişte clădiri albe.

— Aceasta este ferma, le spuse Eugenio, cu o voce strangulată.

[6] Depozit lateral, format prin alterarea anumitor roci în condiţiile unui climat tropical. (n. tr.).

Christina deschise ochii şi se ridică, trăgând de cătuşele cu care era legată.

Malko se întoarse spre ea:

— Nu cred că este cazul să te apuci să ţipi sau să încerci să fugi, o ameninţă el. Felipe te-ar împuşca pe loc. Nu cu tine am eu ce am, ci cu nebunul care, fără nici un motiv, vrea să asasineze milioane de oameni. Când el o să fie anihilat şi n-o să mai poată face nici un rău, o să-ţi dăm drumul. Ai înţeles?

Tânăra femeie nici măcar nu se sinchisi să-i răspundă.

Aproape ajunseseră. Maşina trecu de o barieră albă şi Malko se opri în faţa a ceea ce părea a fi clădirea principală. Nu avea decât un nivel – parterul – iar cele vreo zece ferestre ce se zăreau aveau obloanele trase. Totul părea pustiu. În jur se mai aflau câteva clădiri mici, împrăştiate în mijlocul vegetaţiei. Semăna cu o crescătorie de cai.

— Ce facem? întrebă Felipe.

— Să mergem să dăm o raită, zise Malko.

Coborî din maşină, lăsându-l pe Eugenio înăuntru. Felipe ieşi şi el, cu pistolul în mână. În continuare legat de Christina. Frumoasa indiană înainta ca un automat, cu o privire inexpresivă întipărită pe faţă. Malko ajunse la o uşă şi împinse. Era închisă. Se întoarse să vorbească cu Felipe, când se auzi un şuierat.

Felipe scoase un strigăt şi păru că zboară în aer, trăgând-o după el pe Christina, care urla.

În acelaşi timp, obloanele uneia din ferestre se ridicară violent şi Malko se trezi nas în nas cu ţeava unei carabine Winchester. Cel care o ţinea avea o mustaţă enormă şi practic nici un pic de gât. Malko ridică mâinile.

De peste tot apărură oameni îmbrăcaţi în alb şi înarmaţi cu puşti. Felipe se tăvălea în ţărână. Fusese paralizat de un lasou aruncat de pe acoperiş. Trei bărbaţi se aruncară asupra lui şi-l ţintuiră la pământ. Alţi doi îi traseră lui Malko braţele în spate şi-i legară mâinile, după care îl percheziţionară. În timpul acesta, alţii o eliberau pe Christina. Aceasta se ridică şi-l lovi de câteva ori cu piciorul pe Felipe, care era încă întins pe jos. Alt mexican îl scoase pe Eugenio din maşină şi-l legă.

În cele din urmă, cel ce părea a fi şeful dădu un ordin şi cei trei prizonieri fură duşi în spatele clădirii. Traversară încă o curte şi intrară apoi într-o cameră mare, mobilată ca un birou de lucru.

Paznicii îi obligară să se aşeze pe jos, lucru care lui Malko i se păru extrem de umilitor. Regreta deja că avusese nefericita idee de a-l fi amestecat şi pe sărmanul Eugenio în toată afacerea asta. Lustragiul nu era plătit de C.I.A. ca să le descurce lor iţele. În acel moment, o voce stridentă îl smulse din meditaţie.

— Iată-l deci pe cel care vrea să mă împiedice să-mi realizez cel mai drag proiect!

Fraza fusese pronunţată într-o engleză bolovănoasă.

Malko întoarse capul. În pragul uşii stătea un oriental minuscul, înveşmântat într-un bluzon alb. În spatele lui se înălţa Chamalo, masiv şi mut, cu o mitralieră Thomson în mână. Lui Malko nu-i fu deloc greu să-l recunoască pe profesorul Yoshico Tacata, absolvent al Universităţii din Osaka, fost cercetător al C.I.A. şi în momentul de faţă, omul pe care avea ordin să-l omoare.

Tacata ţopăia încolo şi-ncoace, frecându-şi mâinile. Unul dintre paznici îl lovi pe Malko cu patul puştii, făcându-i semn să se scoale. Acesta se ridică. Îşi întinse încheieturile dureroase şi-l privi cu atenţie pe japonez.

— Cum vă numiţi? întrebă Tacata.

— Sunt prinţul Malko Linge, spuse Malko liniştit şi strămoşii mei trăiau deja ca nişte gentilomi când ţara dumneavoastră nu era încă populată decât de maimuţe.

Mânecile bluzonului alb se ridicară:

— Vă ţineţi de glume, domnule Linge! Vă ţineţi de glume! Dar nu aşa o să-mi obţineţi clemenţa. Sunteţi un agent al C.I.A., acea organizaţie nenorocită din care mi-e ruşine că am făcut odată parte. Ruşine care, din fericire, îmi va aduce satisfacţii enorme... Ştiţi, dragul meu coleg, că voi provoca Americii mai multe pierderi, în câteva zile, decât au suferit Rusia, Germania şi Japonia în timpul celui de-al doilea război mondial?

— Şi cu ce o să vă încălzească acest lucru? zise Malko. N-o să puteţi să ocupaţi singur toată ţara – nici măcar cu trupa

aceasta de maimuţe care vă slujesc.

Tacata îşi dezveli dinţii. În mintea lui, acest lucru se vroia a fi un zâmbet.

— Dar nu vreau să ocup, dragul meu. Eu vreau să distrug. Să omor cât mai mulţi americani cu putinţă. Soarta mea personală nu mă interesează câtuşi de puţin. Ofiţerii noştri s-au acoperit de glorie zdrobindu-se de portavioanele voastre la sfârşitul războiului, îmbrăcaţi în costumele albe de kamikaze. Ei nu credeau că o să supravieţuiască. Iar eu gândesc la fel ca ei.

În schimb, ştiu că numele meu va fi venerat de milioane de japonezi, timp de generaţii întregi. O să lovesc într-o săptămână. Ştiţi ce zi va fi atunci?

— Nu.

— 6 august. Nu vă spune nimic această dată?

Malko îşi scotoci zadarnic memoria. Tacata îl întrerupse triumfător:

— 6 august 1945 este ziua în care superfortăreaţa zburătoare *Enola Gay* a lansat o bombă atomică asupra Hiroshimei. Bilanţul a fost de patruzeci de mii de morţi, domnule Linge... Eu însă o să omor de zece ori, de o sută de ori mai mulţi... Eu, japonezul cel mic şi slăbănog de care-şi băteau joc savanţii dumneavoastră. O să realizez ceea ce nici ruşii şi nici chinezii nu pot să facă: voi lovi America, fără să-mi fie teamă de riposta ei. Fără surle şi trâmbiţe. Cum s-a numit bombardamentul vostru? Dar ce importanţă are? Pentru America, acest 6 august va fi Apocalipsul!

Tremurând de excitaţie, Tacata se învârtea în jurul prizonierilor, ca un pitic slut şi nebun. Malko încercă să-i prindă privirea lui Chamalo:

— Şi dumneavoastră sunteţi de acord cu nebunul acesta? Ce v-au făcut dumneavoastră personal americanii?

Mexicanul îşi dezgoli dinţii strălucitori într-un zâmbet crud:

— Îi urăsc. Cu dolarii lor, cumpără toţi oamenii politici şi fac din noi sclavii lor. Ţările noastre au ajuns coloniile lor.

Tacata îl susţinu, încântat la culme:

— N-aş fi putut să-mi realizez niciodată planul fără ajutorul prietenilor mei cubanezi, spuse el cu bunăvoinţă.

M-au ajutat de la început; întâi să ies din ţară. Tot ei au fost cei care au aflat că CX 3-ul a fost pus la punct şi l-au furat pentru mine. Amuzant, nu-i aşa? Cuba. Acest spin înfipt în colosala şi imbecila Americă, devine un spin otrăvit.

Râse. Malko era cu ochii pe el. Dar celălalt se ţinea tot timpul la distanţă.

— CX 3-ul ăsta al vostru este o adevărată minunăţie, dragul meu. L-am încercat pe satul vecin. Funcţionează. Funcţionează chiar foarte bine. Mi-a trebuit însă ceva timp ca să pot produce o cantitate suficientă. Mijloacele de care dispun aici sunt improvizate şi destul de rudimentare. Dar cred că l-am şi ameliorat puţin. Era timpul să-mi duc munca la bun sfârşit.

Prietenii dumneavoastră din Washington îmi trimiseseră deja un spion. Din cauza unei imprudenţe a mexicanului ăstuia beţiv. Oamenii mei l-au surprins în sat şi l-au urmărit prin junglă. Pesemne că la ora asta putrezeşte deja prin cine ştie ce locuri. Ceea ce veţi face şi voi în curând…

Malko îl privi pe Tacata cu un dezgust făţiş. Japonezul interpretă însă această privire ca una de curiozitate.

— Dar înainte să vă omor, zise calm Tacata, o să vă arăt instalaţiile mele. Nu eram sigur că pot obţine CX 3-ul, aşa că mi-am început cercetările în alte direcţii. Haideţi. Urmaţi-mă.

Ieşi. Cei trei prizonieri, escortaţi de câţiva mexicani şi de Chamalo, îl urmară docili. Legaţi cum erau unul de altul, n-aveau nici cea mai mică şansă să încerce ceva. Christina dispăruse. La un moment dat. pe unul din culoare, se întâlniră cu doi dintre fraţii Mayo, care-l priviră pe Malko cu răutate.

Mica procesiune ajunse în faţa primei clădiri. Unul din mexicani deschise uşa. Înăuntru se putea vedea un şir de cuşti în care se aflau iepuri şi cobai. Ca un adevărat ghid, Tacata le explică:

— Toţi iepurii au tifos. Se reproduc foarte repede. Din nefericire, în zilele noastre există vaccin împotriva tifosului.

Închiseră uşa. Ochii lui Tacata străluceau de bucurie. Procesiunea se îndreptă spre altă clădire. Trecură printr-un culoar străjuit de cuşti prevăzute cu gratii. Cuştile erau mari

cam cât o celulă de închisoare.

În fiecare cuşcă viermuiau zeci, sau poate sute de şobolani, care se învârteau fără oprire, neliniştiţi şi din când în când se apropiau şi miroseau pereţii. De altfel, paznicii stăteau la o distanţă considerabilă.

— Ăştia sunt preferaţii mei, le explică Tacata. Toţi aceşti şobolani sunt purtători ai bacilului ciumei bubonice, în starea ei cea mai virulentă. Bine-nţeles. Şi pentru asta există vaccin, dar şobolanii se reproduc aşa de repede... Sunt nişte animale mici şi drăguţe!

Stinseră lumina şi ieşiră. Se aflau lângă o construcţie pe trei sferturi îngropată în pământ. Pereţii nu aveau mai mult de un metru înălţime şi pe acoperişul plat era turnat ciment. Tacata se opri.

— Aici este laboratorul unde se produce CX 3-ul, graţie eşantioanelor pe care aţi fost atât de drăguţi să mi le oferiţi.

Clădirea este construită în pământ pentru că fabricaţia necesită oarece răcoare. Cunoaşteţi principiul de acţiune al CX 3-ului, nu-i aşa? Nu este nevoie să bei apa contaminată. Produsul acţionează chiar şi prin porii pielii. Faci o baie şi după cinci minute, gata: eşti roşu ca un rac şi mort de-a binelea.

Era un amănunt pe care generalul Higgins „uitase” să i-l spună. Malko încerca să-şi păstreze calmul. Dacă ar fi fost sigur că ar fi putut să-l sugrume pe japonezul cel pitic înainte de a fi omorât, n-ar fi ezitat nici o clipă. Dar era convins că gloanţele mitralierei Thomson l-ar fi secerat pe loc. Aşa că nu-i mai rămânea decât să încerce să câştige timp şi să spere într-un miracol.

— Şi cum aveţi de gând să procedaţi ca să înfruntaţi Statele Unite? întrebă Malko. Doar nu puteţi să faceţi totul de unul singur.

— Dar nu sunt singur. Acolo, oamenii o să mă ajute. Este uşor. E suficient să călătoresc repede. Ajunge să otrăvesc vreo sută de puncte de apă sau râuri şi voi produce pagube enorme. Vor fi supravegheate staţiile de epurare, dar nu şi fluviile sau izvoarele. Şi CX 3-ul nu reacţionează la nici unul dintre reactivii care se folosesc acolo.

Între timp se întorseseră la clădirea principală. Lincolnul

alb era încă acolo. Malko fu copleşit de furie, urmată apoi de tristeţe, la gândul că Christina era amestecată în această poveste oribilă. Dar era mult prea târziu pentru regrete. Malko se întrebă cum se gândise japonezul să se debaraseze de ei. În nici un caz nu se aştepta la o moarte agreabilă…

Era în jurul orei unsprezece şi soarele ardea cu putere. De jur împrejurul fermei, jungla îşi împingea zidurile verzi de liane şi de vegetaţie luxuriantă. Pe ici pe colo, florile dădeau o notă de culoare – orhidee sălbatice şi flamboianţi. Era un decor mult prea frumos pentru o uzină ce fabrica moartea!

— Domnilor. Înaintea călătoriei dumneavoastră definitive, vă ofer o cană de ceai în compania unei doamne tinere şi încântătoare, care este aliata noastră.

Felipe şi Malko se uitară unul la altul. Care era rolul Christinei în această poveste? Ce rost avea ceaiul acesta monden? Tacata râdea. În culmea fericirii şi părea că pune la cale o mârşăvie.

Caravana porni din nou. De data aceasta, cei trei prizonieri – încadraţi în continuare de paznici – traversară clădirea principală şi ajunseră la o terasă situată în spatele casei. Acolo se afla o piscină lungă de vreo douăzeci de metri, înconjurată de scaune şi fotolii. Într-unul din acestea era aşezată Christina Ariman. În momentul în care intră Malko, Christina întoarse capul, uitându-se în altă parte. Tacata tropăi până la ea şi se înclină profund.

— Dezlegaţi-i, îi porunci el lui Chamalo.

Mexicanul dădu un ordin şi unul dintre paznici le tăie celor trei bărbaţi legăturile cu o macetă. Malko şi Felipe îşi frecară încet încheieturile, în timp ce Eugenio o privea pe Christina cu o mutră năucită.

Piscina forma a patra latură a unui patrulater delimitat pe o parte de casă, iar pe celelalte două de nişte ziduri groase de vegetaţie tropicală. În spatele piscinei, terenul cobora brusc şi la douăzeci de metri mai încolo începea jungla. Malko se gândi că era singura şansă de evadare: să se arunce în piscină şi să treacă în partea cealaltă. Cu condiţia să nu fie împuşcat între timp…

— Aşezaţi-vă, le porunci Tacata. O să vi se aducă ceaiul.

Celor trei prizonieri li se aduse câte un scaun. Între ei şi Tacata se aflau o mitralieră şi trei puşti. Japonezul îşi savura din plin triumful. Îl interpelă pe Malko, ignorându-i ostentativ pe Felipe şi pe Eugenio:

— Americanii sunt complet tâmpiţi. Ştiau că am luptat timp de şase ani, din toate puterile, împotriva ţării lor. Şi mi-au deschis porţile laboratoarelor lor! Poate că se gândeau că sunt un om fără onoare, ca doctorul von Braun, care şi-a renegat Fuhrerul. Acum îşi plâng greşelile şi-şi trimit lacheii să-i scape de mine!

— Vă rog, făcu Malko, ofensat.

Un mexican aduse o tavă încărcată cu băuturi răcoritoare. Cu o privire absentă, Christina luă una la întâmplare. În clipa aceea, Malko îl zări cu coada ochiului pe Eugenio, care se pregătea să se repeadă spre piscină. N-avu timp să-i împiedice gestul. Cu un salt disperat, tânărul sări de pe scaun şi se aruncă în apa limpede a piscinei. Se putea vedea clar desenul mozaicului de pe fund. În momentul în care Eugenio atingea apa, Malko sări în picioare, puse mâna pe scaunul pe care stătuse şi-l ridică. În felul acesta, Chamalo – care părea cel mai primejdios dintre ei, cu mitraliera aia a lui – nu va trage. Dar nu apucă să-şi sfârşească mişcarea. În loc să tragă, toţi bărbaţii izbucniseră în hohote.

Japonezul cel pitic se lovea peste coapse de râs!

Malko şi Felipe nu avură timp să-şi pună prea multe întrebări. Eugenio se ridica la suprafaţă, cu trăsăturile deformate de o durere atroce. Apa părea că fierbe în jurul corpului său. În loc să înoate spre marginea dinspre junglă, făcu câteva mişcări dezordonate, încercând să se apropie de partea de unde se aruncase. Toată faţa îi era bășicată de o arsură monstruoasă. Carnea, atacată până la os, se desprindea fâşii-fâşii.

Cu un efort supraomenesc, se agăţă de marginea piscinei şi rămase acolo, nemişcat, fără să aibă forţa să se urce la loc. Bucăţi întregi de piele dispăreau fără încetare în fierberea din jurul său. Felipe şi Malko se repeziră spre el. Paznicii îi respinseră cu brutalitate.

Malko mai apucă să zărească mâinile lui Eugenio. Nu mai rămăseseră decât oasele, de care se mai agăţa încă puţină carne rozalie... Chamalo se apropie de piscină şi, cu seninătate, îşi puse talpa pe cele două mâini, strivindu-le şi împingându-le la loc în lichid. Corpul lui Eugenio căzu pe spate şi băiatul se scufundă, scoţând un ultim strigăt strangulat.

Urmă o linişte mormântală. Paznicii îşi îndreptaseră armele spre Malko şi Felipe. Christina întorsese capul. Tacata se scărpină pe după gât şi zise:

— Imbecilul acesta mi-a dezvăluit surpriza, iată ce fel de moarte v-am rezervat, domnilor. Complicele dumneavoastră a beneficiat deja de minunata mea piscină. Este altă invenţie a mea: o combinaţie de acizi, care, în aparenţă, seamănă perfect cu apa. Diferenţa este că acest lichid dizolvă un corp omenesc în două ore. Excelent, nu-i aşa? Îl foloseam foarte mult în Manciuria, ca să scăpăm de prizonierii politici jenanţi.

— Sunteţi un nenorocit de ultima speţă, zise Malko. Cel care vă va omorî va face un serviciu imens umanităţii.

— În orice caz, acela nu veţi fi dumneavoastră, şuieră Tacata. Chico, Jorge, aruncaţi-l în piscină!

Cei doi mexicani se repeziră spre el. Malko primi o lovitură cu patul puştii drept în ficat şi se îndoi până la pământ de durere. Simţea că-i vâjâie capul şi că nu mai are pic de forţă. Centimetru cu centimetru, cei doi indivizi îl târau spre lichidul mortal.

Imobilizat la rândul său, Felipe privea scena neputincios.

Capul lui Malko ajunse deasupra lichidului. Îşi putea vedea imaginea reflectată în piscină. Cei doi călăi îi ţineau strâns braţele. Nu mai trebuia decât să-l împingă. Tot corpul i se revolta la gândul acelei arsuri îngrozitoare. Îşi spuse în sinea lui: „O să încerc să înghit cât mai mult lichid, aşa o să scap mai repede.”

Deodată se auzi un strigăt sălbatic.

Christina sărise din fotoliu şi se repezise la cei doi călăi, agăţându-se de ei. Cum aceştia nu-i dădeau drumul lui Malko, Christina se strecură pe după ei pe marginea piscinei şi se agăţă de gâtul lui: dacă ar fi căzut Malko, atunci ar fi

căzut şi ea.

De data aceasta, Chamalo fu cel care urlă. Cei doi mexicani îi traseră brusc înapoi pe Malko şi pe Christina. Malko se scutură şi încercă să-şi recapete suflul.

Chamalo şi Christina discutau violent într-un dialect indian. Tacata le urmărea furios replicile. Aceştia ridicaseră tonul. Christina termină discuţia printr-o tiradă lungă. Chamalo se întoarse spre Tacata:

— Nu vrea să-l omorâm aşa, zise el.

— Cum adică nu vrea? Forţaţi-o! Legaţi-o! Aici eu dau ordine!

Chamalo râse cu cruzime:

— Poate, dar Christina a făcut mult prea mult pentru cauza noastră. Nu vreau s-o contrariez în legătură cu un detaliu atât de mărunt.

— Cum un detaliu?! Dar trebuie să-i omorâm, să-i omorâm! Sunt duşmanii noştri.

Tacata fierbea de furie. Christina îl privea cu un dispreţ făţiş. Împăciuitor, Chamalo propuse:

— Închideţi-i cu şobolanii. N-o să fie la fel de distractiv ca chestia cu piscina, dar este la fel de eficace. Ea n-a zis că nu trebuie să-i omorâm, doar că nu vrea să se întâmple în felul acesta.

Mexicanul îi vorbea pe tonul cu care încerci să convingi un copil răsfăţat. Japonezul se gândi câteva secunde, apoi mârâi:

— Foarte bine. Cu-atât mai rău pentru ei. Să fie duşi la cuşti. Vin şi eu imediat.

Paznicii îi traseră după ei pe Malko şi pe Felipe. Malko nu reuşi să întâlnească nici măcar pentru o clipă privirea indienei.

După vreo trei minute apărură doi paznici îmbrăcaţi în haine de piele şi cizme înalte, care deschiseră una din cuştile cu şobolani şi-i împinseră înăuntru. Speriate, rozătoarele se înghesuiră în fundul cuştii.

Felipe şi Malko rămaseră lipiţi de gratii. Acestea erau dublate cu un grilaj metalic des. Cei doi încercau să străpungă cu privirea întunericul din faţa lor. La trei metri de ei, se auzea tropăitul animalelor ce se învârteau de colo-

colo, nervoase. Sute de luminiţe roşii, ca nişte vârfuri incandescente de ţigară, sclipeau în întuneric: ochii şobolanilor. Felipe simţi ceva strecurându-i-se pe lângă picior; urlă şi se lovi de zăbrele.

— Iertaţi-mă, Senor Linge, şopti el. Dar dintotdeauna mi-a fost frică de şobolani. Şi ăştia…

— Bătrâne, zise Malko, mie mi-e atât de frică de nici nu mai îndrăznesc să vorbesc.

Se aprinse lumina. Era Tacata. Era îmbrăcat în acelaşi bluzon alb. Cu paşi mărunţi, se apropie de cuşca în care se aflau cei doi. Era numai la câţiva centimetri de ei. Doar că între ei se aflau gratiile…

— Aţi schimbat o moarte rapidă cu un sfârşit lung şi penibil, domnii mei, spuse el pe un ton mieros.

Cu o ţintă precisă, Felipe îl scuipă drept în faţă. Tacata se şterse cu poalele bluzonului. Tremura din cap până-n picioare de furie.

— Regret din tot sufletul că nu voi putea asista la agonia voastră, le spuse el. Dar va trebui să plec de îndată ce îmi voi termina producţia. Mai mare păcatul! Să vă povestesc ce-o să se întâmple. Momentan, micuţele mele animale au mâncat, aşa că sunt sătule şi n-o să vă atace aproape deloc. Dar, începând de mâine, o să li se facă o foame de lup. Am dat ordin să nu mai fie hrăniţi. Aşa că o să înceapă să se învârtă în jurul vostru, din ce în ce mai aproape… Apoi. Cei mai îndrăzneţi o să încerce să vă muşte. Poate c-o să reuşiţi să omorâţi câţiva. Dar, pe întuneric, n-o să puteţi să-i vedeţi pe toţi, nu-i aşa? O să devină din ce în ce mai curajoşi. Pe urmă, când microbul ciumei vă va curge prin vene. O să dureze încă o săptămână până o să muriţi – ca nişte câini. Ştiţi, este foarte dureros să mori de ciumă. O să vă crească nişte buboaie enorme apoi o să înceapă să pleznească. O să putreziţi de vii. Dar şobolanii o să vă ajute să muriţi mai repede… O să le fie din ce în ce mai foame! Adio, domnilor. Şi un sfat: nu vă aşezaţi pe jos. Şobolanilor le plac la nebunie părţile sensibile ale oamenilor. Lăsaţi-le aceste bunătăţi ca desert, când oricum n-o să mai simţiţi nimic.

Malko nu mai avea nici măcar forţa să-i răspundă. Şi

japonezul se îndepărtă. Agentul secret era copleşit de dezgust şi oroare. Îi venea să verse numai la auzul acelui viermuit scârbos la numai doi paşi de ei.

— N-aveţi o brichetă sau nişte chibrituri? îl întrebă el pe Felipe. Le este frică de foc.

— N-am nimic, oftă mexicanul. N-am decât mâinile, ca să mă rog.

Sprijiniţi unul de altul, cu spatele la zăbrele, cei doi bărbaţi se uitau cu teamă la şobolani. Oare peste cât timp o să înceapă rozătoarele să-i atace? Malko încercă să-şi amintească tot ce citise în legătură cu şobolanii şi cu mijloacele de a-i combate. Dar le-ar fi trebuit foc… Şi zăbrelele erau solide, absolut de neclintit.

Nu se mai auzea nici un zgomot de afară. Era ca şi cum cei doi prizonieri s-ar fi aflat deja în coşciug.

Stătură multă vreme aşa, fără să vorbească, cu urechile ciulite. Din când în când, loveau pe rând cu picioru-n pământ, ca să alunge şobolanii mai îndrăzneţi. În felul acesta, se scurse câtva timp. Lor li se păru o eternitate. Malko se uită la ceas: trecuse de-abia o oră.

— O să înnebunim de tot aici, murmură el. Ce moarte atroce!

— Există un vechi proverb mexican care zice: „Nici o moarte nu e dulce”, oftă Felipe. Toate lucrurile sunt în mâinile lui Dumnezeu.

— Care, în momentul de faţă. A uitat complet de noi! făcu Malko. Şi când mă gândesc că aveam de gând să restaurez capela castelului!

— Aveţi un castel?

Malko se apucă să-şi povestească viaţa. Îi vorbi de castel, de proiectele sale. În felul acesta aproape că uitau de şobolani şi de ciumă. Se avântau în evocări ale unei vieţi fericite, ale femeilor pe care le cunoscuseră, ale fericirii trăite, aşa cum visează un flămând o friptură în sânge. Şi timpul trecea. În cele din urmă tăcură. Urmă apoi o vreme când nu mai schimbară decât replici monosilabice, supraveghindu-şi cu atenţie picioarele. Îi rodea un singur gând: care dintre ei va fi muşcat primul? Soarta celui din urmă va fi cea mai îngrozitoare.

„În fond, îşi spuse Malko, când va sosi clipa aceea, o să mă duc chiar eu spre şobolani. Nu vreau să rămân singur în hruba asta, singur cu cadavrul lui Felipe.”

Felipe gândea acelaşi lucru.

Şi totuşi, cei doi bărbaţi nu reuşeau să se hotărască să facă cei trei paşi care-i despărţeau de şobolani. Între raţionamentul lucid şi oroarea de contactul fizic cu acele animale scârboase, exista o prăpastie ce îi făcea să se agaţe şi de cea mai mică speranţă.

Clătinându-se de oboseală, Malko şi Felipe încercau să-şi ţină ochii deschişi şi să străpungă întunericul cu privirea. Câteodată viermuiala părea că se apropie. Asta îi făcea să scrâşnească din dinţi… Dar erau alarme false. Malko se uită din nou la ceas: era miezul nopţii. Nu mai putea.

— Felipe, propuse el, mergem?

Nu era nevoie să întrebe unde. Creierele celor doi prieteni lucrau în acelaşi ritm. În felul acesta, alegându-şi ora sfârşitului, dovedeau că încă sunt oameni.

— *Vamos,* zise Felipe, regăsindu-şi, în faţa morţii, limba maternă. *Estás un hombre, muy caballo, Senor Linge.*

Făcură un pas spre fundul cuştii. Chiar în momentul acela se aprinse lumina.

O văzură pe Christina Ariman, care se strecura fără nici un zgomot pe culoarul îngust dintre cuşti. Avea în mână un obiect lung şi negru. Malko o privi drept în ochi; ea zâmbi uşor, cu un aer trist. Acum nu-i mai separau decât zăbrelele. Îi întinse lui Malko obiectul pe care-l ţinea în mână. Fără să se gândească, acesta puse mâna pe el.

— V-am adus o pilă, zise ea. Este tot ce-am putut găsi ca să vă ajut cumva. Cheile celulelor sunt la japonez. Nu puteam să le iau.

Pila, împachetată într-o bucată de hârtie, era o unealtă enormă de lăcătuş. Malko simţi cum îi creşte inima. La urma urmelor, poate că totuşi nu va muri!

— Christina, îi spuse el, nu mai sta cu oamenii ăştia. Nu vezi că sunt nebuni?

Christina dădu din cap.

— Nu, Malko, nu sunt nebuni. Au suferit enorm şi eu îi înţeleg. Nu vă eliberez ca să-i împiedicaţi să-şi pună în

practică proiectul, ci pentru că nu vreau să muriţi, nu vreau să mori tu... Puţin îmi pasă mie de americani! În fiecare an milioane de oameni mor de foame pe acest continent, aşa că, înţelegi...

— Christina, jocul acesta este extrem de primejdios, zise Malko.

— Nu. N-are rost să insişti. Mai bine ascultă-mă! Ca să ajungeţi într-un loc civilizat, trebuie să mergeţi cel puţin cinci zile prin junglă. Nu există decât un drum care vine aici şi japonezul îşi va trimite oamenii să-l patruleze. Dacă vreţi să rămâneţi în viaţă, staţi ascunşi în junglă. N-o să vină să vă caute acolo. Când o să ajungeţi în Guadalajara, noi o să fim deja departe.

— Şi ţie ce o să ţi se-ntâmple?

— Nu-ţi face probleme din cauza mea. Şi nu încercaţi să-mi furaţi maşina. Este în faţa postului de gardă... *Adios.* Succes. Atenţie la şobolani!

Zâmbi şi se îndepărtă. Apoi dispăru în întunericul culoarului. Cei doi bărbaţi se apucară să smulgă grilajul. Fără un cuvânt, Felipe luă pila şi începu să pilească una dintre zăbrele. Christina lăsase lumina aprinsă. Şobolanii erau grupaţi la capătul cuştii, într-o masă gri şi mişcătoare, stropită cu puncte roşii. Scoteau nişte chiţăitori stridente şi unii dintre ei înaintau din când în când spre prizonieri, cu ochii strălucitori şi cu limba atârnându-le din gură, aproape atingând pământul.

Felipe pilea cu frenezie. Pe frunte i se scurgeau picături enorme de sudoare şi mâinile i se acoperiseră cu un praf negricios. Pila se înfundase mai mult de jumătate de centimetru în bară. Era însă nevoie să taie două zăbrele, fiecare în câte două puncte. Malko se uită neliniştit la ceas. Singura lor şansă era să scape înainte să se lumineze de ziuă. Şi era deja unu noaptea.

— Lasă-mă şi pe mine să mai pilesc, îi spuse el lui Felipe.

Mexicanul era deja la capătul puterilor: îi întinse în tăcere pila. Malko atacă cu frenezie bara. Între timp, Felipe supraveghea şobolanii. Era mult mai greu decât îşi închipuise Malko. Felipe avea o forţă colosală. Strângând din dinţi, Malko se agăţă de mânerul de lemn. Deja îl dureau

mâinile de nu mai putea.

În felul acesta, cei doi bărbaţi făcură neîncetat cu schimbul. La ora trei se desprinse prima bară. În clipa aceea, vreo douăzeci de şobolani începură să avanseze spre ei, scoţând nişte chiţcăieli stridente. Malko şi Felipe paralizară de frică. Felipe apucă bucata de bară desprinsă şi o agită în direcţia lor. Şobolanii nu dădură înapoi. Dacă atacau toţi odată, nu mai aveau nici o şansă. Cei doi le vedeau gurile roşietice deschizându-se şi închizându-se.

— Le este foame, zise Felipe. Să ne grăbim!

Îşi reluară munca laborioasă de furnici. La ora cinci, cea de-a doua bară nu se mai ţinea decât într-un punct. Felipe puse mâna pe ea şi o smulse. Şobolanii erau acum adunaţi în semicerc în jurul lor, la mai puţin de un metru.

— S-o ştergem, zise Malko.

El trecu primul. În clipa în care se strecura printre zăbrele, fu inundat de o bucurie supraomenească. Felipe îl urma îndeaproape, ţinând în mâini cele două bare. pe care le putea folosi foarte bine ca bâte. Alergară de-a lungul culoarului. Uşa se deschise fără dificultate. Felipe stinse lumina. Era deja aproape ziuă. Ieşiră cu foarte mare atenţie. Felipe arătă spre capătul culoarului:

— Priviţi!

Şobolanii înaintau încet spre ei…

— Frumoasă surpriză pentru nenorociţii ăştia! zise Malko.

Din fericire, clădirea cu şobolani era situată mai la o parte de restul construcţiilor. Alergară vreo douăzeci de metri şi se afundară în jungla deasă şi verde. Se opriră, cu răsuflarea tăiată. Până în acea clipă nu se gândiseră decât la şobolani.

— Ce facem? întrebă Felipe. Dacă şobolanii o să se răspândească pe tot cuprinsul proprietăţii, nenorociţii ăştia o să înceapă imediat să ne caute. Trebuie s-o luăm spre sud, prin junglă.

— Există poate o soluţie mai bună, răspunse Malko. Mai avem o alternativă. Vă aduceţi aminte ce-a spus japonezul în legătură cu Lentz?

Mexicanul clătină din cap.

— Lentz a venit aici cu maşina. Poate că aceasta se află

încă în sat, de vreme ce l-au urmărit pe jos. Avem o şansă de unu la mie să mai funcţioneze încă. Dar merită să încercăm. Mai ales că, în felul acesta, o să creadă că ne-am pierdut în junglă.

— Bună idee, aprobă Felipe. Satul este mai mult ca sigur la capătul drumului. S-o luăm spre vest şi, de îndată ce ajungem la drum, o luăm iar spre nord.

Porniră de îndată. Din fericire, jungla nu era chiar atât de deasă. Se strecurau fără zgomot printre ierburile înalte şi liane. Felipe mergea în faţă. Ajunseră la drum. Nu se vedea nimeni prin preajmă; şi totuşi, stătură acolo câteva minute bune, ascunşi într-o groapă, de frică să nu fie o capcană.

— Să mergem, zise în sfârşit Malko.

Porniră la drum prin iarba deasă. Se îndreptau spre nord.

Drumul urca şerpuind pe o colină. La capătul suflului, Malko îl urma cu greu pe Felipe. Deodată, acesta se opri şi-l apucă pe prietenul său de braţ:

— Priviţi!

La vreun kilometru distanţă, într-o vale mică, se zărea un sat.

Cei doi o luară la fugă spre poalele colinei. Alergau cât îi ţineau picioarele. Nici măcar nu mai încercau să se ascundă. Apărură primele case. Erau în ruină şi acoperite de vegetaţie. Plante şi liane ieşeau deja de prin toate deschizăturile. Felipe o luă pe partea stângă, iar Malko pe cea dreaptă. Din drumul principal al satului nu mai rămăsese decât o potecă prin junglă.

Felipe văzu primul maşina.

Era o masă verde sub un copac. Trebuia să ai ochi de linx ca să o deosebeşti de vegetaţie. O plantă ce semăna cu un banan se întindea deasupra parbrizului. Cele patru portiere erau închise. Felipe dădu o tură în jurul vehiculului. Şi să vezi minune: cauciucurile erau extrem de puţin dezumflate! Încercară portiera din faţă stânga. Se deschise.

Scaunele erau acoperite de un fel de muşchi verzui, dar interiorul nu părea să fi suferit. Evident, cheia nu era în contact! Felipe cotrobăi pe sub bord şi smulse două fire. Făcu contact. Nimic.

— Nu are curent, îi comunică el lui Malko.

— Mai mult ca sigur că bateria e moartă, spuse acesta.

Acum se luminase de-a binelea: era ora şapte. În jurul lor, arborii erau animaţi de sute de mii de ciripituri de păsări şi de zumzet de insecte. Nu le mai rămăsese prea mult timp. Felipe apăsă pe o manetă şi deschise capota. Malko se aplecă să se uite la baterie. Aceasta era acoperită de un strat gros şi alburiu de oxid. Firele de la bujii erau la locul lor. La fel şi delcoul.

— S-ar putea să aibă o manivelă în portbagaj, dar n-aveam cum să-l deschidem, zise Felipe.

— S-o împingem, propuse Malko. În principiu, ar trebui să pornească.

În partea opusă, strada principală a satului cobora, într-o pantă destul de abruptă. Felipe ieşi din maşină şi se opinti – încercând s-o împingă – între cele două tampoane de protecţie din spate. Maşina nu se mişcă nici măcar un centimetru. I se alătură şi Malko. Începură să împingă amândoi. Degeaba. Transpiraţi şi răsuflând din greu, alunecau fără încetare în iarba umedă, în timp ce maşina rămânea lipită de solul spongios.

— N-o să reuşim niciodată, oftă Felipe. Ar trebui s-o ştergem de aici înainte să nu vină ăştia după noi.

— Aşteptaţi, zise Malko.

Tocmai i se păruse că simte ceva sub degete pe partea interioară a barei de protecţie din spate. Zgârie puţin şi scoase o cheie, ce fusese fixată acolo cu o bandă izolatoare.

— Cheia de la portbagaj, zise Malko. Sărmanul Lentz ne face poate un foarte frumos cadou postum.

Era şi cheia de contact, dar acum nu le mai era de nici un folos. Malko o băgă în broască şi răsuci. Portbagajul se deschise.

Înăuntru se aflau o roată de rezervă, o manivelă şi două canistre de benzină.

Douăzeci de secunde mai târziu, Felipe învârtea de manivelă de parcă era apucat de streche. Malko se urcase la volan şi apăsa uşor pedala de acceleraţie. Dar motorul nu dădea nici cel mai mic semn de viaţă.

Felipe lăsă manivela şi luă o trusă de scule. Demontă repede cele opt bujii, le şterse, le frecă cu peria, le apropie

electrozii şi le montă la loc. Desfăcu capacul de la delcou şi-l şterse cu atenţie. Era acoperit de un strat serios de condens. Apoi se întoarse la manivelă.

— Dacă zice ceva, îi spuse el lui Malko, apăsaţi pedala până la fund.

Apucă manivela cu ambele mâini şi o învârti cu toată puterea.

Motorul tuşi de câteva ori şi porni. Malko îi ambală uşor. Dându-i câteva pedale, apoi îl lăsă să meargă puţin la ralanti. După indicatorul de benzină, rezervorul era pe jumătate plin. Asta plus cele două canistre de benzină din portbagaj ar fi trebuit să le ajungă fără probleme până la Guadalajara.

— Acum necazul este că trebuie să trecem pe lângă fermă, spuse Malko. Şi, cu Lincolnul. N-o să le fie deloc greu să ne-ajungă din urmă. Ca să nu mai vorbim că au şi arme…

— Lăsaţi-mă pe mine la volan, ceru Felipe. Sunt obişnuit cu rablele astea.

Băgă într-a-ntâia şi acceleră uşor. Maşina tremură, roţile patinară puţin, dar reuşiră să se smulgă din iarbă. Poliţistul conducea cu gesturile delicate ale unui proaspăt căsătorit. De cum intrară pe drum, acceleră puternic. Aveau nevoie de viteză ca să urce panta. Motoruhorcea cu un zgomot frumos, rotund. Ajunseră în vârful colinei. În vale, la un kilometru pe stânga, se vedea ferma lui Chamalo.

Felipe o porni la vale. La mijlocul pantei opri motorul. Acul vitezometrului era la 80. Nu se mai auzea decât foşnetul roţilor şi al aerului.

— Nu pot s-audă nimic de la fermă, zise Felipe. Vântul este de partea noastră.

Când trecură prin faţa răscrucii din care se desprindea drumul ce ducea la fermă, ajunseseră la 50 de kilometri la oră. Nu se vedea ţipenie de om. Felipe aşteptă până când maşina de-abia se mai târa, gata să se oprească. Atunci cuplă din nou motorul. Malko supraveghea drumul, uitându-se tot timpul dacă nu sunt urmăriţi. Făcură astfel vreo zece kilometri. Apoi Felipe acceleră la maxim.

În ochii aurii ai lui Malko se reflecta o lucire stranie.

— De data asta, zise el, am un motiv personal să-i iau

gâtul japonezului ăluia nenorocit. N-o să uit toată viaţa cuşca aia cu şobolani.

— În patru ore suntem în Guadalajara, spuse cu simplitate Felipe.

— Am pregătită o surpriză plăcută pentru domnul Tacata, zise Malko. O surpriză după care n-o să-şi mai revină. Mai ales că-şi închipuie că la ora asta rătăcim de nebuni prin junglă.

Ţinut cu o mână fermă, Fordul cel vechi zbura legănându-se cu 100 la oră pe drumul de laterit roşu. La un moment dat. zăriră un indicator spălăcit: „Guadalajara. 476 km.”

Capitolul XII

O mulţime zgomotoasă viermuia prin oraş. Cu nenumăratele sale biserici şi cu rafinăria sa de petrol nouă-nouţă, Guadalajara oferea toate contrastele unui oraş în plină expansiune. Malko şi Felipe nu aruncară nici măcar o privire frumoaselor case de piatră roz, ci se repeziră drept la aeroport. Lăsară maşina în parcare şi se duseră la biroul de informaţii. Aveau noroc: exista un avion pentru Mexico şi pleca într-o oră. Malko mai avea aproape o mie de dolari la el. Luă două bilete şi aşteptară.

— De ce mergem în Mexico? întrebă Felipe. Aici. Pot să cer ajutorul *Securidad*-ului. O să facă ce vrem noi. În seara aceasta, atacăm ferma.

— Aţi văzut împrejurimile? întrebă Malko. Mai întâi, cu armele pe care le au, o să ne coste foarte scump. În al doilea rând, pot să scape şi să se ascundă în junglă. Poate că au şi alte cuiburi. Şi nu trebuie să uitaţi că este o proprietate privată, care aparţine unei femei bogate şi stimate.

— Şi atunci, ce-o să faceţi?

Malko îşi lăsă privirea să hoinărească asupra mulţimii din jur. Se simţea stors de vlagă.

— Mă voi folosi de mijloacele pe care mi le pune la dispoziţie serviciul „acţiune” din cadrul C.I.A.

Felipe îl asculta cu atenţie.

— După părerea dumitale, Felipe, care este singura modalitate de a distruge acest cuib de vipere, fiind absolut sigur că nu va mai supravieţui nimic, nici măcar şobolanii contaminaţi, care se pot reproduce cu o viteză înfricoşătoare?

Mexicanul râse şi mătură aerul cu braţul drept:

— O bombă atomică şi gata, nu mai rămâne nimic!

— Da, confirmă Malko, este singura metodă.

Zâmbetul mexicanului încremeni, văzând expresia lui Malko.

— Glumiţi, Senor Linge, începu el.

— Nu. Spuse Malko, nu glumesc deloc. O să aruncăm o bombă atomică asupra fermei ăleia nenorocite. Tacata, împreună cu şobolanii lui, muştele lui şi complicii lui cei nebuni, vor fi făcuţi praf şi pulbere. Ştiu că este îngrozitor, dar ne va costa mai mult dacă n-o facem.

Felipe era copleşit.

— Dar, dar… nu aveţi bombardiere! Astea sunt nişte aparate enorme… Şi nu vă gândiţi la scandalul pe plan internaţional? Suntem în Mexic, aici! Ar trebui să aveţi acordul guvernului. O să distrugeţi întreaga regiune. Este imposibil.

— Nu este imposibil, zise Malko. C.I.A. a prevăzut totul. Un avion mă aşteaptă încă de acum trei zile în Mexico. Aparent, este un avion bimotor civil, aparţinând unei familii de americani din corpul diplomatic. În realitate, aparatul este pilotat de către un ofiţer superior al Forţelor Aeriene, veteran al misiunilor speciale. Este asistat de trei oameni din C.I.A. – de la *Special force* – specialişti în armament atomic.

— Şi bomba?

— Bomba este disimulată într-un fel de buncăr. Există şi un sistem de ochire, dar este destul de rudimentar. De fapt, nu este o bombă atomică adevărată. Preşedintele n-ar fi permis în ruptul capului o chestie ca asta, nici măcar pentru o problemă aşa de gravă ca cea cu care suntem confruntaţi

acum. Este cea mai mică armă atomică tactică de care dispune armata Statelor Unite – un fel de obuz de mortier. Distruge totul pe o rază de un kilometru, dar nu lasă reziduuri radioactive. Cu toate acestea, nimic nu rezistă căldurii pe care o degajă. Este exact ce ne trebuie.

Felipe era profund tulburat. Malko regreta enorm că era nevoit să-l supună la o încercare aşa de grea pe acest bărbat care-l ajutase atât de mult.

— Dacă vreţi, puteţi să rămâneţi în Mexico, propuse el. Dar vă cer să-mi daţi cuvântul dumneavoastră de onoare că n-o să vorbiţi despre această experienţă cu nimeni, nici măcar cu şefii dumneavoastră.

— N-o să vorbesc cu nimeni despre chestia asta, spuse Felipe încet. Şi o să vin cu dumneavoastră. Dar mă înfricoşaţi, Senor.

Vocea stridentă a stewardesei anunţă zborul lor. Se înghesuiră într-un Convair vechi al lui Mexicana de Aviación şi ronţăiră nişte bomboane proaste, aşteptând decolarea.

Când fură în aer, Felipe întrebă:

— Vreţi să acţionaţi mâine?

— Cât se poate de repede. Tacata n-o să rămână acolo o veşnicie, mai ales acum, când ştie că am scăpat. Chiar dacă ne crede în plină junglă. Şi mai trebuie să respecte şi data de 6 august.

Avionul se ridica încet, ca să treacă peste lanţul muntos ce se întindea în jurul lui Mexico City. Felipe spuse:

— Aparatul pe care-l aveţi este destul de puternic ca să treacă munţii?

Malko încuviinţă:

— Nu vă faceţi griji. Nu este chiar un model de serie. Şi, oricum, bomba nu este grea... Iar cu patru sau cinci persoane înăuntru nu-i absolut nici o problemă.

Felipe tăcu. Malko căzuse pe gânduri. La început, nici nu-i trecuse prin cap să utilizeze arma pe care i-o pusese la dispoziţie generalul Higgins. Din cauza aceasta lăsase avionul în Mexico. Şi, cinstit vorbind, i se păruse că Higgins cam exagera cu zelul. Dar vizita la fermă îi schimbase radical părerile. Plus faptul că CX3-ul acţiona chiar şi asupra apei nepotabile.

Şi totuşi, îl încerca o vagă strângere de inimă. Nu îndrăznea să recunoască, dar cauza acestor simţiri era Christina. În primul rând, îi salvase de două ori viaţa. Şi în plus, în plus era de fapt îndrăgostit de ea şi aproape c-o înţelegea. Ştia că nu ea încercase să-l otrăvească, ci fraţii Mayo, din ordinul lui Chamalo şi al lui Tacata. Ea nu era decât paravanul şi bancherul acestei mişcări.

În clipa aceea îşi dori din tot sufletului ca ea să nu mai fie la fermă. Pentru că el nu va putea face absolut nimic pentru ea.

Felipe îi puse mâna pe braţ:

— Legaţi-vă centura, Senor Linge, ajungem imediat.

De fapt, avionul începuse deja să coboare. Jos, se putea distinge deja cubul enorm şi multicolor al Universităţii din Mexico – situată pe drumul spre Acapulco.

— O să avem iarăşi o zi foarte lungă, zise Malko.

— Da. Să ne-ajute Dumnezeu!

Malko îl privi pe Felipe cu coada ochiului:

— Spuneţi-mi, vă rog, sunteţi cu adevărat foarte credincios? Sau de fapt…

Felipe fu extrem de şocat.

— Senor, nu se glumeşte cu chestiile astea. Este adevărat că practic o meserie crudă, dar mama mi-a insuflat respectul pentru lucrurile sfinte încă din fragedă pruncie. Şi acesta nu m-a părăsit încă.

Avionul ateriză şi rulă până la spaţiul de parcare.

— Nici măcar nu trebuie să mergem în oraş, zise Malko. O să dau un telefon la ambasadă chiar de aici. Până atunci, ar fi cazul să ne bărbierim.

Ceea ce nu constituia deloc un lux, ci o necesitate.

Cei doi bărbaţi erau murdari ca nişte peoni mexicani şi costumele lor păreau că-s luate de la vreo dugheană cu haine vechi. Lianele din junglă le zgâriaseră feţele şi oboseala îşi pusese amprenta pe trăsăturile lor. Adâncindu-le ridurile.

Capitolul XIII

Din înaltul cerului, mica fermă pierdută în mijlocul vegetaţiei avea un aer de-o inocenţă absolută. Clădirile de-abia se distingeau. Cum să-ţi vină să crezi că acest loc liniştit era punctul de plecare al operaţiunii „Apocalips”, îndreptată împotriva Americii? Malko oftă. Rasa umană îl dezamăgise dintotdeauna.

— Ei, ce facem, îi dăm drumul înainte să înceapă să tragă în noi?

Maiorul Clarke şi adjunctul său îşi pierduseră răbdarea. Se aflau acolo ca să facă o treabă şi vroiau s-o termine cât mai repede posibil.

Ca pentru a le da dreptate, un bărbat ieşi din una din clădiri şi începu să facă gesturi ample. De îndată i se alătură un al doilea, care agita o armă automată. Imediat după aceea, o rafală lungă porni spre avion.

Micul lor bimotor începu să se clatine, ca apucat de streche: pilotul încerca să se ferească de gloanţe. Felipe se înnegri la faţă: să fii doborât când ai la bord o bombă atomică – chiar şi de buzunar – nu este o chestie din care ai prea multe şanse să scapi.

Impasibil, maiorul Clarke deschise caseta şi începu să se agite în jurul bombei. Adjunctul său era pe post de paravan, deoarece nimeni nu trebuia să afle secretul armării acestui mecanism, capabil să devasteze totul pe o rază de un kilometru. Era exact ce trebuia pentru a anihila ferma. Deja aceasta nu se mai vedea. Jos se întindea jungla, verde şi fără limite. În depărtare se zărea Pacificul, ca o panglică strălucitoare. Maiorul Clarke se întoarse în faţă.

— La cât timp aţi potrivit-o să explodeze? întrebă Malko.

— La treizeci de secunde. Este intervalul maxim. În timpul acesta, noi vom parcurge două mile. Este suficient. Însă s-ar putea să ne scuture puţin.

— Şi dacă nu explodează?

— În cazul acesta, după zece secunde se declanşează o încărcătură clasică şi distruge bomba.

— Să sperăm că funcţionează. Vă daţi seama ce poveste pentru O.N.U.! Să ataci o ţară neutră – şi pe deasupra şi aliată – cu o bombă atomică, pe timp de pace absolută! Puteţi fi siguri că vom fi arătaţi cu degetul de toată lumea civilizată.

Cei cinci bărbaţi se priviră. Erau cu toţii încordaţi la culme. Şi doar Malko şi Felipe ştiau motivul pentru care urmau să arunce bomba.

— Întoarceţi-vă, îi porunci Malko pilotului. Treceţi din nou pe deasupra fermei. Nu mai sus de o sută de metri. Doar lansăm un proiectil de mortier, nu o bombă. După aceea, motoarele în plin şi ţineţi bine de manşă.

— OK, confirmă pilotul.

— Deschideţi trapa, ordonă Malko.

Adjunctul lui Clarke împinse trapa spre spate. Un curent de aer îngheţat pătrunse în avion. Acum era nevoie să urle ca să se poată auzi. Malko se apropie de Clarke.

— Mă duc în faţă! strigă el. Când cobor braţul. Îi daţi drumul.

Clarke înclină capul.

Malko se aşează lângă pilot, cu braţul drept ridicat. Se apropiau de fermă. Deja se puteau distinge acoperişurile. Dar şi ei puteau fi văzuţi. O rafală de puncte luminoase porni spre ei. Gloanţe trasoare. Pilotul înjură şi coborî puţin aparatul. Ferma se mărea văzând cu ochii. Pe unul dintre acoperişuri era montată o mitralieră care trăgea din plin asupra lor. Instinctiv, Malko îşi băgă capul între umeri. Dacă erau atinşi acum, se ducea dracului totul. Tacata ar fi avut timp să intre în Statele Unite şi să-şi înceapă răzbunarea. Înainte de a putea fi oprit, ar putea omorî milioane de oameni.

— La stânga! urlă Malko.

Sub ei, se vedea o maşină care se îndepărta de fermă pe un drumeag îngust. Închisă şi de culoare neagră. Şi era prea târziu ca să mai poată da drumul bombei pe ea!

În aceeaşi clipă, Malko zări în curte maşina decapotabilă, lungă şi albă a Christinei. Tânăra femeie era la volan. Văzând avionul, ridică pumnul spre cer. Mai erau cu ea doi bărbaţi.

Malko zări într-o străfulgerare toate aceste lucruri. Ferma se apropia din ce în ce mai mult. Lăsă braţul în jos.

La început nu se întâmplă nimic. Malko simţi nişte furnicături ciudate în mâini. Până în ultima secundă, sperase că indiana nu va mai fi acolo. Şi avea să-i fie îngrozitor de greu să uite această imagine – femeia aceea tânără şi frumoasă pe care o iubise, gata să moară.

Un zgomot surd măturǎ cabina. Avionul făcu un salt înainte, ca şi cum ar fi fost împins de o mână gigantică. Crispat în scaun, pilotul încerca din răsputeri să menţină manşa în aceeaşi poziţie.

Avionul se înclină puţin pe-o aripă. Malko se uită în stânga şi văzu o ciupercă mare şi gri ridicându-se din junglă.

— Formidabil, nu?

Clarke îl bătea pe spate, încântat la culme de rezultat.

Malko, cu faţa crispată, nu răspunse.

— Treceţi din nou pe deasupra fermei, îi ordonă el pilotului. Nu riscaţi nimic. Cu maşinăria asta. Nu există reziduuri radioactive.

Clarke se duse în spatele avionului şi dădu drumul unui aparat cu patru contoare Geiger. Pentru orice eventualitate.

De data aceasta, pilotul reduse turaţia la maxim. Cu flapsurile lăsate, ajunseră deasupra luminişului cu mai puţin de 200 la oră.

Ferma nu mai exista. Nu se mai vedea decât o pată enormă de pulbere cenuşie, care stagna la nivelul solului, pe o rază de cinci sute de metri. Se mai ridicau doar câteva trunchiuri de copaci, calcinate. Şi asta într-o singură secundă. Malko zări o carcasă contorsionată: era tot ce mai rămăsese din Lincolnul alb.

Christina nu va vedea niciodată frumosul castel al lui Malko. Ce meserie mizerabilă! îi venea să plângă. Nici toţi dolarii din lume nu vor putea înlocui vreodată pielea arămie a frumoasei metise.

Şi coşmarul nu se sfârşise, deoarece – mai mult ca sigur – Tacata scăpase. Ştiindu-se descoperit, nu mai avusese decât un gând: să ajungă cât mai repede la graniţă şi să lovească.

— Luaţi-o spre Guadalajara. Îi ordonă Malko pilotului. Acolo o să găsim o maşină ca să pornim mai departe.

Acum că bomba fusese lansată, tensiunea slăbise. În afară de Malko, care ştia că Tacata se află încă în libertate şi că acum era mai periculos ca oricând, ceilalţi credeau că expediţia avusese un succes desăvârşit. Maiorul Clarke se aplecă spre Malko:

— Este o dată istorică, spuse el. Este pentru prima oară din 1945 că se foloseşte o armă atomică în scopuri militare.

— Ceea ce nu constituie un motiv de mândrie, spuse sec Malko. Adversarii noştri n-aveau nici cea mai mică şansă în această luptă inegală.

Se lăsă o linişte mormântală. Nu se mai auzea decât zgomotul surd al celor două motoare. După vreo jumătate de oră, apărură clopotniţele din Guadalajara, cu acoperişurile strălucind în soare Avionul aterizâ uşor şi se îndreptă spre hangare.

Imediat după aceea, un Cadillac mare veni şi parcă chiar lângă avion. Malko coborî primul, pe o scară micuţă. Urcă în maşină, unde-l găsi pe generalul Higgins. Acesta se afla în Mexico de patruzeci şi opt de ore. Pentru autorităţile locale, era doar un turist american, paşnic şi nevinovat.

— Ei bine?

— Ferma este distrusă. Dar este mai mult ca sigur că japonezul a reuşit să scape.

Generalul lovi cu pumnul în scaun.

— Trebuie să-l ajungem. Cu orice preţ. Este imposibil să le spunem ceva mexicanilor în legătură cu povestea asta şi cu atât mai mult să alertăm populaţia Statelor Unite.

— Şi totuşi va trebui s-o facem, zise Malko cu tristeţe. Dacă Tacata reuşeşte să treacă frontiera, poate să cauzeze zece milioane de morţi. Ştiţi foarte bine cu ce viteză se răspândeşte CX 3-ul.

— Ştiu, ştiu, bombăni Higgins. Dar nu vom acţiona decât în ultima clipă. Toate posturile de frontieră sunt alertate şi avem patrule aeriene şi terestre ale armatei care supraveghează toate punctele de trecere.

Malko scutură din cap.

— Nu este suficient.

— Ştiu asta, îl întrerupse generalul. De fapt, ăsta-i motivul pentru care veţi pleca imediat. Luaţi un elicopter. Veţi fi însoţit de cei doi oameni ai noştri şi de poliţistul mexican. Mergeţi întâi la fermă, ca să vă asiguraţi că totul a fost distrus. Şi pe urmă, porniţi imediat în urmărirea japonezului.

— Şi unde o să găsesc un elicopter? Aţi debarcat cu puşcaşii marini?

Celălalt ridică din umeri.

— Am rechiziţionat un aparat al unei companii particulare americane. Un Sikorski de opt locuri. Vă aşteaptă la capătul pistei. Plecaţi imediat. În timpul acesta, eu va trebui să raportez la Washington.

Malko remarcă atunci cele două aparate telefonice de un verde oliv, aşezate pe un fel de măsuţă. Maşina fusese serios modificată. Pentru un Cadillac al corpului diplomatic, avea ceva facilităţi! … Malko se smulse cu regret din pernele moi şi coborî. Felipe şi cei doi americani îl aşteptau.

— Plecăm din nou, le spuse el. Luăm un elicopter. Trebuie să-l prindem pe Tacata, care cu siguranţă nu este singur. Pesemne că sunt vreo doi-trei din fraţii Mayo cu el. Elicopterul ne aşteaptă.

Zece minute mai târziu, zburau din nou pe deasupra pădurii. Malko profită de aceste clipe de inacţiune ca să-şi perie cu atenţie costumul de alpaga, impregnat cu praf ca un şal vechi.

Deasupra fermei, peisajul nu se schimbase, dar praful dispăruse aproape complet.

— Coborâţi cât puteţi de încet, îi ordonă Malko pilotului elicopterului. Dacă vă spun „stop”, vă ridicaţi imediat.

În faţa unui contor Geiger, Malko supraveghea coborârea. Aparatul semnaliza foarte slab, dar nici măcar pentru o clipă acul indicator nu depăşi linia roşie ce indica limita de radiaţii periculoase. Elicopterul ateriză încet, în mijlocul unui nor de praf şi pilotul opri motorul.

Când zgomotul palelor încetă cu desăvârşire, Malko remarcă liniştea absolută ce domnea în acel loc. De obicei, jungla răsună de ţipetele păsărilor şi de zumzetul insectelor. Acolo însă, te-ai fi putut crede la o sută de metri sub

pământ.

Coborâră cu toţii.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă pilotul. Ai zice c-a avut loc o erupţie vulcanică.

— Cam aşa ceva, răspunse Malko, fără să insiste.

Se îndreptară spre cele ce fuseseră odată clădirile fermei.

Se mai ridicau încă câteva bucăţi de ziduri, acoperite cu un strat de material strălucitor: sub efectul căldurii, piatra se vitrificase. Generalul Higgins putea să fie liniştit. „Culturile” lui Tacata nu mai existau, căci nici un organism viu nu poate rezista la o temperatură de un milion de grade.

Malko nu avu curajul să meargă până la carcasa înnegrită a Lincolnului, aflată în celălalt capăt al luminişului. Era sigur că nu va găsi nimic: totul se topise.

Urcară din nou în elicopter. Pilotul era foarte intrigat. Dacă i s-ar fi spus adevărul, ar fi luat-o la fugă urlând.

Zburând la nivelul copacilor, încerca să urmărească drumul. Era destul de uşor, căci acesta urma îndeaproape conturul văii.

— Au reuşit să scape, murmură Felipe. Altfel, am fi găsit maşina până acum.

— O să fie extrem de greu să-i ajungem, zise Malko, dacă nu-i încolţim până la căderea nopţii.

— Mai ales având în vedere că fraţii Mayo sunt pe teren propriu aici şi au prevăzut cu siguranţă nişte ascunzători de avarie. Dacă trec prin sudul Californiei, e ca şi cum ne-am apuca să căutăm acul în carul cu fân.

— Priviţi! strigă pilotul.

Drumul ieşea din pădure, transformându-se într-o pistă largă şi descoperită, ce şerpuia spre nord, spre frontieră. Dar nu se vedea în continuare nimic.

— Ce distanţă este până la frontieră? întrebă Malko.

— Cinci sau şase ore conducând repede – dacă o iau direct spre graniţă. Dar în felul acesta ar pierde timpul încercând să treacă de vamă şi de poliţie. *Dacă* reuşesc să treacă... Au aproape patru ore avans.

Pe măsură ce urcau spre nord. Peisajul se schimba. Jungla se transforma văzând cu ochii într-un fel de savană vălurită.

Trecură pe deasupra mai multor sate. Dar drumul era tot pustiu.

— Mai am benzină pentru o jumătate de oră, îi anunţă pilotul. Trebuie să mă opresc la Los Mochis, altfel cădem ca bolovanii.

Malko făcu ochii mari. Cu o secundă înainte, zărise un punct negru dispărând în spatele unei coline, puţin în stânga drumului.

— Ei sunt! îi strigă el pilotului. Acolo, în faţă!

Elicopterul se înclină şi pilotul mări uşor viteza. Zburau acum de-a lungul drumului, la zece metri de sol. Ajunseră foarte repede în locul unde i se păruse lui Malko că zăreşte ceva. Într-adevăr, exact în acel punct, drumul se bifurca.

— Luaţi-o la stânga, ordonă Malko.

Acest nou drum se înfunda între nişte coline calcaroase. Nu avură de aşteptat prea mult. Maşina neagră era acolo, ascunsă sub un copac, cu portierele deschise. Elicopterul se opri deasupra ei. Făcând un zgomot infernal.

— Nu staţi aici...

Malko nu avu timp să-şi termine fraza. În faţa lui, plexiglasul cabinei explodă în mii de bucăţele. Se aruncă în spate. Elicopterul tremura sub şocul loviturilor. Tacata şi oamenii lui le întinseră o capcană. Erau mult în faţa maşinii, ascunşi în frunziş.

Uri jet de ulei ţâşni chiar sub nasul lui Malko. În spatele lui. Clarke înjură şi trase o rafală de mitralieră.

— Ţineţi-vă bine, trebuie să coborâm imediat, îi anunţă pilotul

Şocul fu brutal. Malko se lovi cu fruntea de ce mai rămăsese din plexiglas şi-şi pierdu cunoştinţa timp de câteva secunde. Simţi ca prin vis că este tras de umeri. Apoi auzi câteva detunături îndepărtate.

Când îşi reveni de-a binelea, era culcat într-un şanţ, costumul lui cel frumos era plin de pământ şi lângă el se afla Clarke, complet nemişcat, ţinând încă strâns mitraliera sub braţ. Puţin mai încolo, adjunctul lui avea un Colt 45 enorm în mână.

După câtva timp îşi reveni şi Clarke. Se ridică, cu arma la şold.

— Au plecat. Bine jucat!

Maşina cea neagră dispăruse Elicopterul era într-o stare jalnică. Trenul de aterizare se rupsese din cauza şocului şi una din pale se înfipsese în pământ. Nu mai putea fi folosit.

— Staţia radio mai merge? întrebă Malko.

— S-a făcut praf, replică pilotul, prost dispus. Ar fi trebuit să mă preveniţi că mergem la război, mi-aş fi luat armura.

— Unde suntem? întrebă Clarke.

— La cincizeci de kilometri de cel mai apropiat sat. Făcu pilotul cu amărăciune. O nimica toată! Dacă alergăm, în două ore suntem acolo. Dacă sunteţi în stare să alergaţi două ore…

— Sunteţi sigur că staţia radio este distrusă? întrebă Felipe.

Avea un cucui enorm în frunte şi haina ruptă.

Cei patru bărbaţi se priviră. Situaţia nu era deloc strălucită, în două ore să lăsa noaptea. Şi Tacata câştiga timp. Se îndepărta. Doar un miracol…

— N-avem timp de pierdut, zise Malko. S-o pornim la drum. Trebuie să ajungem într-un loc din care să putem da alarma.

Se întoarse spre pilot şi-i spuse:

— Dacă n-aveţi chef să mergeţi pe jos, puteţi să rămâneţi aici. O să vă trimitem ajutoare.

Americanul nu părea deloc încântat de această perspectivă. Dar nici să meargă toată noaptea nu-i prea surâdea.

— De acord. Rămân aici. Succes în plimbare. Şi, data viitoare, cereţi o fortăreaţă zburătoare. Pentru ce faceţi voi, este mult mai potrivită.

Malko porni în fruntea convoiului. Clarke îşi luase cu el mitraliera, pe care o târa acum în urma sa. Şi, în timpul acesta, Tacata zbura cu o sută la oră spre răzbunarea pe care-o pregătise.

Noaptea se lăsă foarte repede. Cei patru bărbaţi mergeau în tăcere. În afară de Felipe, ceilalţi trei păreau că se târăsc. Malko, în mod special, înjura de mama focului în sinea lui. Ar fi trebuit să prevadă această capcană diabolică a japonezului cel pipernicit. Şi acum. Avantajul era din nou

de partea acestuia.

Ora nouă. Dacă totul mergea bine, urmau să ajungă în primul sat pe la miezul nopţii. Promiţătoare chestie, să debarci la ora aceea într-un sat mexican pierdut în junglă! Cu puţin noroc, poate făceau rost de nişte măgari.

— O maşină! strigă Felipe.

Văzură nişte faruri ce se îndreptau spre ei. La un kilometru distanţă.

— Ascundeţi-vă, le zise mexicanul. Dacă vede patru bărbaţi, n-o să oprească în vecii vecilor. O să mă aşez în mijlocul drumului.

Cei trei bărbaţi se aruncară în şanţul de la marginea drumeagului.

Clarke armă mitraliera:

— Eu unul. Nu continui pe jos nici mort. Mormăi el. E interesul lui să se oprească.

Felipe, postat drept în mijlocul drumului, agita braţele. Vehicolul se apropia. Era un camion.

Şoferul îl zări pe Felipe. Claxonă de câteva ori. Felipe nu se dădu la o parte: îşi agita braţele de sus în jos – gestul care înseamnă „stop” în toate ţările din lume. Clarke urmărea camionul prin vizorul mitralierei... Dacă şoferul i-ar fi putut vedea expresia, ar fi înfipt piciorul în acceleraţie şi n-ar fi oprit nici mort.

Frână în ultimul moment, pentru a nu-l călca pe Felipe. Poliţistul sări imediat pe scară. Clarke se repezi afară din şanţ, urmat îndeaproape de Malko şi de Philipps.

Se declanşă un cor de urlete: pe încărcătura de plută erau căţărate claie peste grămadă vreo douăzeci de persoane!

Camionul făcu un salt înainte şi se opri cu un sughiţ. O masă compactă ţâşni din cabină: şoferul se ridicase primul şi scosese din cizmă un cuţit lung.

— *Hold it!*

Clarke strigase în engleză. Mexicanul nu înţelese, dar văzu ţeava mitralierei îndreptată spre burta sa şi dădu drumul cuţitului.

Se apucă să-i înjure pe toţi. Promiţându-le cel puţin spânzurătoarea. Când Felipe îi spuse că este poliţist, celălalt

nu-i dădu nici o atenţie…

Fu nevoie de o jumătate de oră de parlamentări pentru a clarifica un pic situaţia. Dar, în momentul în care Felipe îi ordonă să facă cale întoarsă, şoferul începu să se tăvălească pe jos de nervi, declarând că aşa ceva se va întâmpla numai peste cadavrul lui.

Corul antic al pasagerilor îl susţinu. Clarke fu obligat să îndrepte mitraliera spre ei. Sub ameninţarea armei, şoferul urcă în spate şi Felipe se sui la volan. Malko şi Philipps se înghesuiră lângă el. Clarke urma să rămână pe scară, pentru a preveni orice incident. Camionul se întoarse, scârţâind din toate încheieturile şi porni spre nord.

— Dă-i bătaie, zise Malko.

Felipe ridică din umeri.

— Dacă depăşesc cinzeci de mile pe oră. Chestia asta se face praf.

Dar reuşi să ajungă la şaizeci şi cinci de mile şi-l ţinu acolo. Nu funcţiona nici un indicator la bord. Un far chior lumina cerul. După câteva zgâlţâituri, mânerul uşii căzu pe genunchii lui Malko. Acesta îl aruncă pe fereastra deschisă. Din spate se auzeau urletele „pasagerilor” îngroziţi. Agăţat de portieră. Clarke înghiţea o sută de ţânţari pe minut.

Trecură astfel în trombă prin satele adormite. Felipe hotărâse să meargă până la Los Mochos, un orăşel unde ar fi putut să găsească un mijloc de transport. Ajunseră acolo la miezul nopţii. Sosirea camionului produse senzaţie. În douăzeci de secunde, cincizeci de persoane se înghesuiseră deja în jurul camionului. Pasagerii plângeau şi ţipau. O femeie coborî şi începu să vocifereze. Din explicaţiile ei confuze reieşea că soţul ei căzuse din camion pe parcursul acelei curse nebuneşti.

Clarke îi răspunse demn că va fi despăgubită pentru această pierdere de către guvernul american. Era obosit mort şi nu avea chef de discuţii.

Şoferul camionului îmbrăţişa capota vehiculului de parcă ar fi fost maică-sa. De zeci de ori îl văzuse căzut în prăpastie şi era singurul său mijloc de existenţă. Într-un târziu, căzu în genunchi şi începu să înalţe mulţumiri Madonei.

Între timp, Felipe dispăruse. Reveni însoţit de un bărbat complet adormit: şoferul taxiului local. Pentru două mii de pesos acceptă să-i ducă până la frontieră, adică la Mexicali. Dacă se grăbeau, ar fi putut ajunge acolo a doua zi dimineaţa. Taximetristul se duse să-şi aducă maşina – un Pontiac vechi – şi cei patru urcară. Benzinăria de la ieşirea din orăşel mai era încă deschisă. Felipe coborî, îi puse câteva întrebări băiatului de la pompă şi reveni.

— Maşina a trecut pe-aici acum aproape trei ore, cu cel puţin trei oameni înăuntru. Se îndreptau spre nord.

— Bine, spuse Malko. Să mergem.

Primii kilometri fură îngrozitori. Într-o stare avansată de somnolenţă, mexicanul naviga dintr-o parte în alta a drumului. Trecură la milimetru pe lângă un camion şi ratară de puţin o vacă rătăcită. Din zece în zece kilometri, Felipe îl burduşea pe şofer cu coate în coaste, pentru a-l împiedica să adoarmă complet. Malko, înghesuit între cei doi americani, încerca în van să doarmă. Să urmăreşti un japonez nebun, hurducăit în fundul unui taxi american – ăsta era cu siguranţă cel mai rău lucru care i se întâmplase în decursul vieţii sale aventuroase!

Frânele scrâşniră îngrozitor. Maşina se zgudui din toate încheieturile. Cele o sută de kilograme ale lui Clarke se proptiră în burta lui Malko. O umbră întunecată trecu prin faţa lui. Şoferul nu văzuse o curbă şi continuase drept înainte, pe câmp.

Noroc că nu exista şanţ. Dar, de data asta, Felipe preluă volanul, iar Malko reuşi în sfârşit să închidă ochii.

Fu trezit de Clarke, care-l scutura cu putere. Avea gura încleiată.

— Repede! Sunt în faţa noastră, şopti americanul.

Malko deschise ochii instantaneu. Erau opriţi pe marginea drumului. La cincizeci de metri mai în faţă, se vedea maşina neagră, imobilă sub un copac. Era aproape ziuă, dar condensul care se formase pe geamurile maşinii ascundea privirii interiorul. Felipe, Clarke şi Philipps erau deja ascunşi în spatele copacilor, cu armele în mâini.

Ocupanţii maşinii negre ori dormeau, ori fugiseră. Malko se apropie. Mai erau vreo zece metri până la maşină. Aceea

era într-adevăr maşina care scăpase de bombă. Memoria sa uimitoare o fotografiase.

Clarke i se alătură lui Malko.

— Le aruncăm o grenadă?

— Am impresia că au plecat, spuse Malko. Trageţi o rafală în aer să vedem. Oricum, sunt încolţiţi.

— Mă duc să văd, zise Clarke.

Se ridică şi, cu mitraliera la şold, se îndreptă spre maşină. Nu se mişca nimic. Deschise brusc portiera din spate.

— E goală! strigă el.

Se apropiară şi ceilalţi. Maşina era goală. De fapt, nu chiar, înăuntru se aflau două cadavre.

Malko se aplecă şi întoarse unul dintre corpurile prăvălite pe banchetă. La început crezu că era unul din fraţii Mayo. Era un mexican tânăr şi mustăcios, cu trăsăturile încremenite într-un aer mirat. Fusese înjunghiat pe la spate în dreptul inimii.

Clarke scoase şi celălalt corp şi-l întinse pe jos.

Acesta suferise acelaşi tratament. Lucru ciudat, cei doi bărbaţi erau doar în chiloţi şi-n ciorapi…

Malko privea cele două cadavre. De ce aceste crime? Şi de ce această punere în scenă? Se strecură la volan şi încercă să pornească maşina. Cheia era în contact, Motorul tuşi dar nu porni: nu mai avea benzină.

Asta explica de ce Tacata şi fraţii Mayo abandonaseră vehiculul. Cât despre haine, era posibil să se fi temut ca nu cumva ale lor să fi fost supuse unor radiaţii mortale. Tacata, ca om de ştiinţă, recunoscuse cu certitudine explozia unei bombe atomice.

Scotocind pe sub bancheta din spate, Malko descoperi o cutie mare cu fulgi de porumb, pe jumătate goală: Tacata îşi uitase prânzul acolo. Stomacul său fragil nu accepta altă hrană.

— Să continuăm, zise Malko. Trebuie să-i prindem înainte să treacă frontiera.

Se urcară cu toţii-n maşină, iar Felipe îşi reluă locul la volan. Şoferul nici măcar nu se trezise.

Se crăpa de ziuă. Începea să fie ceva circulaţie pe drum.

Malko îşi pipăi barba aspră. Nu suporta să fie nebărbierit. O teamă surdă îi crispa stomacul. Cu toate că rulau cu o sută de mile la oră, japonezul avea cel puţin trei ore avans. Trei ore în care putea declanşa nenumărate catastrofe. Dacă ar fi ajuns într-un oraş mare ca San Diego, ori Los Angeles, ar fi putut provoca mii de morţi. Şi pe deasupra nici nu ştiau în ce maşină se găsea acum asiaticul.

Mexicali era încă pustiu la ora când ajunseră ei. Numai punctul vamal era deschis. Felipe se prezentă acolo împreună cu Malko. Funcţionarul era pe jumătate adormit şi-i trebuiră vreo zece minute ca să înţeleagă că Felipe era poliţist şi că avea nevoie să dea un telefon.

În cele din urmă i se făcu legătura cu postul de frontieră american de la El Centro – oraşul corespondent lui Mexicali. Între timp veniseră şi cei doi americani. Clarke luă aparatul şi ceru să vorbească cu ofiţerul cu cel mai mare grad. Veni un căpitan. Clarke se prezentă şi începu să-i explice cine era. Căpitanul îl tratã cu superioritate.

— Căpitane, urlă Clarke, dacă nu vrei să măturі curtea cazărmii tot restul vieţii, te sfătuiesc să faci exact ce-ţi spun! Vei ordona F.B.I.-ului şi tuturor echipajelor de poliţie din acest stat să caute trei oameni a căror descriere ţi-o dau eu acum. Şi o să închizi toate posturile de frontieră cu Mexicul!

— Dar sunteţi nebun, gemu căpitanul. Nu vă daţi seama că pe aici trec cinci mii de persoane în fiecare dimineaţă doar pentru a merge la muncă. Pe ceilalţi nici nu-i mai socotesc. O să iasă o răscoală!

— Mă doare-n fund! urlă Clarke. Trei indivizi care reprezintă cel mai mare pericol pentru securitatea Statelor Unite ale Americii încearcă poate chiar în acest moment să treacă frontiera. Şi trebuie împiedicaţi cu orice preţ.

Dădu apoi semnalmentele lui Tacata şi ale fraţilor Mayo. Apoi îi dădu ofiţerului un număr de telefon din San Diego, unde acesta urma să sune imediat. În felul acesta, îi putea verifica identitatea la F.B.I.

— Un japonez înalt de jumătate de metru şi galben ca lămâia este greu de ratat, concluzionă el.

În momentul în care Clarke ieşi din clădire, funcţionarul

se trezise de-a binelea. Felipe în schimb dormea pe volan.

— Hai să mergem la celălalt punct de frontieră, propuse Malko. Vom găsi mai uşor un vehicul.

Porniră prin *no mans land* care separa cele două ţări. Nu existau decât nişte moteluri prăpădite şi închise şi câteva prăvălii mizerabile. Deodată văzură o maşină oprită în faţa unuia din moteluri. Avea o antenă mare în spate şi două faruri pe capotă.

— O maşină de poliţie, zise Felipe. Poate că ne pot ajuta.

Claxonă puternic şi se opri lângă maşină. Într-adevăr, pe portieră se putea vedea un ecuson şi o inscripţie cu litere aurii: *Policia Federale.* În faţă se aflau doi bărbaţi în uniformă albastră şi caschetă. Văzând maşina, coborâră şi se îndreptară spre ei, încadrând vehicolul lui Malko.

Unul din poliţişti deschise portiera din spate. Malko ridică privirea.

Unul din fraţii Mayo îl contempla din spatele ţevii unui Colt enorm. Uniforma de poliţist îi venea ca turnată. În timpul acesta, la cealaltă portieră, celălalt Mayo îi neutraliza pe Clarke şi pe Felipe.

— Bună ziua, zise primul Mayo. Vă aşteptam. Sunt bucuros că aţi ajuns cu bine.

— Aşadar voi i-aţi ucis pe cei doi poliţişti, spuse calm Malko.

— Exact. Cum vă vom ucide şi pe voi, de altfel. După ce vă vom folosi.

Se aplecă ceva mai mult către Malko şi îl lovi brutal în tâmplă cu ţeava pistolului.

— Ticălosule! Fraţii mei erau în maşina albă. Ei n-au putut să iasă. O să te tai în bucăţi pentru asta! …

Malko avu impresia că fruntea îi explodează. Dar nu spuse nimic. În faţă. Felipe urmărise toată scena.

— Isuse Hristoase! zise el încetişor.

Şi puse mâna pe mânerul pistolului. Mayo văzu gestul. Îl lovi cu toată forţa în ceafă. Mexicanul se prăbuşi, moale, pe volan.

— Staţi liniştiţi, dacă nu vreţi să muriţi imediat, şuieră Mayo. Mai întâi coborâţi.

Se supuseră. Toţi în afară de Felipe. Unul din fraţi îi luă

pistolul şi-l aruncă în maşina de poliţie.

— N-avem nevoie de toată lumea, le spuse Mayo cu răutate.

Şoferul taxiului făcu ochii mari, stupefiat. Dar nu avu mult timp de gândire. Mayo ÎI se strecură în spatele lui şi-l lovi cu toată puterea cu mânerul pistolului. Se auziră oasele pârâind. Bărbatul căzu ca o cârpă. Mayo se întoarse şi îl lovi şi pe Philipps în acelaşi fel. Iar când acesta atinse pământul. Îi trase şi un şut în plină faţă.

Încordat ca un arc, Clarke se pregătea să ţâşnească. Unul dintre fraţii Mayo zâmbi cu cruzime şi armă pistolul.

— Hai vino, scârbă ordinară! Asta o să ne scutească să te transportăm.

Clarke scuipă pe jos.

— N-o să câştigaţi, spuse el. Într-o oră o să aveţi pe urme toată armata şi poliţia Statelor Unite. O să vă prindă oricum, chiar dacă pentru asta ar trebui să facă înconjurul Pământului.

— Vom avea destul timp să ne răzbunăm, spuse o voce scârţâitoare din spatele americanului. Dar voi n-o să mai fiţi pe lumea asta pentru a putea asista la spectacol.

Fără să remarce nimeni, Yoshico Tacata ieşise din maşina de poliţie. Înfăşurat până-n gât într-un pardesiu, părea mai mic şi mai pricăjit ca de obicei. Faţa lui galbenă bătea acum în gri, din cauza oboselii. Dar ochii săi negri, minusculi, străluceau, arzând de răutate.

Înconjură, tropăind, grupul şi se plantă în faţa lui Malko.

— Mi-aţi distrus toată munca, ţipă el. Dar mi-a mai rămas minunatul cadou pe care prietenii dumneavoastră americani au fost atât de tâmpiţi să mi-l facă. Rânji. Şi pe care o să li-l dau înapoi… Mulţumită vouă!

Pe Malko îl durea fruntea de înnebunea, dar mai avu forţa să spună:

— Doar n-o să omorâţi aşa, fără motiv, mii şi mii de persoane!

— Fără motiv? vocea japonezului i se curmă în gât. Am un motiv cât se poate de nobil: răzbunarea! Ce, aviatorilor voştri le-a fost milă de fraţii mei, acum douăzeci de ani, la Hiroshima? V-aţi gândit că o să fiţi cei mai tari, că Japonia

nu mai există. Ei bine, v-aţi înşelat: există domnilor, există! Şi americanii o să-şi dea seama în curând de asta. De altfel, cred c-am pălăvrăgit destul – pierdem timpul!

Fără să mai scoată un cuvânt, se sui în maşina de poliţie. În momentul acela, se auzi zgomotul unui motor. Malko întoarse capul. Venea un camion.

Era ultima lor şansă. În momentul în care camionul ajunse în dreptul lor, Malko urlă în spaniolă:

— Ajutor! Ajutaţi-ne! Sunt bandiţi!

Fraţii Mayo izbucniră în râs şi-i făcură şoferului un semn amical. Malko tăcu. Într-adevăr, ce putea fi mai liniştitor decât doi poliţişti în uniformă, interogând nişte contrabandişti?

După ce se îndepărtă camionul, unul din fraţi aduse o sticlă de whisky din maşina poliţiei. O desfăcu şi se apucă să-i stropească temeinic pe Malko, Felipe şi Clarke. După ce goli sticla, o aruncă.

— Iată trei beţivi minunaţi! rânji el. Profitaţi cât puteţi, este ultima beţie de care aveţi parte.

Îl luă pe Felipe şi-l târî până la maşina de poliţie, nu înainte de a-i fi tras încă o lovitură în ceafă. Îl întinse apoi pe banchetă.

— E rândul tău acum, ticălosule, îi spuse el lui Malko.

Acesta nu putu să evite ţeava pistolului. O durere fulgerătoare îi traversă ţeasta şi se prăbuşi.

Trei minute mai târziu, maşina poliţiei demară în trombă. Şoferul taxiului şi Philipps, fără cunoştinţă, rămăseseră în portbagajul Fordului.

Malko, Felipe şi Clarke zăceau unul peste altul pe bancheta din spate. Tacata, lungit pe jos, era ascuns cu desăvârşire de corpurile lor. Cu cravatele desfăcute, ai fi zis că-s trei beţivi după o noapte de pomină. Mirosul de whisky se simţea de la o poştă.

— Iată frontiera, anunţă Mayo de la volan.

— Dă drumul la sirenă, îi spuse fratele său.

Bariera era lăsată. Un funcţionar mexican se uita cum vine maşina poliţiei. Pe partea cealaltă, la două sute de metri, se vedea postul american, deasupra căruia flutura drapelul înstelat.

Capitolul XIV

Chico Mayo coborî din maşina de poliţie. Avea cascheta dată pe spate şi Coltul i se bălăngănea, lovindu-i-se de coapsă. Vameşul mexican îl salută cu un gest moale.

— E cineva acolo înăuntru? întrebă Mayo.

Celălalt făcu un semn, arătând către interior. Mayo intră şi clipi din ochi în penumbră. Un subofiţer citea, cu picioarele pe masă. Surâse când îl văzu pe ofiţerul de poliţie.

— *Oiga hombre!* Sunteţi foarte matinal! Cu ce vă putem fi de folos?

Mayo îşi frecă bărbia.

— Am o mică problemă. Am adunat de pe străzi trei gringos. Sunt beţi morţi. Şi n-aş vrea să-i bag la puşcărie – din cauza turismului. Mi-am zis că poate ar fi mai bine să-i duc la postul de frontieră american. Să facă americanii ce vor cu ei. Evident, nu este prea legal să treci cu o maşină a poliţiei federale în zona liberă…

Subofiţerul avu un gest larg, înlăturând obiecţia.

— N-are importanţă, *hombre. Policia Federale* este întotdeauna binevenită. La întoarcere, veniţi să bem o cafea.

Mayo mulţumi. Subofiţerul urlă:

— Diego, ridică bariera pentru domnul de la *Policia!*

— Nu vreţi să-i vedeţi pe beţivii mei? îi propuse Mayo.

— Nu. Mulţumesc. Am văzut suficienţi beţivi la viaţa mea. Sunt toţi o apă şi-un pământ.

Mayo ieşi şi se sui calm în maşină. Dacă tipii de la postul de frontieră din partea cealaltă îl observau n-ar fi avut parte decât de spectacolul banal al unei maşini de poliţie în patrulare. Greul de-abia acum venea.

Între cele două posturi erau două sute de metri. Maşina îi parcurse încet. Apropiindu-se, lui Mayo i se strânse inima. În

faţa barierei de lemn era pus un gard metalic de protecţie. O maşină de la *Highway Patrol* era oprită lângă clădirea de lemn.

Mayo lansă un semnal de sirenă şi se opri paralel cu maşina americană de poliţie, lângă gard. Aveau o şansă la un milion să treacă fără necazuri… Ascuns sub prizonierii săi ca sub nişte cuverturi, Yoshico Tacata îşi armă încetişor mitraliera.

Din baracă ieşi un tip solid, cu un aer ofuscat. Văzând maşina de poliţie, se înveseli brusc. Se apropie şi se sprijini de portiera maşinii.

— Salut. Care-i problema? Îi căutaţi pe cei trei tipi care vor să treacă frontiera?

Mayo simţi un fior dezagreabil strecurându-i-se pe şira spinării.

— Care tipi? întrebă el.

Celălalt ridică din umeri.

— Nu ştiu cine sunt. Dar am semnalmentele lor. Este vorba de un japonez şi de încă doi indivizi – nişte mexicani. Avem ordin să tragem în ei fără somaţie şi să-i oprim cu orice preţ. Posturile de frontieră sunt închise. Trebuie să fie o poveste încurcată, pentru că afacerea a preluat-o acum F.B.I.-ul.

Mayo se forţă să zâmbească.

— Mi-ar plăcea să vi-i aduc. Din păcate, ceea ce am eu să vă ofer o să vă amuze mai puţin. Am „cules” trei beţivi care făceau scandal la *Cantina de Perdido.* Puşcăria e plină şi cei trei au aerul că sunt nişte *caballeros.* Aşa că vi i-am adus. Uitaţi-vă.

Americanul deschise portiera din spate şi se aplecă asupra lui Clarke. Apoi se ridică, cu o grimasă de dezgust.

— Nu e adevărat! Ăştia au făcut baie în whisky!

— Aşa mi s-a părut şi mie, sublinie Mayo. Şi aş vrea să scap de ei. Dacă aş putea să-i duc la închisoarea din El Centro, n-ar mai trebui să menţionez nimic în raport.

Celălalt îi făcu semn cu ochiul.

— Nu-i nevoie.

Se întoarse spre maşina de poliţie.

— Hei, sergent, vino să vezi ceva!

Tipul de la volan se întinse uşurel şi ieşi. Arăta ca un dulap cu burtă... Aşa cum este modelul preferat de poliţia californiană. Îl măsură pe Mayo din cap până-n picioare, cu o privire dispreţuitoare. Se vedea clar că nu-i plac mexicanii.

— Ce s-a întâmplat?

— Colegul vostru v-a adus nişte colete. Nişte americani care au cam întrecut măsura cu whisky-ul.

Sergentul se apropie şi-i mirosi.

— Mda... Şi?

— Trebuie să-i iei în maşină.

— Nici nu mă gândesc. O să-mi murdărească banchetele. Mai bine-i aruncă aici pe jos.

Mayo simţi că era momentul să intervină. Se adresă subofiţerului:

— N-aş vrea să zăbovesc prea mult pe-aici. Ştiţi, nu este prea legal.

— OK, zise sergentul. O să vă descotorosim noi de coletele astea. Hei, strigă el către cei doi poliţişti, daţi-ne o mână de ajutor!

Mayo aştepta, cu mâna pe pistol. Avusese deja un schimb de priviri cu fratele său. Auzea fragmente de conversaţie provenind de la staţia de emisie-recepţie din maşina de poliţie. Trebuia cu orice preţ să-i împiedice să dea alarma imediat. Cu un aer degajat, se apropie de maşina de la *Highway Patrol* şi se sprijini cu coatele pe portieră.

— Veniţi să ne ajutaţi? îl întrebă el pe poliţaiul care asculta mesajele la staţia de emisie-recepţie, în timp ce-şi curăţa unghiile.

Fără pic de entuziasm, acesta deschise portiera de pe partea sa şi ieşi. Era şi mai masiv decât celălalt.

Mayo calculă rapid: cei doi poliţişti, subofiţerul şi poate unul sau doi înăuntru.

Îi lăsă pe poliţistul cel gras să treacă înaintea lui. Apoi scoase pistolul şi ţinti drept în rinichi. În momentul în care apăsa pe trăgaci, îl văzu celălalt poliţist. Era însă prea târziu: fratele lui tocmai trăgea şi el. Ţinându-se cu ambele mâini de stomac, sergentul se prăbuşi. Părea o secvenţă

filmată cu încetinitorul. Cascheta i se rostogoli câţiva paşi mai încolo. Celălalt se opri ca fulgerat, încercă să apuce pistolul şi se rostogoli la pământ.

— Hei! strigă subofiţerul, sunteţi…

Cele două arme tunară în acelaşi timp. Pe cămaşa americanului apărură pete de sânge; bolborosi ceva şi se prăvăli în praful deja cald. Se crăpa de ziuă.

În prag apăru un bărbat, îmbrăcat în pantaloni şi maieu. Avea în mână o mitralieră, dar n-apucă s-o folosească! Yoshico Tacata ţâşni ca un hopa-mitică din cutia sa şi mătură faţada clădirii cu o rafală lungă. Noul venit aproape că fu tăiat în două.

În interior se iscase o zarvă îngrozitoare. Se auziră nişte ţipete.

— S-o ştergem de-aici! strigă Mayo.

Tacata ţopăia în jurul cadavrelor, agitând mitraliera, acum cu încărcătorul gol. Îi trase un şut sergentului întins pe jos; acesta tresări.

Mayo ÎI se repezi în maşina americanilor. Trase două gloanţe înăuntru, pulverizând staţia. Apoi ridică capota şi smulse firele de la delco.

Fratele său şi Tacata se urcaseră deja în maşină. Japonezul supraveghea uşa.

— Grăbiţi-vă! strigă el.

Văzură o maşină care venea dinspre Mexic. În trei minute va fi acolo şi ocupanţii vor vedea cadavrele…

Mayo I se strecură la volan şi demară. Maşina de la *Policia Federale* trecu într-un nor de praf prin faţa garajului lui Bill Nordby, căruia nu-i venea să-şi creadă ochilor. Nu se întâmplase niciodată ca o maşină a poliţiei mexicane să se aventureze în teritoriul american.

Şoseaua 99 era pustie. Yoshico Tacata, care se aşezase acum în faţă, spuse:

— Să mergem până la El Centro. O luăm pe şoseaua 80 către San Diego, spre ocean.

Mayo ÎI bolborosi:

— În cinci minute o să avem toţi poliţaii pe urmele noastre. Şi-asta fără să socotim elicopterele şi avioanele… Trebuie neapărat să ne descotorosim de maşina asta.

— O să găsim alta la El Centro, spuse Tacata. Este un oraş mare.

— Şi cei trei gringos? întrebă Mayo. Ce facem cu ei?

Japonezul zâmbi cu răutate.

— O să păstrăm doi dintre ei. Nu ne jenează şi ne vor fi poate de folos. Cât despre onorabilul domn de la C.I.A.. mă voi ocupa imediat de el.

Japonezul scoase de sub scaun o servietă şi o deschise. Luă dinăuntru un ac lung, care era prevăzut la celălalt capăt cu un mâner de lemn. Apoi introduse vârful acului într-un flacon minuscul.

— Onorabilul spion va suferi îngrozitor timp de câteva minute, scrâşni japonezul cel pitic.

— Ce-i aia? întrebă Mayo II.

— Un amestec pe care l-am inventat chiar eu. Chiar dacă un medic s-ar apuca să-l îngrijească imediat, tot n-ar reuşi să-l salveze.

Cu ochii larg deschişi, cei trei bărbaţi îl priveau pe japonez, care pregătea seringa improvizată. Lui Malko îi trecură fiori de gheaţă pe şira spinării. Nu-i era frică de moarte, dar era terorizat de ideea de a fi bolnav. Ar fi vrut să spună ceva, dar avea gura uscată.

Clarke bâigui:

— Sunteţi nebun…

Maşina rula cu o viteză considerabilă. În plin deşert. Mayo încetini puţin. Tacata se întoarse, cu acul în mână.

— *Sayonara*. Spuse el încetişor. Nu numai că veţi muri. Dar nu v-aţi îndeplinit nici misiunea. De fapt. Vă fac un serviciu oferindu-vă un sfârşit onorabil.

Japonezul întinse braţul. Acul ajunse la cinci centimetri de mâna lui Malko. Acesta se încordă cu disperare, încercând să se facă una cu bancheta. Lângă el, Felipe gemu: „Sfinte Hristoase!”

Şi se repezi ca din puşcă. Reuşise să se dezlege – Dumnezeu ştie cum. Ignorându-l pe japonez apucă volanul cu ambele mâini, peste umărul lui Mayo. Avea o forţă colosală şi, în ciuda eforturilor lui Mayo, maşina începu să se legene dintr-o parte în alta a şoselei.

Tacata urlă de furie şi înfipse acul în încheietura mâinii lui

Felipe. Din cauza şocului violent, acul se rupse. Mexicanul gemu printre dinţi şi-i mătură japonezului capul cu o lovitură teribilă. Apoi se repezi din nou la volan şi îndreptă maşina spre marginea drumului.

— Omoară-l! urlă Mayo I.

Fratele său trase fără să ochească. Dar Clarke îi devie braţul. Glonţul se înfipse în plafon. Maşina fu inundată de un miros acru de cordită.

Felipe se făcuse gri-cenuşiu la faţă: otrava japonezului începea să-şi facă efectul. Dar nu dădea drumul la volan. Un copac se apropia de ei cu o viteză ameţitoare. Văzând că nu-l poate evita, Mayo se decise să frâneze. Dar era prea târziu. În momentul în care maşina se izbea de copac, Felipe întoarse capul către Malko şi murmură:

— *Adios.* Senor. *Vaya con Dios* şi rugaţi-vă pentru mine.

Maşina, grea, alunecă de-a lungul trunchiului copacului şi se prăbuşi pe şosea, unde se răsturnă într-un vacarm de tablă zdrobită. Apoi se mai rostogoli de două ori, cu portierele deschise. O flacără enormă ţâşni, cuprinzând tot vehiculul. Prins în caroseria deformată, Malko simţi cu groază mirosul de cauciuc ars. Urma să ardă de viu. Leşină.

De şaptesprezece ani Joe Pasternak era şofer la compania Greyhound. De două ori pe săptămână, conducea autocarul său climatizat, traversând câmpiile Californiei de la San Francisco la El Centro. Se lăuda că nu avusese niciodată accidente şi compania îl considera unul dintre cei mai buni şoferi de pe coasta de vest.

În acea minunată dimineaţă de august se simţea vesel şi destins. Lăsase cea mai mare parte a pasagerilor la Palm Springs şi autocarul era aproape gol. Ca şi şoseaua 99 de altfel.

Deodată, văzu în faţa lui, pe drum, maşina. O maşină de poliţie, dacă era să se ia după antene şi faruri. Dar în loc să se ţină cuminte pe partea dreaptă a drumului, aceasta descria zig-zaguri nebuneşti pe asfalt, îndreptându-se cu toată viteza către autocar.

Primul reflex al lui Joe fu să claxoneze cu furie. Apoi frână cu toată puterea, trezindu-şi toţi pasagerii. Din fericire,

maşina traversă şoseaua ratând la milimetru autocarul, se ciocni de un copac, ricoşă şi se rostogoli de câteva ori. Joe tocmai trăgea maşina pe marginea drumului, înjurând de mama focului, când văzu în oglinda retrovizoare cum din maşina accidentată se ridică flăcări.

— Drace! exclamă el.

Înhăţă extinctorul şi sări din maşină, urlând către pasageri:

— Veniţi să mă ajutaţi!

Ajunse la locul accidentului tocmai în momentul în care doi oameni se strecurau cu greutate din maşina cuprinsă de flăcări, îi ajută şi constată cu această ocazie că unul dintre ei purta uniformă.

— Mai sunt şi alţii înăuntru? îi întrebă el.

Probabil încă ameţiţi, aceştia nu răspunseră. Cel mai scund dintre ei ocoli maşina şi se repezi drept la portbagaj. Ca să-şi ia extinctorul, se gândi Joe. Dar tipul luă o valiză metalică şi se îndepărtă apoi în grabă, împreună cu poliţistul. Joe renunţă să mai priceapă ceva, şi-şi îndreptă extinctorul către partea din spate a maşinii. Îi veniră în ajutor şi trei sau patru pasageri din autocar. Cu ajutorul extinctorului reuşiră să ţină la respect flăcările timp de câteva momente şi să-i scoată din maşină pe cei trei oameni ce zăceau pe bancheta din spate.

Şoferul nu mai mişca. Oricum, flăcările se înteţeau. Joe şi ceilalţi se traseră înapoi. Lăsând flăcările să-şi continue opera distructivă, se ocupară de cei trei răniţi.

— Dumnezeule! zise Joe.

Tocmai remarcase că doi din cei trei bărbaţi erau legaţi. Cel de-al treilea deschise ochii şi murmură ceva în spaniolă, dar Joe nu înţelese.

Se decise să se lămurească şi porni în căutarea primilor doi salvaţi.

Aceştia se postaseră la marginea şoselei, lângă autocar. Poliţistul îşi pierduse cascheta. Joe se apropie, cu un zâmbet larg pe buze. Dar acesta îi îngheţă imediat, în momentul în care privirea sa se încrucişă cu cea a individului cel scund de lângă poliţist. Într-o fracţiune de secundă îşi aminti de apelul pe care posturile de radio îl lansaseră cu o oră mai

devreme, pe toate frecvenţele. „Trei bărbaţi încearcă să treacă clandestin frontiera… Unul dintre ei este un japonez foarte scund… Sunt periculoşi…”

— Hei, voi de colo! începu el.

Dar japonezul probabil că-i ghicise gândurile. Îi făcu un semn poliţistului. Acesta îşi scoase pistolul…

Joe făcuse războiul. Se aruncă pe burtă şi exact în momentul acela glonţul trecu şuierând prin locul unde, o fracţiune de secundă mai devreme, se aflase capul său. Joe se rostogoli sub autocar şi rămase nemişcat. Era plătit să conducă o maşină, nu să facă pe eroul!

Între timp, se apropie o limuzină. Văzând accidentul, frână şi se opri. Tipul îmbrăcat în poliţist îl smulse pe şofer de la volan şi-i luă locul în timp ce japonezul se suia pe partea cealaltă. Apoi porniră în trombă spre El Centra.

Joe se ridică şi se scutură de praf. Din grupul supravieţuitorilor ţâşni un tip enorm, agitat la culme, care urla:

— Urmăriţi-i, pe toţi dracii! Urmăriţi-i!

Rănitul era întins în iarbă, cu capul în poala celuilalt supravieţuitor, un individ blond.

Felipe îşi dădea duhul. Cu faţa cenuşie, îşi muşca buzele până la sânge, ca să nu ţipe. Malko era aplecat asupra lui.

Mexicanul murmură:

— Mult noroc! Şi nu pierdeţi prea mult timp cu mine. Eu pierd acum ultima mea luptă, aceea pe care n-o poţi câştiga niciodată. *Adios.* Prindeţi-l pe nenorocitul ăla de japonez şi ucideţi-l. Tăcu o clipă şi apoi adăugă, aproape în şoaptă: pe urmă, dacă aveţi timp, faceţi o slujbă pentru odihna sufletului meu.

Avu o tresărire, după care rămase ţeapăn.

— Fir-ar a dracului de viaţă nedreaptă şi-mpuţită! murmură Malko.

Când se ridică, îşi simţi sufletul plin de amărăciune, ca şi când ar fi pierdut un prieten vechi.

I se alătură apoi lui Clarke, care le explica situaţia pasagerilor şi şoferului.

— Să mergem, zise Malko.

— Cu ce?

— Cu autocarul.

Joe Pasternak se lumină la faţă.

— Ticăloşii! zise el. O să le arătăm noi ce poate un Greyhound.

Fugi până la autobuz, deschise capota şi smulse limitatorul de viteză.

Treizeci de secunde mai târziu, era la volan. Clarke şi Malko se postaseră în spatele lui. Pasagerii îşi reluaseră rapid locurile.

Începu urmărirea. Odată pornit, Greyhoundul cel greu ajunse rapid la optzeci şi cinci de mile pe oră. Cu claxonul blocat, traversă trei sate. Bălăngănindu-se amenințător în curbe şi trecând fără să oprească prin staţia de la Salt Lake Palisades. De când exista această linie, era pentru prima oară când era văzut un autobuz trecând prin faţa staţiei cu viteza unui Ferrari, condus de un şofer care făcea semne voioase cu mâna.

Joe depăşi mai multe maşini. Claxonă îndelung în spatele unei limuzine care mergea şi ea foarte repede şi care de emoţie ajunse în şanţ.

Trecu în trombă prin faţa maşinii şerifului din Cusco. Dar Lincolnul furat nu se zărea nicăieri. Şi apăreau deja primele staţii de benzină din El Centro.

De la sosirea diligenţei din Dodge City, urmărită de indienii Cherokee, în 1897, nici un vehicul nu-şi făcuse o intrare atât de spectaculoasă, precum autocarul companiei Greyhound de pe ruta San Francisco – El Centra.

Cu trei maşini de poliţie pe urme, enormul autobuz luă ultimul viraj pe două roţi, la mai mult de şaizeci de mile pe oră, ratând cu puţin călătorii care stăteau cuminţi la coadă, aşteptând îmbarcarea, sună de câteva ori din claxon şi se opri cu un scârţâit îngrozitor în faţa biroului şerifului.

— Gata, zise Joe. Nu i-am ajuns din urmă. Dar am făcut tot ce-am putut.

Era fericit. Se descărcase pentru toţi cei şaptesprezece ani de condus cuminte şi rezonabil.

Malko şi Clarke coborâră din autobuz şi dispărură în biroul şerifului. Nu le mai rămânea prea mult timp pentru a-l opri pe Yoshico Tacata.

Capitolul XV

Elicopterul zumzăia încetişor deasupra golfului San Diego. Soarele încălzea plexiglasul cabinei. Dedesubt, vapoarele care evoluau în radă păreau nişte jucării mici şi graţioase. Câteva vase mari de război, ancorate la digul din zona militară, se vedeau ca nişte pete de un gri închis. San Diego era una din cele mai importante baze ale marinei americane pe coasta de vest.

Peisajul acesta îţi dădea un chef nebun să faci o baie. Şi totuşi, nici unul dintre cei patru pasageri din elicopter nu se gândea la vacanţă.

Malko, acoperit de plasturi şi plin de vânătăi, încerca din greu să-şi ţină ochii deschişi. Nu dormise de şaizeci şi două de ore. Dar pentru nimic în lume n-ar fi renunţat să-i urmărească pe Tacata şi pe Mayo. Şi chiar dacă ar fi avut chef s-o facă, i s-ar fi cerut oricum acest ultim efort: era unul dintre foarte puţinii oameni care puteau să-i identifice pe cei doi.

În spatele lui stăteau doi bărbaţi, cărora le cunoştea doar prenumele: Robert şi Steve.

Erau doi ucigaşi.

Veneau direct de la şcoala de spionaj din San Antonio, Texas. Spionaj era de fapt un eufemism. Învăţaseră mai ales să ucidă – în toate felurile. Aveau amândoi ochii albaştri. Steve avea părul grizonat, tuns perie, iar Robert era foarte blond şi avea o privire candidă şi spălăcită. Niciunul nici celălalt nu vorbeau prea mult. Aduseseră cu ei o valiză mică. Care conţinea două carabine cu lunetă – în infraroşu şi dotate cu amortizor de zgomot. Cu aşa ceva puteai să omori un om de la două sute de metri, indiferent dacă era zi sau noapte.

Malko primise un pistol ceva mai special: în loc de gloanţe, trăgea fără zgomot cartuşe cu cianură sau cu gaz

somnifer. Depinde ce voiai. Ei nu păreau să aibă asupra lor şi aşa ceva. Dar. la urcarea în elicopter, Malko zărise sub manşeta pantalonilor unuia dintre ei lucirea unei lame...

Pilotul era un om al F.B.I.-ului. El era înarmat cu un Colt clasic, agăţat de o centură de piele.

Chiar în momentul în care Malko se uita la el, staţia radio prinsese viaţă: era o frecvenţă care nu putea fi interceptată de particulari. O voce metalică şi anonimă se revărsă în cabină:

— Poliţia municipală din San Diego ne semnalează mai multe cazuri suspecte de deces în diferite cartiere ale oraşului. Fără nici o cauză aparentă.

Malko luă microfonul.

— Aici Malko Linge. Daţi-mi cu cea mai mare exactitate caracteristicile acestor morţi.

După o scurtă pauză, vocea metalică reluă:

— Cauză necunoscută. Seamănă cu o paralizie cardiacă. Corpurile se acoperă rapid cu un fel de ciupercă roşie...

Malko se concentră intens. Nu îndrăznea să-şi ducă gândul până la capăt. Staţia radio începu să emită din nou. De data asta era Clarke.

— Malko se petrece ceva aici, îl anunţă el. În douăzeci de minute mi s-au semnalat o sută douăzeci de decese... Peste tot, în apartamente, în baruri, oameni de toate vârstele... Aşteptaţi...

Malko auzi zgomotul unei conversaţii, după care Clarke reluă:

— De data asta sunt treizeci şi şapte de morţi într-un singur restaurant. E panică în cartier. Am făcut apel la medici militari, dar nu ajunge.

Creierul lui Malko lucra cu toată viteză. Tacata începuse să-şi pună planul în aplicare. În timp ce ei îl credeau ascuns până la căderea nopţii, el otrăvise apa din San Diego!

Era ora unu. Prânzul. În sute de baruri şi restaurante din oraş, oamenii se aruncau literalmente asupra paharului de apă cu cuburi de gheaţă care. În Statele Unite, însoţeşte orice comandă. Cine ar fi putut bănui că această apă filtrată aducea moartea? Şi toţi cei care făceau duş în acele momente, în căutarea răcorii mult dorite...

Toată populaţia din San Diego se sinucidea involuntar!

— Clarke, spuse Malko, apa este otrăvită. Întrebaţi unde sunt plasate rezervoarele de apă din care se alimentează San Diego!

Elicopterul continua să se învârtă deasupra oraşului. Ajunseseră la concluzia că ăsta era cel mai rapid şi mai practic mijloc de intervenţie pentru Malko.

Răspunsul lui Clarke nu se lăsă mult aşteptat:

— Rezervoarele sunt lângă Lemon Grove, la est de oraş.

— Trimiteţi întăriri. Mă duc şi eu acum. Sunaţi-l pe guvernatorul statului. Trebuie preveniţi oamenii. Şi Tacata poate-a pornit deja spre nord, către Los Angeles. Dacă ajunge acolo, s-a terminat!

— OK. Îl sun pe guvernator, răspunse Clarke. Rămâneţi pe recepţie.

Cinci minute mai târziu, Malko avea legătura cu guvernatorul Brown. Îi explică ce se întâmplase şi concluzionă:

— Nu este decât un singur lucru de făcut: toate posturile de radio şi televiziune să emită pe lungimea de undă rezervată apelurilor în caz de război. Trebuie recomandat populaţiei să nu mai utilizeze apa până la noi ordine. E o chestiune de viaţă şi de moarte.

Guvernatorul fu imediat de acord cu aceste măsuri. În timp ce elicopterul lui Malko cobora spre rezervoare, autorităţile începuseră deja să acţioneze.

Primul om care auzi apelul fu un barman – aproape de Bank of America, pe Main Street. Căuta un post la radio, la cererea unui client, când dădu peste o emisiune necunoscută. Pe toate aparatele de radio ce se vând în Statele Unite se află pe cadran două triunghiuri. În timp de pace nu folosesc la nimic. Dar, în caz de atac atomic, emiţătoarele guvernamentale urmează să funcţioneze pe această lungime de undă pentru a da ultimele consemne de securitate.

Ori, în acea frumoasă duminică de august, când acul se opri în faţa triunghiului, o voce gravă se făcu auzită:

„...Acesta este un apel oficial. Vă vorbeşte Samuel Brown, guvernatorul statului California. Nişte sabotori au

reuşit să otrăvească mai multe rezervoare de apă din California de Sud. Orice persoană care va folosi apa de la robinet este, în acest moment, în primejdie de deces imediat.”

În bar se auzi un zgomot cristalin: barmanul tocmai scăpase paharul cu apă pe care-l ţinea în mână. Se îndepărtă de robinet de parcă ar fi fost un şarpe. Şi, desfăcând o sticlă de J&B, dădu repede pe gât o duşcă – cea mai mare din viaţa sa.

— În numele lui Dumnezeu! fu singurul lucru pe care putu el să-l articuleze.

În aceleaşi moment, elicopterul ajungea deasupra rezervoarelor. Nu se zărea încă nici o maşină de poliţie. Erau primii.

Cu gesturi parcă sincronizate, Steve şi Robert îşi scoaseră carabinele şi le montară.

Elicopterul se legăna la zece metri de sol, aşteptând ordinele lui Malko. Zgomotul rotorului inunda zona şi oamenii ieşeau în pragurile caselor, să vadă ce se întâmplă. Dacă Tacata era încă în interior, în nici un caz nu se putea pune problema să fie luaţi prin surprindere.

Malko se simţea rece ca un aisberg. În decursul existenţei sale agitate, i se întâmplase de puţine ori să dorească să ucidă. Dar. De data aceasta vroia pielea japonezului. Fie şi numai din cauza lui Felipe.

— Să coborâm, ordonă el. Ne lăsaţi jos pe mine şi pe Steve şi apoi vă ridicaţi să vedeţi ce se mai întâmplă. Robert rămâne cu dumneavoastră.

Elicopterul ateriză într-un nor de praf. Malko sări jos primul. Steve îl urma îndeaproape. Stupefiaţi, începură să se adune curioşii. Se opriră însă când văzură armele. Numai Malko nu-şi scosese pistolul.

— Să intrăm, îi spuse el lui Steve. Însă-i mai mult ca sigur că au plecat de-aici. Doar nu era să ne aştepte.

Intrarea de la *Water Department* semăna cu intrarea unei vile din suburbii. Totul era calm. Malko apăsă clanţa şi intră în birou. Lângă el, Steve, cu degetul pe trăgaciul carabinei, era încordat ca o fiară de pradă.

Micul birou era într-o dezordine infernală. În spatele unui

birou răsturnat se afla un cadavru. Întins pe podea. Era îmbrăcat într-o uniformă gri. Malko îl întoarse cu vârful piciorului: era funcţionarul de la birou. Fusese ucis cu un glonte în ceafă. Faţa sa era calmă şi avea o expresie un pic mirată. De obicei nu se dau spargeri la rezervoarele de apă...

De sus, din elicopter, Malko cercetase dispunerea clădirilor. Deschise o uşă ce dădea într-un culoar lung şi-i făcu semn lui Steve să-l urmeze. De data asta, ţinea în mână pistolul cel lung şi subţire. Şi-şi dorea din toată inima să-l vadă pe Yoshico Tacata înainte ca Steve să-l poată zări.

Cei doi bărbaţi ajunseseră în corpul de clădirii ce adăpostea rezervoarele. Acestea erau îngropate în pământ şi legate între ele prin nişte sisteme de filtraj. Nu se vedea decât un fel de bazin cu latura de vreo doisprezece metri, în care se vedea apa curgând cu toată viteza.

Malko se opri la margine. În afară de clipocitul apei, nu se mai auzea nici un zgomot. Acoperindu-se reciproc, Malko şi Steve scotociră fiecare cotlon al clădirii.

Fură întrerupţi în mijlocul cercetărilor de un vacarm îngrozitor, provenit din exterior. Se auzeau urlete de sirene şi scârţâit de frâne. Soseau întăririle cerute de Malko.

Câteva momente mai târziu, o mică armată îşi făcea apariţia în camera în care se aflau Malko şi Steve. Fu cât pe-aci să se transforme totul într-o bătălie generală. Poliţiştii erau cam nervoşi.

Clarke trimisese treizeci de tipi aleşi pe sprânceană. Scotociră fiecare ungher al clădirii, dar nu descoperiră decât două pisici vagaboande şi o grămadă de şobolani graşi. Dar nici urmă de japonez şi de complicele său. Dezamăgiţi, poliţiştii se învârteau de colo-colo, cu armele pregătite. Totul fusese verificat; dacă Tacata mai era acolo, ori zăcea înecat pe fundul rezervorului, ori fusese luat de apă şi dus la vale pe enormele conducte de canalizare care alimentau oraşul San Diego.

— Inutil să mai pierdem timpul pe-aici, concluzionă Malko. Probabil că sunt deja în drum spre Los Angeles.

Aruncând o ultimă privire asupra cuvelor acelora imense, Malko plecă. Controlaseră chiar şi suprafaţa apei. Nu erau

mai mult de douăzeci de centimetri între apă şi capacul rezervorului. Şi nu se vedea nici cea mai mică ascunzătoare.

Elicopterul era tot acolo, învârtindu-se în mod inutil deasupra rezervoarelor. Malko se sui într-o maşină de poliţie şi i se alătură lui Clarke.

Acesta era în biroul şerifului din San Diego. Era acolo o atmosferă de război civil. Tipi înarmaţi intrau şi ieşeau fără încetare. Pe harta imensă a regiunii, şeriful marca punctele de supraveghere cu steguleţe minuscule. Clarke, tolănit într-un fotoliu, cu faţa obosită, cu o cutie de bere în mână, îi întinse lui Malko o bucăţică de hârtie.

— Lată cât ne-a costat până acum domnul Tacata, zise el cu amărăciune.

Malko aruncă o privire pe cifre: 8 793 de persoane muriseră între orele unsprezece şi douăsprezece şi jumătate. Şi acesta nu era decât un prim recensământ. Dacă Tacata ajungea la Los Angeles, cifrele trebuiau înmulţite cu zece.

Şeriful îl luă pe Malko de braţ.

— Nu se poate să treacă prin ochiurile plasei, zise el furios. Uitaţi-vă pe hartă: nu sunt decât trei drumuri pe care se poate pleca de aici: şoseaua 80 către El Centro, care i-ar îndepărta însă de Los Angeles şi către nord şoselele 101 şi 395. În rest se întinde deşertul. De azi dimineaţă controlăm fiecare vehicul care iese din oraş – inclusiv portbagajul. Am aranjat baraje succesive pe tot teritoriul, până la Escondido şi Ocean Side. Dar este imposibil să fi avut timp să ajungă până acolo. Ne-am apucat să scotocim toate casele din regiunea San Diego. Toată lumea ne sprijină. Aşa că a trebuit să-i sfătuiesc pe toţi cei cu pielea galbenă să nu se arate prea mult. Nu e nici jumătate de oră de când un muncitor chinez era cât pe ce să fie linşat de mulţime la Mission Beach. Elicopterele armatei inspectează deşertul centimetru cu centimetru. Radioul şi televiziunea difuzează din sfert în sfert de oră semnalmentele clienţilor noştri. Statul a oferit o primă de o sută de mii de dolari pentru capturarea japonezului – viu sau mort. Credeţi-mă, este cel mai frumos apel la simţul civic. Toţi oamenii care ştiu să se

servească de-o puşcă sunt la pândă în acest moment. O să continuăm şi noaptea, la lumina farurilor.

Cu cartuşiera plină de buzunăraşe lucioase, enormul său Colt cu mâner sidefiu şi cămaşa kaki, pătată de transpiraţie la subraţ, şeriful părea personificarea legii şi a puterii administrative.

Şi totuşi Malko era neliniştit. Japonezul era al dracului de isteţ şi nu avea nimic de pierdut.

— V-aţi gândit la aeroport? îl întrebă Malko.

Şeriful îi propti un deget – ca un drug de fier – în burtă.

— Nici un avion nu decolează fără să fie cercetat până-n vârful aripilor. Şi sunt patru puşcaşi marini care păzesc avioanele civile staţionate acolo.

Nu aveai de ce să te plângi. Nu se mai pomenise o vânătoare de oameni de o asemenea amploare de la răpirea lui Lindbergh. Şi totuşi, cei care puseseră la cale porcăria asta mai erau încă în viaţă. Dacă Tacata reuşea să scape printre ochiurile acestei adevărate plase pe care i-o întinseseră, nu mai era nimic de făcut: putea lovi oriunde, de la Los Angeles la New York.

— Malko! Te-ai întors aşadar!?

Era generalul Higgins. Venea de la Guadalajara şi ţinuse să supravegheze personal operaţiunile.

— Bravo, zise el. Din păcate, nenorocitul ăla de japonez a avut timp să facă victime. Dar a venit aici urmărit şi o să-l încolţim. Mulţumită ţie.

— Şi mulţumită unui băiat ce se numea Felipe Chano, spuse Malko. Care a murit din cauza asta. Şi fără de care n-aş fi reuşit să fac nimic.

Generalul dădu din cap.

— Voi face tot ce-mi spui tu. Pentru început, va avea cea mai frumoasă înmormântare care-a avut loc vreodată pe coasta de vest. Mă voi ocupa chiar eu de asta.

Malko ar fi preferat să golească o sticlă de tequilla cu Felipe, dar acestea sunt lucruri pe care militarii nu le pot pricepe.

Malko se hotărî să se odihnească un pic. Îi lăsă în birou pe Clarke şi pe Steve – care îl urmărea ca o umbră – şi trecu într-una din camerele alăturate să se întindă puţin. Îl durea

tot corpul. Aţipi fără să fi apucat să-şi termine sandvişul.

Când deschise ochii era deja noapte. Îşi privi cu dezolare costumul pătat şi mototolit. Ce viaţă! În meseria asta nu puteai să mori ca un gentleman. Te băteai ca un ticălos şi mureai la fel.

Cu gura amară şi capul ca un pepene, trecu în camera cealaltă. Şeriful era acolo, împreună cu Clarke, Steve şi alţi doi bărbaţi.

— Ei? întrebă Malko.

Şeriful ridică o mână mare ca o cazma şi o lăsă să cadă pe birou.

— Nimic. S-au evaporat pur şi simplu. Am scotocit tot oraşul. Am cercetat până şi cargourile trase la chei. Toţi locuitorii din San Diego sunt în alertă. N-am fost niciodată ajutaţi în felul acesta. Cânt despre baraje – opresc până şi pisicile vagaboande...

Şi totuşi Tacata nu putuse să se volatilizeze!

Deodată, Malko avu o inspiraţie. Mayo era un indian. Aşa că n-ar fi fost deloc ciudat să fi gândit într-un mod tipic rasei sale. Deci…

— Veniţi cu mine, îi ordonă Malko lui Steve, facem o plimbare.

Docil, ucigaşul îşi luă valijoara şi-l urmă. Dacă Malko avea dreptate, trebuia să-şi încerce norocul singur – sau aproape… Dar nu era oare prea târziu deja?

Luară una din maşinile şerifului. Într-un sfert de oră ajunseră în faţă la *Water Department.* Curioşii dispăruseră şi în clădire nu se mai vedea nici o lumină.

Steve se întoarse uimit către Malko.

— Vreţi să-mi spuneţi totuşi ce idee aveţi? Clădirea a fost cercetată azi dimineaţă.

— Nu în întregime, spuse Malko zâmbind. Am o idee. Veţi sta afară cu puşca cu infraroşu. Nu mişcaţi orice s-ar întâmpla. Dacă ies ceilalţi doi, omorâţi-i fără somaţie şi veniţi să mă căutaţi după aceea… Deşi probabil că va fi prea târziu.

Ucigaşul nu comentă. Fusese bine dresat. Se postă în spatele unei tufe de verdeaţă şi aşteptă, ghemuit în umbră.

Malko ocoli clădirea. În spate, la primul etaj, se vedea o

fereastră deschisă. Se căţără cu destulă uşurinţă şi intră într-o cameră mare, a cărei uşă dădea în culoarul ce ducea la rezervoare. Cu excepţia clipocitului apei, nu se auzea nici un zgomot.

Îşi scoase pistolul şi-l armă. Apoi porni uşurel de-a lungul culoarului. Cu puţin noroc – şi dacă avea dreptate – va fi primul care va trage.

Era o beznă de nepătruns. Ajunse în faţa celui mai mare dintre rezervoare şi se apropie de margine. Tocmai se pregătea să-şi aprindă lanterna pentru a lumina apa, când un braţ de oţel îl prinse de gât pe la spate, în timp ce un altul îl ţinea strâns de ceafă.

— Nu mişcaţi, Senor, murmură o voce pe care o cunoştea prea bine, sau vă frâng vertebrele cervicale.

Era o priză clasică de karate. O priză mortală. Avusese dreptate, dar fusese imprudent. Malko nu crezuse că Mayo se putea mişca făcând aşa de puţin zgomot.

— Lăsaţi pistolul, ordonă mexicanul.

Malko se supuse. Arma căzu pe pardoseală.

Imediat, o umbră minusculă ţâşni din obscuritate şi se aplecă să ridice pistolul.

— Ştiam că veţi veni la întâlnire, rânji japonezul. Şi vă aşteptam.

— Ce-o să faceţi acum? întrebă Malko. Tot oraşul este încercuit.

Japonezul avu un zâmbet ciudat şi trist.

— O să vă ucid, dar nu mai înainte de a vă folosi pentru a ieşi din cursa asta. Şi apoi îmi voi continua misiunea. Astăzi este 6 august. O dată de care locuitorii oraşului San Diego îşi vor aduce aminte aşa cum şi la Hiroshima oamenii îşi aduc aminte de ziua de 6 august 1945… Nu sunt singur. Mai am încă – în ţara asta – mulţi prieteni care mă vor ajuta.

Cei trei bărbaţi se profilau ca nişte umbre confuze în întuneric. Malko se gândi la Steve. Măcar de n-ar veni să vadă ce se întâmplă!

— *Vamos,* Senor Tacata, propuse mexicanul.

Yoshico Tacata îi propti lui Malko în spate propriul său pistol.

— Vom ieşi toţi împreună. La cel mai mic gest necugetat

vă lichidez. Sunteţi scutul meu… Daţi-i drumul!

Porniră către ieşire în şir indian, cu Malko în frunte. La parter făcură un scurt popas.

— Aveţi maşină? întrebă Tacata.

— Da.

— Ati venit singur?

— Da.

Japonezul îi trase un picior.

— Minţiţi!

— Atunci de ce mă mai întrebaţi?

— Dacă schiţaţi cel mai mic gest, dumneavoastră veţi muri primul. Gândiţi-vă la asta!

Mayo deschise uşa şi ieşi, cu pistolul în mână. În spate, Tacata îl ţinea pe Malko sub ameninţarea armei, în timp ce în cealaltă mâna îşi ţinea veşnica valiză.

Malko înălţă o rugă tăcută către cerul înstelat. Steve avea ordin să tragă dacă ieşeau ceilalţi, dar nu era prevăzut ca el, Malko, să iasă cu ei.

Micul convoi făcu câţiva paşi către maşina agentului secret. Dar, după toate aparenţele, instrucţia militară nu-i anchilozase lui Steve toate reflexele… Deodată. Mayo dădu drumul la pistol şi-şi duse mâna la cap. Apoi se răsuci şi căzu ca un buştean, cu un glonţ în ochi.

Nu se auzise nici un zgomot. Din cauza obscurităţii. Mayo şi japonezul nu-şi luaseră precauţiile necesare. Nu se gândiseră că se puteau folosi şi amortizor de zgomot şi lunetă cu infraroşu în acelaşi timp…

Japonezul ezită o secundă. Apoi se lipi de Malko.

— Ne-aţi făcut-o! şuieră el. Dar nici dumneavoastră n-o să supravieţuiţi…

Malko fu scuturat de un fior la gândul că Steve avea ordin să-l împuşte pe Tacata cu orice preţ şi că ar putea să-l atingă chiar şi prin corpul lui. Se încordă în aşteptarea şocului glonţului.

Tacata preluă iniţiativa. Cu o lovitură îl trimise pe Malko la pământ.

Trase de trei ori. Malko simţi în piept impactul celor trei lovituri. Faţa japonezului se strâmba la un metru de el. Dar se auzi un şuierat extrem de uşor şi Tacata făcu un salt

caraghios. Un jet de sânge îi ţâşni din gât. Încercă să tragă încă o dată, dar pistolul îi căzu din mână. Fugi în zigzag către maşină, ţinând strâns valiza în mână.

Carabina implacabilă a lui Steve îl urmărea. Un glonte i se înfipse în spate şi scăpă valiza, care căzu şi se deschise.

Reuşi să mai facă câţiva paşi. Două gloanţe îl loviră în rinichi. Căzu şi se târî încă câţiva metri, ca o pisică cu şira spinării zdrobită, după care se prăbuşi pe spate.

Steve ieşi încet din tufişul în care se ascunsese. Înainte de toate îşi reîncărcă arma. Venea o maşină. Aceasta frână brusc în faţa celor trei corpuri întinse pe şosea. Era totuşi un spectacol mai puţin obişnuit în acest cartier rezidenţial... Când Steve ieşi din umbră cu carabina în mână, şoferul nu mai ezită. Porni fulgerător în marşarier şi dispăru.

Maşina poliţiei avea o staţie de emisie-recepţie. Steve o porni şi-l chemă pe şerif.

Cinci minute mai târziu, prima maşină de patrulare sosea în urlete de sirenă. Nimic nu se mişcase. Când primul poliţist ieşi din maşină, Steve, discret, îşi demontă carabina şi o puse la loc în valiză.

Clarke şi şeriful sosiră împreună cu generalul. Deja fuseseră aprinse proiectoare pentru a lumina scena. Părea că este repetiţia pentru turnarea unui film poliţist.

— E mort? întrebă Clarke arătând spre Malko.

Steve ridică din umeri.

— Aşa pare. A primit trei gloanţe în stomac, de aproape. Nu am putut face nimic.

Şeriful şi Clarke îngenunchează lângă el. Cu respect, şeriful luă mâinile lui Malko şi i le încrucişă pe piept.

— Părea un tip de treabă, zise el.

În momentul acela, Malko se mişcă şi deschise ochii. Apoi vomită pe genunchii şerifului.

După o jumătate de oră Malko îşi revenise complet. Zona, în care avusese loc confruntarea, unde se aflau acum mai bine de cinci sute de persoane era încercuită de bariere de poliţişti. Clarke se uita la agentul secret de parcă ar fi fost o fantomă. Malko simţi că le datorează o explicaţie.

— Nu-mi încărcasem pistolul cu cartuşele cu cianură, explică el, ci cu cele de gaz somnifer. Vroiam să încerc să-l

prind pe Tacata viu, pentru a încerca să aflu care-i sunt contactele aici, în ţară. Dacă Steve ar fi tras mai întâi în japonez, acum aş fi mort…

— Am tras în cel care mi s-a părut cel mai periculos, îi anunţă calm Steve. Asta a fost şansa dumneavoastră.

Malko se ridică cu greutate. Îi era încă greaţă şi pe deasupra costumul său de alpaga era mototolit, murdar şi rupt. O adevărată ruşine. Dar era în viaţă.

Datorită proiectoarelor poliţiei era lumină ca ziua. Malko se apropie încet de corpul japonezului.

Mort, părea încă şi mai mic ca de obicei. Întins pe spate, cu ochii deschişi, îşi pierduse răutatea din priviri şi părea mai degrabă obosit. Ce nebun, să creadă în războiul său personal, douăzeci şi cinci de ani după! Dar, din cauza nebuniei sale, sute de oameni care nu ţineau să participe la lupta sa de guerilă muriseră fără să fi ştiut măcar de ce.

Murise şi Felipe, care-şi dăduse viaţa pentru el.

Murise Christina! Malko avea încă pe buze gustul dulce-amar al umărului ei.

Lângă japonez, valiza se deschisese în cădere, dar nimeni nu îndrăznise încă să o atingă. Malko îngenunche şi desfăcu capacul. Înăuntru se aflau cinci flacoane teribile de CX3, învelite într-un strat protector de vată. Al şaselea făcuse ravagiile din San Diego. Şi dacă nu l-ar fi oprit nimeni pe Tacata…

Cu precauţie, agentul luă în mână unul dintre tuburi. Pentru o fracţiune de secundă, simţi dorinţa de a le sparge pe toate de cimentul şoselei şi de a spăla totul cu jeturi puternice, ca să dispară orice urmă a acestui coşmar. Dar era o copilărie. CX 3-ul se fabrica acum în serie. În curând se vor face şi pilule, pentru ca sabotorii să le poată folosi mai uşor, la scară artizanală. Malko se gândi cu ură la generalii şi savanţii care se jucau în legea lor de-a războiul, fără să se preocupe de victimele pe care le puteau provoca.

Puse flaconul la loc şi închise valiza. Mişcând-o, zări ceva neaşteptat: o cutie mare de fulgi de porumb, nedeschisă. Tacata nu avusese timpul să-şi ia ultima cină.

Clarke îl smulse pe Malko din meditaţie:

— Spuneţi-mi, cum aţi făcut pentru a-i găsi pe tipii noştri?

Şi unde erau? Clădirea a fost cercetată de sus până jos. Nu aveţi puteri magice şi totuşi…

— Nu, dar memoria încă mă ajută, spuse Malko. Când a fost evident că Tacata şi Mayo dispăruseră, m-am gândit imediat că nu putuseră să plece din oraş. Ochiurile plasei erau mult prea strâmte.

— Da, dar asta nu vă spunea unde sunt.

— Bineînţeles. Dar mi-am adus aminte că Mayo era pe jumătate indian. Şi indienii aveau un truc pe care japonezii l-au preluat în timpul campaniei din Birmania, pentru a se ascunde în junglă la apropierea unei patrule. Se întindeau pe fundul unui râu nu prea adânc şi respirau cu ajutorul unui tub de bambus.

Clarke pufni în râs.

— Bine, dar San Diego nu e în junglă!

— Nu, dar în rezervoare era apă şi am remarcat şi nişte tuburi de plastic rezemate de perete lângă rezervorul principal. Nu puteam şti *câte* tuburi erau înainte şi pe moment nu m-am gândit. Apoi, când am trecut în revistă tot ce se petrecuse, mi-am amintit toate aceste detalii. Mi-a apărut în faţa ochilor imaginea acelor tuburi… Cu aproximaţie, erau de aceeaşi înălţime cu nivelul apei. Deci cei doi bărbaţi se ascunseseră la fund. Ţevile lor erau lipite de margine. Între capac şi apă era suficient spaţiu pentru a le permite respiraţia. Şi apoi recirculaţia apei înlăturase orice risc de contaminare. Era ascunzătoarea ideală! Imediat ce am plecat, au ieşit la suprafaţă şi au aşteptat momentul favorabil pentru a fugi.

Mai toată lumea se adunase în jurul lui Malko. Şeriful îl privi cu reproş:

— De ce aţi mers singur, sau, mă rog, aproape singur?

— Trebuiau luaţi prin surprindere. Era cea mai bună ocazie. Şi a mers. Acum, dacă cineva doreşte să-mi ofere un pat, ar fi binevenit.

În douăzeci de secunde, Malko avu de ales între atâtea paturi încât ar fi stârnit cu siguranţă până şi invidia Mesalinei. Se tolăni în fundul unei maşini de poliţie şi se lăsă condus la cel mai bun hotel din San Diego, hotelul *Fairmont.*

Se dezbrăcă rapid, se prăbuşi pe pat şi adormi instantaneu. Fu trezit de soneria insistentă a telefonului: profesorul Alsop îl suna din Washington pentru a-l felicita, uitând complet de diferenţa de fus orar.

Malko îi închise savantului telefonul în nas, însoţind gestul cu un potop de injurii alese, americane, turceşti şi vieneze. Alsop se bâlbâi de uimire zece minute încheiate, dar Malko nu avea să afle niciodată acest lucru.

Când se trezi, lumina soarelui se revărsa în cameră. Ridică receptorul telefonului, comandă ceai cu pâine prăjită, ceru ziarele şi spuse să i se ducă costumul la curăţat. Toate lucrurile îi rămăseseră la Acapulco, la *Hilton.*

Ziarele povesteau despre Tacata cu litere enorme şi articole lungi erau consacrate victimelor din San Diego. Niciodată nu se întâmplase în San Diego o asemenea catastrofă: la ultimul bilanţ se înregistraseră peste 30000 de morţi!

Niciun cuvânt despre Malko în ziare! Victoria aparţinea în mod oficial şerifului ajutat de fidelii săi *deputies.*

Malko n-avea chef să rămână în acest oraş. Înghiţi rapid micul dejun, dădu câteva telefoane pentru a-l linişti pe Clarke şi pe general asupra sorţii sale şi plecă la aeroport. Pentru a-şi încheia misiunea îi mai rămânea încă un mic detaliu de rezolvat.

Găsi cu uşurinţă un avion spre Los Angeles, de unde decolă din nou. Trei ore mai târziu, cu un Coronado al companiei *Western Airlines*, pe trei sferturi gol.

Timpul era minunat. Pe sub aripile avionului se vedea coasta sălbatică şi accidentată a Californiei de Sud, regiunea cea mai dezolantă a Mexicului. Stâncile făcură apoi loc junglei şi Malko se aplecă asupra hubloului. Pentru a contempla imensa pată verde. Ar fi vrut să recunoască satul Los Mochis. Cu greu putea crede că, numai cu două zile înainte, aruncase o bombă atomică asupra unui luminiş din această junglă, unde se mai putea încă vedea corpul ars al Christinei.

Avionul ateriză fără probleme la Mexico City la ora 19.29, ora locală. De data asta nimeni nu-l mai aştepta pe Malko. Se îndreptă către hotelul *Maria-Isabel* şi ceru o cameră la

etajul şapte.

La Chulavista, în suburbia oraşului Mexico, erau puţine posibilităţi de distracţie. Exista doar un cinematograf ambulant, care dădea spectacole o dată pe săptămână. Astfel, când preotul afişă la poarta bisercii că a doua zi se va ţine o slujbă specială, cu cântăreţi, pentru odihna sufletului lui Felipe Chano, decedat într-un accident de automobil, vestea se răspândi fulgerător.

A doua zi, toate femeile din sat erau acolo, cu broboadele negre pe cap: veniseră chiar şi câţiva bărbaţi, dintre cei ce nu mergeau ia muncă. Toţi rămâneau muţi de uimire încă de la intrare: niciodată nu fuseseră atâtea flori în mica biserică, care de obicei n-avea alte ornamente decât desenele naive, pe lemn.

Erau flori peste tot, jerbe de orhidee sălbatice, crini, gladiole şi chiar flori pe care localnicii nu le mai văzuseră niciodată. Dar, ceea ce-i fascina în mod deosebit pe cei de prin părţile locului era covorul. Un covor roşu, lung, întins de la uşă până la altar, gros şi moale, pe care sătenii îngenuncheau cu voluptate.

— E ca la catedrală! murmură o bătrână care fusese deja la Mexico.

Bătrânul preot se împăuna, în faţa surprizei lor. Acest covor necesitase trei ore de negocieri abile cu preotul de la Sainte-Marie-Des-Cimes. Confratele său îi extorcase până la urmă 100 de pesos şi promisiunea că nici o pată nu va murdări capodopera sa, care nu era de fapt decât o veche mochetă de scară, cumpărată de ocazie de la guvern.

Când începu slujba, se auzi un „Oh” sugrumat de pietate: din colţul stâng se înălţa sunetul scârţâitor al unui instrument antic acompaniat de vreo douăsprezece voci de copii. Exista deci chiar şi un cor. Armoniul era şi el împrumutat de bătrânul preot.

În faţa unei asemenea măreţii, văduva şi copii fură daţi uitării. Câteva femei ieşiră cu discreţie şi convocară restul locuitorilor satului la spectacol.

Apoteoza avu loc când se trecu prin faţa sicriului. Se afla acolo o imensă coroană de doi metri diametru, cu o singură

inscripţie: *A su amigo, Felipe, Malko Linge.*

Sătenilor li se umfla pieptul de mândrie la gândul că Felipe al lor putuse avea un prieten aşa de bogat pentru a-şi permite asemenea cheltuieli. În ochii lor el nu fusese niciodată decât un poliţai insignifiant, care trăgea mâţa de coadă.

Dar lumea fu în delir când, pe un ton de falsă modestie, preotul anunţă că de acum înainte, aceeaşi slujbă se va ţine în fiecare an.

După slujbă, fu asediat în sacristie de un grup de curioase, care doreau să ştie cine era acest misterios donator. Preotul ridică braţele către cer:

— Habar n-am. E un străin pe care nu l-am mai văzut niciodată şi căruia nu-i cunosc nici măcar numele. Înalt, blond, îmbrăcat într-un costum negru lucios. Vorbea foarte puţin şi purta ochelari mari de soare care-i ascundeau ochii. Mi-a lăsat o sumă de bani pentru a putea ţine slujba foarte multă vreme şi, Dumnezeu să-l aibă în pază, nu voi risipi nici un bănuţ. Dar nu mi-a spus de ce face toată treaba asta.

Nimeni nu-l remarcase în timpul slujbei religioase pe necunoscutul blond, care stătea în picioare lângă un stâlp. În momentul în care bătrânul preot stropi coşciugul cu apă sfinţită, străinul îşi făcu încetişor semnul crucii, primul din vremea copilăriei.

Apoi plecă în vârful picioarelor, ieşi din biserică şi se sui într-un Chevrolet discret de culoare gri, îşi scoase ochelarii şi-şi şterse lacrimile cu o batistă imaculată.

Sfârşit

TINERAMA